Gérard de Villers

Vrăjitorii din Lisabona

Malko Productions - Paris,
Les sorciers du Tage
© Gérard de Villiers,
Pentru versiunea romanească:
© TINERAMA 2000

Gérard de Villiers

Vrăjitorii din Lisabona

2000

Capitolul I

Un Boeing 707 al companiei aeriene TAP, care se pregătea să aterizeze pe aeroportul din Lisabona, trecu cu zgomot pe deasupra autostrăzii din Porto, zburând spre nordul țării. Era plin în întregime cu refugiați din Angola, care soseau câte cinci sute pe zi. Mai mult de două sute cincizeci de mii de albi așteptau încă în Luanda pentru a fi evacuați.

Joe Walker, cu armele la bandulieră, reveni fără să se grăbească pe drumul prăfuit care întâlnea autostrada, de-a lungul zidurilor albe ale cazărmii Primului Regiment de Artilerie Ușoară. Cu blugii peticiți și găuriți în fund, cu ochelarii pătrați, fumurii, cu lentile groase ca niște lupe, cu tenul acneic și tunsoarea ciudată care termina înălțimea-i de 1,95 metri, Joe Walker nu putea trece neobservat. Dar nimic din el nu trăda capitalismul, fapt ce era esențial în Portugalia, în luna mai 1975, cu atât mai mult cu cât era într-un loc periculos.

Primul „Ralis", cum era numit, se găsea practic în stare de insurecție, după lovitura din 25 aprilie 1974. „Soviete" alcătuite din simpli soldați, înlocuiseră ofițerii și nimeni nu știa cine avea comanda. Cei care se aventurau în interiorul cazărmii, nu știau niciodată ce-i așteaptă.

Joe Walker trecu prin fața bătrânei sale motociclete, pe care Associated Press i-o punea la dispoziție, verifică dacă era bine proptită și luă un film dintr-o sacoșă. Neliniștit, el își consultă ceasul. Alfonso și Guadaloupe trecuseră deja pe sub poarta albă de aproximativ trei sferturi de oră. Cu un mers nepăsător, el se apropie de mulțimea care înconjura intrarea cazărmii.

Sute de tineri, băieți și fete, fâlfâiau steaguri roșii,

împodobite cu secera și ciocanul, emblema M.R.P.P.[1], unul dintre partidele de stânga, dintre cele mai virulente în noua Portugalie, urlând la intervale regulate sloganuri antifasciste. Era o manifestație de susținere a primului Ralis.

În realitate, constituia o presiune discretă asupra artileriștilor, pentru a-i determina să acționeze împotriva Consiliului Revoluției, considerat prea de dreapta, deși naționalizase toate băncile, cenzurase presa și alungase 60.000 de „bogătași" în Brazilia. Dar, pentru unii, nu era destul. În mod public, generalul Otelo de Carvalho se plânsese că nu se împușca suficient de mult.

Joe Walker se fofilă cu prudență printre cei adunați și se apropie de grilajul păzit de doi soldați în ținută de camuflaj, cu automate la umăr. Bărboși, murdari, cu mărgele multicolore în jurul gâtului, glumeau cu manifestanții. Cu coada ochiului, Joe inspectă curtea pustie. Manifestanții așteptau întoarcerea unei delegații purtătoare a dorinței lor de victorie. Nu departe de intrare, câțiva soldați stăteau întinși pe o automitralieră parcată în curte. Unul cânta la chitară. Nici urmă de Guadaloupe sau Alfonso. Joe Walker trase un scuipat, obicei tipic portughezilor. Era neliniștit. O atmosferă apăsătoare domnea deasupra Lisabonei.

Întreg cartierul de birouri, între Rossio[1] și mare, era întotdeauna la fel de murdar, asudat și animat, dar zidurile dispăreau sub afișele roșii care anunțau punerea în autogestiune a unei întreprinderi sau proclamau susținerea diferitelor partide în lupta antifascistă. Afișele M.F.A., *Mișcarea Forțelor Armate*, erau omniprezente, reprezentând un soldat și un țăran sub sloganul: „M.F.A. E O POVO,O POVO E M.F.A"[2]. Nimeni nu mai acorda de mult timp nici o atenție militarilor în ținută de camuflaj, care se plimbau pe străzile orașului, golit de turiștii care fugiseră de revoluție.

Majoritatea hotelurilor erau pustii. Prețurile crescuseră cu treizeci și cinci la sută în șase luni, pe când salariul minim era fixat la numai 4.000 *escudos*[3].

---

1. Movimento Reorganizativo do Partido do Proletariado (n.a.)

2. Marea piață din centrul Lisabonei (n.a.)

3. Circa 750 de franci (n.a.)

Numai soarele, nestingherit, continua să încălzească bătrânele pietre de Casteloni din São Jorge, care domina peste străduțele întortocheate din Alfama. Alături de Joe Walker, o fată, unsuroasă ca o măslină, ridică pumnul și urlă:

— „*Abacsa o fascismo*! [1] „

Ea îi zâmbi fotografului. - Joe îi întoarse zâmbetul, întrebându-se ce ar face mulțimea dacă ar ști că un agent al C.I.A. asista la zbenguiala lor...

Joe Walker era fotograf și informator cu jumătate de normă pentru C.I.A. Strecurându-se printre manifestanți, el obținea mici informații, substanțial plătite de către cei pentru care lucra ca agent de legătură. Câțiva dintre aceștia îi informau pe americani, dar nu doreau să ia un contact direct cu agenții *Companiei*, ce-și avea sediul în Ambasadă.

În Portugalia, C.I.A. s-a lăsat mai întâi surprinsă. De-abia după aceea, ea a început jocul dublu. Tot personalul Ambasadei a fost înlocuit, cel mai vechi funcționar având doar unsprezece luni la post...

Steve Thomas, noul șef al stației *Companiei*, nu era prea sigur pe poziție. O simplă surpriză neplăcută era de-ajuns. Șefii lui aflaseră din ziare despre lovitura din 25 aprilie.

Joe Walker rămase pe loc. Un cuplu tocmai ieșea din clădirea principală a cazărmii. Își fixă privirea-i de miop pe pletele roșii ale Guadaloupei Sanchez. Mersul ei legănat făcea să-i iasă în evidență șoldurile impunătoare.

Dar în ochii lui Joe, ea avea mult farmec. Guadaloupe își petrecea timpul frecându-se precum o pisică de toți masculii. Nici măcar aerul colonial și stilul vagabond al lui Joe nu o descurajau. Într-o seară, în timp ce el dădea un telefon din cabina de mahon și sticlă de la *Gremio Litterario*, ea se strecurase încet lângă el, se ghemuise, protejată de peretele de mahon, și îi administrase o felație focoasă. Deși la *Gremio Litterario* nu se afla nimeni, cu excepția barmanului, fusese totuși un gest frumos.

Guadaloupe, ziaristă șomeră, avea întotdeauna un apetit sexual considerabil, iar revoluția reușise să i-l sporească. Pe

1. *Jos fascismul! (n.a.)*

lângă ea, Alfonso, soțul ei, părea caraghios. Fusese totuși un excelent ziarist, înainte de 25 aprilie.

Joe Walker își luă ochii de pe pletele roșii ale femeii pentru a-și muta privirea pe vesta ei de culoare deschisă. Cuplul traversa curtea cu pași repezi. Liniștea lui Joe nu dură mult. Un ofițer tocmai ieșise din cazarmă și alerga în urma lor. Ei se opriră și se întoarseră. Ce se întâmpla? Joe știa că ei luaseră contact cu un informator care trebuia să le furnizeze amănunte despre intențiile sovieticilor...

Fotograful se afla în acest loc, tocmai pentru a-i transmite cât mai curând posibil lui Steve Thomas, informațiile. Acesta din urmă știa despre K.G.B. faptul că făcea eforturi disperate în Portugalia, trimițând lunar două sau chiar trei milioane de dolari pentru Partidul Comunist Portughez. Trebuiau cunoscute exact veritabilele lor intenții. Acest gen de noutăți nu putea fi obținut nici cu ajutorul celor mai sofisticate satelite. Ele trebuiau căutate numai în capul celor care le cunoșteau.

Joe Walker își lipi ochiul de vizorul teleobiectivului său, îl fixă pe ofițer și pe apoi pe cuplu, scrutându-le expresiile. Guadaloupe își privea picioarele, zâmbind mecanic. Spaima se citea însă mult mai clar pe chipul lui Alfonso, pe maxilarele sale încleștate și în privirea sa prea fixă. Ei își reluară mersul.

Într-o secundă, Joe realiză că ceva nu e în regulă. Ofițerul care-i escorta nu părea totuși a-i împiedica să plece. Ciudat!

Dar, în Lisabona, lucrurile se petreceau într-o manieră aparte; pâcloasă, cețoasă, disimulată și vicleană. Astăzi după amiază, el făcuse o vizită la domiciliul unei informatoare, moștenitoarea uneia din vechile familii de colonești portughezi. Era o tânără fermecătoare, bine crescută și foarte bogată. Un servitor cam bâlbât îl anunțase cu voce ridicată:

— „Domnule, a fost arestată, nu mai reveniți."

Guadaloupe, Alfonso și locotenentul ajunseră la grilajul cazărmii. Joe întâlni privirea femeii. Tânăra, care de obicei nu era prea zgârcită cu zâmbetele, nici nu clipi, ca și cum l-ar fi implorat să nu facă vreo mișcare. Cu un nod în stomac, acesta se retrase și, cu un gest nervos, își puse ochelarii. Dacă mulțimea îl lua drept „fascist", ar fi fost foarte neplăcut pentru el.

De când avusese loc tentativa de contra-revoluție spinolistă, excitații din partidele extremiste vedeau spioni peste tot. Mai ales proveniți de la C.I.A. Dacă ar fi știut măcar în ce măsură erau americanii de dezarmați!

K.G.B.-ul trimitea avioane pline de ofițeri sub toate acoperirile: în misiuni culturale, sociale, economice, militare, ba chiar și cu Circul de la Moscova. Au trimis până și o cosmonaută importată direct de la Centrul Spațial din Baikonour.

Joe își simțea limba ca de carton. Cu un semn discret, locotenentul tocmai îi chema pe soldații întinși pe automitralieră. Unul câte unul, cu arma la umăr, ei îl înconjurară. Sloganurile militanților M.R.P.P. tăcuseră odată cu sosirea locotenentului.

Adăpostit în spatele unui grup de manifestanți, Joe Walker stătea în expectativă, observând atent locul. Micul grup se opri, după ce trecuse de grilaj. Ofițerul părea a discuta amical cu Guadaloupe și Alfonso. Soldații așteptau, amestecați printre primele rânduri de manifestanți.

Joe răsuflă ușurat. Fuseseră doar însoțiți. El era însă prea departe pentru a auzi ce se vorbește... Înțelese din gesturile lui Alfonso cum relata despre faptul că mașina lui, un Mini-Austin alb, fusese parcată pe drumul de lângă autostradă și prinsă între mulțimea de manifestanți. Locotenentul strigă un ordin și soldații, foarte calmi, îndepărtară primele rânduri și degajară automobilul alb.

Walker fixă, la întâmplare în vizorul său, barba locotenentului și făcu o poză: era foarte tânăr, cu trăsături regulate. Unul dintre soldați îi deschise galant portiera lui Guadaloupe. Tânăra își adună pliurile fustei largi și se urcă în mașină. La fel de crispat, Alfonso făcu înconjurul mașinii și deschise portiera din fața lui.

Mulțimea tăcută observa cuplul. Guadaloupe personifica eleganța burgheză, cu colierele, cerceii și decolteul ei. Alfonso purta un costum albastru și cravată. Fără soldați, ar fi fost luați, cu siguranță, drept partizani.

Joe se pregătea să se îndrepte spre locul în care își lăsase motocicleta pentru a-i urma, moment în care o anumită crispare

în gesturile lui Alfonso îl reţinu. Acesta din urmă se întoarse şi privirile lor se încrucişară. Joe descifră o teamă viscerală şi imediat încercă să se piardă în mulţime. Statura sa înaltă atrăgea atenţia, precum o muscă într-o cană cu lapte.

Din fericire, militanţii M.P.R.R. nu aveau ochi decât pentru militarii lor iubiţi.

Alfonso se lăsă să cadă pe scaunul Austin-ului şi trânti portiera. De fapt, el ar fi trebuit să-i comunice imediat fotografului ceea ce aflase. Semn de pericol. Motorul maşinii tuşi. În câteva secunde vor fi în afara primejdiei. Joe îşi spuse că va putea să-i ajungă pe autostradă. Soldaţii avansaseră în faţa maşinii, îndepărtând grupurile de oameni fără brutalitate. Cuminţi, manifestanţii M.R.P.P. se dăduseră la o parte. Maşina înainta foarte încet, printre rândurile de oameni cu figuri închise. Mai rămăseseră câţiva metri înainte de a intra în viteză.

Ceea ce urmă, se petrecu într-o fracţiune de secundă.

Joe îl văzu pe locotenentul bărbos apropiindu-se de trei soldaţi şi spunându-le ceva, cu voce joasă. Maşina se afla în acceleraţie, la aproximativ douăzeci de metri. Ca într-un coşmar, văzu mâinile care declanşau pârghia armamentului şi degetele care apăsau pe trăgaci. Detunăturile plesniră, asurzitoare. Vreo cincisprezece... Apropiate, ca un lung şir de tunete. Austin-ul începu să derapeze, mai rulă circa treizeci de metri, apoi îşi termină cursa în şanţul de lângă zidul cazărmii...

Joe putea distinge siluetele celor doi, prăvălite pe scaunele din faţă, imobile. Soldaţii îşi înclinară armele, la fel de liniştiţi. Lui îi venea să vomite.

Din mulţimea de manifestanţi se auziră strigăte diverse. Portughezii nu erau sângeroşi. De la începutul revoluţiei nu fuseseră decât patru morţi...

Liniştit, locotenentul puse palmele pâlnie la gură şi urlă către mulţime un singur cuvânt:

— PIDE!

Poliţia Secretă din Salazar, urâtă de către toţi portughezii...

Brusc, cu toţii se năpustiră spre micul Austin. Urlând, proliferând insulte, militanţii M.R.P.P. năvăliră asupra prăzii. Purtat

aproape mecanic de vecinii săi, Joe Walker îi urmă, neînțelegând nici acum rațiunea acestui brutal masacru. Soldații care trăseseră, începură și ei să se răspândească.

* * *

Guadaloupe urla cu o voce isterică, cu fața plină de sângele care-i cursese pe bluză și pe fustă. Unul dintre soldați deschise portiera mașinii și o trase afară. Un altul o încadră imediat, apărând-o astfel de mulțimea gata să o linșeze. O fată o scuipă în obraz. Cu brutalitate, locotenentul împrăștie primele rânduri, strigându-le să se retragă. Cu capul bălăngănindu-se și cu trăsăturile deformate, Guadaloupe continua să țipe, fără măcar să se zbată.

Joe nu putea să-și dea seama de gravitatea rănilor ei. Văzu doar că un glonț pătrunsese în obrazul ei stâng și că degetul mic de la mâna dreaptă îi lipsea. În orice caz, cei doi soldați o susțineau, conducând-o din nou spre cazarmă.

Joe Walker făcu înconjurul mașinii. Mai multe gloanțe intraseră prin spatele capotei din cauza drumului în pantă, dar fără a sparge nici măcar farul din spate. Parbrizul străpuns devenise opac, la fel ca și geamul portierei stângi. Alfonso era prăbușit pe volan și o mare pată de sânge se întindea pe costumul său albastru, în mijlocul spatelui. Fusese omorât instantaneu. Joe nu reușea să-și desprindă ochii de pe pata roșie.

Cu gesturi de automat se retrase, netrecându-i prin cap să facă măcar o fotografie. Voia să afle ce i se întâmpla femeii. Degajându-se din mulțime, ajunse din urmă micul grup. Mulțimea scuipa încă pe tânăra femeie, dar ea, cu fața plină de sânge, părea inconștientă.

Luându-și inima-n dinți, Joe depăși grupul prizonierei și soldaților, avansând spre grilajul cazărmii. Imediat, doi soldați îi barară trecerea. Simți un obiect umed și dur înfingându-i-se în ceafă. Coborî privirea și văzu țeava armei care rămăsese caldă, ținută de un militar mustăcios care îi ajungea doar până la umăr. Locotenentul se apropie de el:

— Domnule?

Joe Walker își înghiți saliva, retrăgându-se câțiva pași.

— Pentru ce s-a tras asupra acestor oameni? Eu sunt reporter fotograf și...

Locotenentul înălță capul, rămânând la fel de calm.

— Erau agenți ai PIDE. I-am executat.

— Dar această femeie este rănită, îngână Joe.

— O vom îngriji, răspunse sec ofițerul. Noi nu suntem torționari.

Întorcându-i spatele lui Joe Walker, el intră în cazarmă, escortând pe Guadaloupe și pe cei doi soldați.

Joe văzu grupul apropiindu-se de un jeep și urcând-o pe tânăra femeie. Mașina demară imediat și, claxonând, țâșni spre grilaj. În trecere, Joe zări printre militari și doi civili. Jeep-ul dispăru pe autostradă. Joe ezită, apoi își spuse că ar fi prea riscant să o urmărească.

Mulțimea continua să se îmbulzească în jurul mașinii în care se afla cadavrul lui Alfonso. Împins de o curiozitate morbidă, fotograful încercă să-și repună creierul în mișcare. Trebuia, cu orice preț, să-l prevină pe Steve Thomas. Pentru a fi executați cu atâta brutalitate, Alfonso și Gaudaloupe descoperiseră cu siguranță ceva vital.

În momentul în care se pregătea să se îndepărteze, zări un civil ieșind din clădire, civil care se apropia de locotenentul care ordonase execuția cuplului. Era scund, chel și îmbrăcat într-un costum maron, prost croit. Într-o clipă se trezi. Foarte încet, pentru a nu atrage atenția soldaților, își fixă teleobiectivul pe cei doi și apăsă pe declanșatorul aparatului Leica, atârnat de gât. „Clic-ul" se pierdu în zgomotul mulțimii. Execută astfel trei poziții, înainte ca individul necunoscut să dispară iar, intrând în cazarmă. Terminându-și treaba, Joe se îndreptă spre motocicletă, întrebându-se ce s-o fi întâmplat în cazarmă și în ce cursă căzuseră Alfonso și Guadaloupe Sanchez. Mai mulți soldați păzeau acum Austin-ul, pentru a-i împiedica pe curioși să se apropie. Un manifestant, cu ajutorul unei tub cu vopse, avu-sese totuși timp să scrie cu roșu, pe capotă, literele „PIDE".

Alfonso rămăsese prăbușit peste volan și un nor de muște roia în jurul petei de sânge.

Joe Walker, puțin gârbovit, avea mâinile umede iar sudoarea i se scurgea de-a lungul spatelui, lipindu-i cămașa murdară de piele.

Un puști de vreo opt ani fâlfâia încântat un steag roșu în direcția soldaților.

Joe era într-o asemenea stare de nervi, încât îi fură necesare cinci minute bune până să-și dea seama că motocicleta nu demara și asta doar pentru că uitase să dea drumul la benzină. Zgomotul detunăturilor îi mai răsunau încă în urechi.

Capitolul II

Fotografia apăru pe perete, ocupând tot ecranul mobil, puțin umbrită din cauza supradimensionării considerabile. Ea reprezenta un om din profil, care stătea de vorbă cu un ofițer portughez, căruia nu i se vedea decât spatele. Primul avea un pântec proeminent, umerii căzuți și era chel.

— Aici îl veți recunoaște pe Nicolai Grifanov, anunță în întuneric vocea calmă a lui Steve Thomas, directorul militar al C.I.A. din Lisabona. Este colonel al K.G.B., șeful Departamentului V din Prima Direcție Generală, însărcinat cu operațiunile din străinătate, în post la Lisabona, ca secretar trei al Ambasadei Sovietice. Specialitatea sa: sabotaj și lichidare. El este acela care deține cheia camerei secrete numărul 6 din consulat, unde se află fondurile trimise de la Moscova, venite ca ajutor pentru Partidului Comunist Portughez. A fost implicat în mai multe asasinate în Germania răsăriteană, într-o răpire în Mexic și în afacerea furtului unui avion Mirage la Beirut. Fără prezența de spirit a lui Joe, noi nu am fi aflat niciodată că cei din K.G.B. sunt implicați în lichidarea lui Alfonso și în dispariția Guadaloupei Sanchez. Nicolai Grifanov a fost supranumit de către colegii săi *Niekoultourny* [1], datorită brutalității și a proastei sale educații.

Fotografia rămase expusă câteva secunde, apoi ecranul deveni obscur, înainte de apariția altei fotografii. Era a unui om mergând alături de o mulțime compactă de oameni, prin „Rossio", piața în care debutau toate manifestațiile, personaj

1. Literalmente „fără cultură", bădăran (n.a.)

care era abordat de un vânzător ambulant de bilete de loterie, ce ținea un ziar în mână.

Înalt, cu maxilarul energic, părul creț, îmbrăcat cu o cămașă cu mâneci scurte și un pantalon evazat, avea ochii ascunși în spatele unor ochelari negri. Fotografia luată prin teleobiectiv era remarcabil de clară.

— Oleg Yefimovich, anunță Steve Thomas. *Rezident* al K.G.B. la Lisabona. Expulzat din Afghanistan după moartea suspectă a unui ziarist anticomunist, în 1970. Expulzat din Grecia și din Kuweit. Atașat cultural la Lisabona. Vorbește destul de bine portugheza.

Fotografia dispăru. Malko scoase o batistă de mătase și-și șterse discret fruntea. Era ud leoarcă de sudoare. Aerul condiționat funcționa defectuos în acest subsol al Ambasadei S.U.A., iar temeratura exterioară atingea 38º. Lunile iunie, iulie și august erau insuportabile la Lisabona.

Un alt document apăru pe perete: un civil bondoc și spătos, cu o servietă neagră în mână, fără cravată, cu gulerul cămășii descheiat peste o haină prost croită, ieșind dintr-un imobil, sub privirea bovină a unei santinele din armata portugheză.

— Youri Frolov, anunță Steve Thomas. Este șeful Departamentului A al Primei Direcții Generale, specialist în „dezinformații". la dejunul de două ori pe săptămână cu colonelul Goncalves, șeful Diviziei Cinci din armata portugheză. Este însărcinat cu propaganda și „Dinamizarea Culturală".

Douăzeci de secunde. Clic. O altă fotografie: un bărbat mai tânăr, cu figura tăiată de o mustață á la Hitler, urcând într-o mașină, în fața unui imobil modern.

— Igor Vitali, anunță vocea în întunericul sălii. Este adjunctul lui Youri Frolov. Căpitan în Prima Direcție Generală. Noi nu cunoaștem mare lucru despre el, fiind primul lui post în străinătate.

Clic. Ecranul rămase alb câteva secunde, apoi apăru un grup de trei oameni, ieșind dintr-un hotel. Malko, cu o senzație neplăcută în stomac, recunoscu hotelul *Altis*, adică cel în care locuia.

Cei trei necunoscuți aveau un aer familiar : înalți, prost îmbrăcați, cu figuri serioase și alură de funcționari.

— Cel din dreapta se numește Radko Hotovi, anunță Thomas. Este căpitan la *Statni Taja Bespeenost*--S.T.B.--serviciile secrete cehe. Înainte de a veni aici, era la post în Yemen, unde îi aproviziona cu alimente pe rebelii antiguvernamentali. A fost expulzat. În Lisabona locuiește la hotelul *Altis* și trece drept reprezentantul unei firme de mașini-unelte, ca și doi tovarăși ai săi. Nu deținem identitățile reale ale acestora, dar și ei aparțin S.T.B.-ului. Se află la Lisabona de trei săptămâni și nu cunoaștem nimic despre activitățile lor.

Fotografia dispăru. Ecranul rămase din nou alb. Apoi, vocea lui Steve Thomas spuse, pe un ton ironic:

— Și acum, iat-o pe logodnica dumneavoastră, frumoasa Natalia Grifanova.

Pe toată suprafața ecranului apăru chipul unei femei tinere, blonde, tunsă scurt. Avea nasul cârn, pomeți proeminenți și era îmbrăcată într-o rochie înflorată, cu decolteu pătrat, modestă și prost croită, care nu reușea să disimuleze un trup poate puțin prea corpolent, de o senzualitate animalică. Zâmbetul ei era inconștient provocator. Fotografia rămase pe perete aproape un minut.

Malko auzi deschizându-se ușa sălii de proiecție și cineva intră și se așeză în spatele lui. În sfârșit, lumina se reaprinse. Agentul se ridică și se întoarse, privindu-l pe noul venit. Acesta îi întinse imediat mâna.

— Ibrahim Salvador.

Avea o statură de pădurar, o figură tăiată cu dalta, foarte bronzat și cu ochii deschiși la culoare. Strângerea sa de mână îi strivi lui Malko falangele.

— Ibrahim este brazilian, explică Steve Thomas. A lucrat cu *Compania* la Rio. A venit aici ca să ne dea o mână de ajutor.

Ibrahim zâmbi sarcastic, dezvelind niște canini strălucitori.

În comparație cu el, Steve părea plăpând și bolnav. Ochii lui cenușii erau înconjurați de pungi proeminente, părul cărunt era pieptănat spre spate. Avea o figură regulată și acel zâmbet,

mereu sarcastic, semănând mai mult cu un play-boy decât cu un agent. Totuși, era călău de meserie... Sosit de unsprezece luni, încerca să recâștige timpul pierdut în circumstanțe foarte dificile.

— Sper să vă apucați foarte curând de treabă, se adresă Steve lui Malko. Avem al dracului nevoie, față de echipa pe care tocmai ați văzut-o! Norocul nostru stă în arma secretă pe care o deținem.

Zicând acestea, gura i se strâmbă sălbatic.

— Să sperăm că este ***într-adevăr secretă***.

Malko se afla în Lisabona doar de o săptămână. Se instalase la hotelul *Altis*, trecând drept expert economic german, acoperire completă, pregătită de biroul din Viena, și intenționat avusese foarte puține contacte cu Ambasada Americană și *Compania*. Fusese smuls din castelul lui de la Liezen, cu două zile înainte de plecarea într-o croazieră în Grecia, pentru o misiune „ușoară".

De mai multe luni americanii erau în contact cu Natalia Grifanova. Discuțiile începuseră la Moscova, înainte de sosirea ei împreună cu soțul, în Portugalia. Natalia își manifestase dorința de a trece în vest. Bineînțeles, C.I.A. era foarte suspicioasă atunci când era vorba despre soția unui înalt funcționar al K.G.B. Aceasta putea fi o provocatoare sau, pur și simplu, un agent dublu.

Malko ignora tratativele care avuseseră loc, verificările deja efectuate, dar Steve Thomas îi spusese că Langley [1] dăduse în final undă verde operațiunii, dintr-o rațiune foarte simplă. *Compania* din Lisabona era într-o postură neplăcută dacă ignora adevăratele intenții ale K.G.B.-ului.

O altă tentativă de infiltrație în mediul apropiat al K.G.B. și al comuniștilor portughezi eșuase tragic, prin executarea lui Alfonso Sanchez și dispariția soției sale, Guadaloupe. Singura metodă de a contracara formidabilul aparat al rușilor din Lisabona era să dea lovitura cu operațiunea „Natalia". Dacă Sovietele erau sincere, ea ar putea furniza informații prețioase...

1. *Sediul C.I.A. (n.a.)*

Dar C.I.A., prudentă, hotărâse că „legătura" Grifanovei va fi Malko, punând astfel încă o stavilă între amenicani și K.G.B. C.I.A. nu trebuia implicată sub nici o formă în dezertarea unei cetățene sovietice în Portugalia...

În plus, Malko vorbea perfect rusește încă din copilărie, iar acest lucru îi putea facilita contactele.

În afara limbii ei natale, Natalia nu cunoștea decât unele cuvinte în engleză și în portugheză. Agentul o întâlnise pe rusoaică de trei ori, la recepții diplomatice și oficiale, la care Ambasada Americană aranjase să fie invitați pentru a se cunoaște. Schimbaseră câteva priviri discrete și niște banalități.

Lui i se păruse că femeia nu rămăsese indiferentă în fața farmecului degajat de ochii săi aurii...

Un ultim amănunt rămânea de reglat: femeia trebuia să-și identifice de o manieră certă „contactul". Malko trebuia, deci, cu totul „accidental", să se afle în preajma ei. După cele trei întâlniri precedente, ea va ști că nu e vorba de o simplă coincidență...

Apoi, nu mai rămânea decât ca ea să aleagă singură ocazia favorabilă. Un cod era stabilit de mai mult timp. În ziua în care un buchet de flori ar fi fost uitat pe înserat, pe bancheta din spate a mașinii *Volga* ce aparținea Grifanovilor, era semnul că Natalia este pregătită să plece, chiar în acel moment.

Steve Thomas îl pusese în gardă pe Malko. Acest gen de contact putea să treneze săptămâni sau chiar luni de zile...Fapt deloc convenabil pentru C.I.A.

— Bine, lăsați-mă să vă *instruiesc* asupra ei, începu americanul. Este cea care a făcut primele avansuri oamenilor noștri de la Moscova. Este căsătorită de doi ani cu *Niekoultourny*, ceea ce constituie, în sine, un motiv temeinic pentru a dori să fugă... Datorită contactelor noastre am putut afla că, înainte, a mai fost măritată cu un renumit fizician sovietic, instalat la Leningrad, dar pe care nu l-am putut identifica cu certitudine. A murit într-un accident și după șase luni, Natalia s-a recăsătorit cu Grifanov. Se pare că nu s-a măritat cu un ofițer K.G.B. decât în speranța de a putea pleca în străinătate și a părăsi definitiv

Uniunea Sovietică... Se spune că e nebună după toate produsele occidentale și că a fost chiar arestată pentru comerț pe piața neagră din Moscova, dar eliberată imediat, la intervenția soțului ei. La Lisabona devalizează parfumeriile și magazinele de modă. Ea pare să fi avut mai multe aventuri în colonia sovietică. E sensibilă la farmecul masculin și noi credem că ăsta constituie un element favorabil dumneavoastră, în a-i accelera decizia.

Malko zâmbi discret. Măgulitorul trăiește întotdeauna pe cheltuiala celui măgulit...

— Acum, spuse liniștit Steve Thomas, tot ce vă povestesc ar putea fi fals și poate că Natalia este o foarte bună agentă a K.G.B., care se pregătește să ne joace o festă...

— Să-mi joace mie o festă, corectă Malko.

Steve Thomas nu reacționă.

— Ibrahim vă va ajuta, zise el. Este cel care a găsit un adăpost sigur pentru ea, până ce noi o vom putea ajuta să părăsească țara. El vă va asigura îndeaproape protecția, în cazul în care lucrurile nu se vor petrece așa cum am prevăzut.

Delicat eufemism. Prudent, Malko îl adusese la Lisabona pe fidelul său majordom turc, Elko Krisantem, care mânuia tot atât de bine pistolul ca și fierul de călcat, cu o preferință marcantă pentru prima dintre aceste ustensile...

— Joe Walker va asigura legătura, continuă Steve Thomas.

Deschise ușa care dădea spre coridor și strigă:

— Joe, hai înăuntru!

Se dădu la o parte, pentru a-l lăsa să intre pe fotograful ce arbora un surâs amuzat și sarcastic.

— Vă prezint pe Joe, cel mai bun fotograf de spionaj.

Lunga siluetă era mai degrabă insolită: înalt de aproape doi metri, îmbrăcat în niște blugi jerpeliți și peticiți, cu ochii urduroși, ascunși în spatele lentilelor fumurii puse peste sticlele ochelarilor de miop, groase ca un blindaj.

După figura sa buhăită, Malko își dădu seama că individul nu bea numai apă...Zâmbetul îi dezveli niște dinți negricioși, care se asortau foarte bine cu restul...

— Băiatul ăsta se bagă cam peste tot, explică americanul. COPCON i-a dat o legitimație de presă, de la K.G.B. Toți sovieticii care ne interesează, cu neveste și copii, locuiesc, practic, pe aceeași stradă, Avenida Julio Dinis, paralelă cu cea pe care se află sediul Partidului Comunist Portughez. Numai ambasadorul locuiește la Lapa, de altfel nu departe de noi.

--Este un om cu gust, remarcă agentul.

Lapa era o colină mică, mai sus de Taho[1], un labirint de străzi înguste, prost pavate, cu case vechi din ceramică.

Steve Thomas își aprinse o țigară și spuse:

— De zece ani, de când mă aflu la post, n-am văzut o astfel de concentrație de agenți ai K.G.B. Și când spun asta, mă refer la cei vechi, pe care noi i-am identificat deja! Dar mai sunt și tineri, cei care ies pentru prima dată din Uniunea Sovietică...Eu trimit la Washington toate fotografiile făcute de Joe și ei le confruntă cu cele din arhive...

— Ce-o să facem ce această Natalia Grifanova? întrebă Malko.

Steve Thomas își puse ochelarii și spuse:

— Încercați să o regăsiți pe Guadaloupe Sanchez. În ziua în care bărbatul ei a fost lichidat și când ea a dispărut, ei doi tocmai se întâlniseră în cazarma primului Ralis cu informatorul lor cel mai bun, un ofițer, membru al Partidului Comunist, care, înainte de lovitură, lucra la Biroul II al armatei. Cu siguranță, ei au aflat ceva foarte important. Trebuie să aflăm ce și asta cât mai repede.

— Nu credeți că au lichidat-o și pe ea?

Malko îl găsea pe Steve Thomas foarte optimist.

— Avem motive să credem că nu, zise americanul. Dumnezeu știe pe unde o fi!

Își consultă ceasul.

— Ei, ar fi timpul să ne luăm dejunul, zise el. Am să vă explic ce mai urmează. Ne întâlnim la *Gremio Litterario*, pe strada Evens.

Malko îi salută pe Ibrahim Salvador și pe Joe Walker. Steve Thomas ieși cu el pe culoar și își îmbrăcă haina.

---

1. Fluviu ce curge prin Lisabona (n.t.)

— Unde vă este turcul? întrebă el.

— La *Altis*. Trebuie să-l previn. Am să telefonez din biroul dumneavoastră.

Regulamentul *Companiei* îi interziceau lui Krisantem instruirile oficiale, deși participase la numeroase din misiunile șefului său...

Agentul formă numărul hotelului și ceru camera lui Elko. Turcul răspunse imediat.

— Alteța Sa Serenisimă are nevoie de mine?

Vocea sa gravă se auzi în biroul lui Steve Thomas. Malko își reținu un zâmbet. Elko Krisantem nu era stilat cu adevărat decât în perioadele de mare pericol sau când încerca să impresioneze străinii. Ferocitatea sa nativă, canalizată de devotamentul pe care i-l purta lui Malko, îl făceau un aliat redutabil. Comuniștii exterminaseră familia lui din Turcia, așa că el nu era suspectat a fi simpatizant al stângii... Totuși, raporturile lui cu americanii nu erau întotdeaun perfecte...

— Pentru moment nu, zise Malko. Poți să iei dejunul cu prietenii noștri, Chris și Milton, care sunt la *Mundial*...

Malko simți imediat reticența lui Krisantem. Chris Jones și Milton Brabeck îl ajutaseră deja pe austriac în numeroase misiuni. Reunind în ei puterea de foc a unui mic port-avion și un factor de inteligență Q, inferior cifrei 50, erau perfecți în circumstanțele violente. Pentru moment, Steve Thomas îi ținea în rezervă, la vechiul hotel *Mundial*, în centrul orașului vechi. Cele două „gorile" ale C.I.A. îl tratau pe Krisantem cu o neîncredere amestecată cu oroare, iar el nu aprecia la justa valoare rigoarea lor morală. Acest fapt se lega de maniera în care se întâlniseră, acum câțiva ani, la Istanbul. Chris Jones era gata să-l ciuruiască pe turcul care se pregătea să-l asasineze pe Malko.

Acestea erau răni în amorul propriu, care nu se cicatrizează ușor...

— Dacă Alteța Sa Serenisimă nu are nimic împotrivă, răspunse Elko, aș prefera să rămân aici și să vă aștept.

Agentul ajunse pe „Duqui de Loulé", bulevardul în pantă, unde se afla oribila clădire din cărămizi roșii, care adăpostea

Ambasada Americană. Câţiva poliţişti în uniformă cenuşie, patrulau morocănoşi. După revoluţia din 25 aprilie, nu mai aveau nici o putere. Maşinile, care se înmulţiseră între timp, staţionau şi la cea mai mică tentativă de contravenţie ocupanţii lor erau trataţi ca fascişti...

Malko se urcă în maşina închiriată. Steve Thomas demarase deja la volanul Ford-ului negru, maşina de serviciu. Oficial, el era ataşat comercial, fapt ce-i uşura mult contactele.

Când austriacul se mirase că fusese convocat la Ambasadă, Steve arborase obişnuitul său râs sardonic.

— Ei ştiu deja cine sunteţi... K.G.B. ştie şi el să lucreze. Dar ei habar n-au „CE" faceţi. Acoperirea dumneavoastră este pentru portughezi. De fapt, ei nu sunt prea răi, excepţie făcând limbajul lor. Altfel, Joe ar fi fost terminat de mult.

Malko intră pe Avenida da Libertade, îndreptându-se spre partea de jos a oraşului. Un soare necruţător prăjea bordeiele Lisabonei, în care se îngrămădeau milioane de nenorociţi.

Capitolul III

— Portugalia, oftă Steve Thomas, este un cameleon văzut într-un caleidoscop...

Frumoasă formulă! Malko privi decorul care-l înconjura. *Gremio Litterario*, cel mai select club din Lisabona, semăna vag cu un bordel elegant de la sfârșitul secolului trecut, cu barul său tapisat cu catifea roșie, cu ambianța sa îmbâcsită, scaunele adânci de piele, unde oamenii, cu voce joasă, schimbau ultimele *boatas* [1]. Tapiseriile grele fuseseră martore ale tuturor intrigilor mondene ce aparținuseră vechiului regim. Sala de mese, tapisată cu lemnărie, era pe-atunci plină. Acum, somptuoasa bibliotecă de la primul etaj se umplea de praf, sala de scrimă era pustie, ba chiar și cochetul salon de coafură, decorat cu două armuri, aproape că nu avea clientelă. Majordomii în frac continuau să fie la fel de stilați și distanți, barul, cu toate alămurile sale, mai strălucea încă, dar peste tot domnea o atmosferă vag sinistră, precum în casele în care se găsește un bolnav în ultima fază. Pe terasa de desupra grădinii delicat înflorite, majoritatea meselor erau libere. Șirul micilor saloane intime împodobite cu obiecte de valoare era pustiu, în pofida răcorii lor agreabile. La centrala telefonică antediluviană, telefonista își lăcuia unghiile. *Gremio Litterario*, altă dată vibrând de vocile Lisabonei mondene, era acum un dinozaur aflat într-o nouă ordine socială. Malko sorbi o înghițitură de *vinho verde*, minunat de rece.

— Ce vreți să spuneți?

1. *Bârfe (n.a.)*

Americanul dădu pe gât un porto sec și zâmbetul său sardonic reapăru.

— Nimeni nu este într-adevăr ceea ce pretinde a fi și totul se schimbă fără încetare. În teorie, Consiliul Revoluției este cel care guvernează țara. Mișcarea forțelor armate provine din M.F.A., astfel că ele se paralizează reciproc. Spinoliștii, care speriați de întorsătura evenimentelor, ar vrea să pună o frână și să lase partidele să guverneze, sunt în contratimp cu „tiers-mondiștii", care doresc imediat o societate fără clase sociale și decolonizare totală. În plus, mai există și comuniștii, care sunt cei mai periculoși și mai bine organizați. Ei au ajuns deja să controleze presa scrisă și, de curând, chiar și radioul. Merg mână-n mână cu Partidul Comunist Portughez și, bineînțeles, cu K.G.B.-ul. COPCON, aripa laică a Consiliului Revoluției, e în frunte. Ei sunt cei care arestează pe capete „trădătorii". Pentru a fi considerat trădător, e uneori suficient doar să porți cravată..., simbol al burgheziei.

— Ce faceți dumneavoastră în această situație?

Privirea obosită a americanului se opri asupra unei statuiete din piatră cenușie:

— Nu mare lucru. Ne este foarte greu să intervenim direct. Am ajutat cu bani și sfaturi unele partide în timpul alegerilor. Din păcate, nimeni nu mai ține seama de partide. Stânga a câștigat teren pe zi ce trece, cu excepția nordului.

— Vă temeți de o *preluare* comunistă?

Steve Thomas își îndreptă capul, privind pe deasupra grădinii vapoarele de pe Taho.

— Da. Informații provenite de la legătura noastră din Moscova, afirmă că K.G.B., în ciuda politicii oficiale a guvernului sovietic, ar prefera o lovitură în forță. La această informație lucra cuplul Sanchez. Trebuie reluat contactul cu Natalia Grifanova. Dacă nu, vom avea o surpriză neplăcută. Sovieticii vor jura că portughezii sunt cei care au făcut totul.

Chelnerul aduse un enorm pește la grătar și începu să-l porționeze în fața lor. Când termină, Malko observă:

— Acest Joe Walker vă aduce mari servicii.

Zâmbetul sardonic reapăru. Steve Thomas semăna cu o cobră plină de farmec.

— Își plătește biletul de întoarcere în țară. A avut niște probleme în Germania: droguri, dezertare, puțin viol. Din nefericire, pleacă. Povestea celor doi Sanchez l-a speriat.

Un înger trecu cu zăngănit de cătușe. Malko atacă peștele.

— Credeți că această Natalia știe chiar atât de multe lucruri?

— Nu știu, mărturisi sincer americanul. Dar, cu siguranță, știe ceva. Nici unul dintre informatorii mei nu a fost capabil să dea de urma lui Guadaloupe Sanchez. Noi știm doar că acest K.G.B. este amestecat în dispariția ei. Natalia ne-ar putea duce la Guadaloupe. Aceasta din urmă ar putea fi ascunsă în orice cazarmă a COPCON. Primul „Ralis"este înțesat de cei din aripa stângă și anume, de cei mai extremiști. Ei sunt cei care, acum câteva luni, au lansat campania împotriva ambasadorului nostru, acuzându-l că ar aparține *Companiei*.

Revoluția garoafelor era încă departe... Steve Thomas își privi ceasul.

— În curând, Natalia se va duce, ca în fiecare luni, la coaforul ei din Avenida da Republica. Joe a verificat informația. Desigur, va fi însoțită de o compatrioată. Nu iese niciodată singură. Dumneavoastră trebuie să apăreți în drumul ei, astfel încât să fie sigură că totul este în ordine și că o așteptăm. Ea v-a remarcat la recepția de la Palatul Belem și la cea de la Ambasada Poloniei. În afară de asta, ea este cea care trebuie să înceapă jocul. Joe se află deja la colțul străzii.. Fiți natural. Nu trebuie să atrageți atenția. Dar femeia trebuie să fie sigură că nu vă aflați acolo numai din cauza unei simple coincidențe...

Își băură cafeaua mizerabilă, atât de proastă încât Malko fu nevoit să mai bea și un mare pahar plin cu Contrex. Apoi, se duseră să se instaleze în niște fotolii din barul capitonat cu catifea roșie. Imediat, un alt majordom cu o tavă de argint, veni să le prezinte o sticlă de coniac, marca Gaston de Lagrange, importat din Franța, înainte de 25 aprilie. Thomas se lăsă pradă tentației. Un portughez, afabil și distins, veni să-i strângă mâna lui Steve, cu un surâs plin de o ironie tristă.

— Cum merg afacerile? întrebă americanul.

— Nu prea grozav, răspunse directorul. Trebuie spus că acest club nu e prea marxist...

Eufemism. Majoritatea membrilor erau arestați sau fugeau. Din cei peste o mie șapte sute de înscriși, dacă mai rămăseseră o mie! Directorul se îndepărtă, pentru a întâmpina o femeie frumoasă, cu ochelari negri.

— Într-o zi vom găsi ușile închise, oftă Steve Thomas. Țara se golește.

Se aplecă spre Malko, arătându-i o masă vecină unde se afla un bărbat înalt, foarte bine îmbrăcat, destul de în vârstă, așezat foarte drept în fotoliul său, arborând un aer sumbru-amar.

— Este Julio de Carvalho, unul dintre cei mai bogați oameni din Portugalia. COPCON îi interzice să scoată din țară colecțiile sale de artă. Este singurul care mai are curajul să se plimbe într-un Rolls-Royce prin Lisabona. Se așteaptă să fie arestat din clipă-n clipă. Ar putea să plece, dar nu se îndură să-și lase colecțiile...

— Îl cunoașteți?

— Vine aici în fiecare zi, răspunse Steve. Am discutat cu el de multe ori. Unul dintre cei mai buni prieteni ai lui face parte din Comitetul Revoluției. Cred că asta este cauza pentru care nu l-au arestat încă...

Lui Malko îi venea greu să realizeze că Lisabona devenise un asemenea cuib de vrăjitori, în special în ambianța îmbâcsită a clubului *Gremio Literario*. Strada Evens domina celelalte străzi zgomotoase din centru. Era calmă și liniștită, mărginită de clădiri vechi, confortabile dar cenușii, ce păreau să ignore schimbarea regimului. Steve Thomas semnă nota de plată și își consultă ceasul Seiko. Majordomul dispăru și Steve spuse:

— Aveți întâlnire într-o jumătate de oră la colțul străzii do Bocagoi cu Avenida da Republica. Joe vă așteaptă. După aceea, reveniți la *Altis* și contactați-l pe Ibrahim. Stă la camera 807.

— Ce amestec are el în această treabă?

Steve Thomas arboră din nou zâmbetul său sarcastic.

— Ambasada Braziliei ne dă o mână de ajutor. Brazilienilor le displace întorsătura pe care au luat-o evenimentele de aici. Ei sunt mai discreți decât noi... A propós, nu-mi telefonați niciodată! Divizia V ascultă totul.

Când trecură prin fața bătrânului miliardar, acesta îi făcu un semn amical lui Steve, apoi, în pofida vârstei, se ridică extrem de politicos pentru a le strânge mâinile. Americanul făcu prezentările. Malko simți privirea lui Julio de Carvalho sondându-l ca un laser. Semăna cu o gravură veche, cu pantalonii lui călcați la dungă, cu cămașa cu guler tare și cu butonii săi cu rubine. Figura lui respira inteligență. Se adresă imediat lui Malko într-o germană aproape perfectă, pentru a-i ura bun-venit. Când vorbea, la colțul buzelor lui subțiri, apărea o ușoară dâră de salivă.

— Regret că nu v-am întâlnit mai demult, oftă el. V-aș fi arătat o Lisabonă pe cale de a muri. Dar aș fi fericit să vă arăt colecțiile mele înainte de a fi distruse sau furate... Locuiesc pe strada Maeques de Abrantes. Toată lumea mă cunoaște...Treceți pe la mine, sunt întotdeauna acasă după-amiază...

Strângerea mâinii lui era atât de suplă și prelungă, precum a unei femei. În momentrul în care se pregăteau să se îndepărteze, se aplecă spre ei, cu o lucire de ironie în ochi.

— Știți cum este supranumit acum COPCON? „*Come Organisar PIDE Con Otro Nome*“ [1]...

Încântat de gluma sa, se reașeză. Agentul remarcă:

— Nu mi-ați spus că e homosexual...

Steve Thomas răspunse sarcastic:

— Am vrut să vă testez perspicacitatea. Este vestit în Lisabona, dar are o educație perfectă.

Malko se apropie de centrala telefonică ce servea și drept vestiar, vrând să-și recupereze servieta. Zărindu-l, telefonista ieși din cabină, venindu-i în întâmpinare, pentru a i-o înmâna. În cursul precedentei sale vizite la *Gremio*, ea i se păruse bățoasă.

1. Cum să organizezi PIDE sub un alt nume? (n.a.)

Dar, de data asta, avu un şoc: nişte picioare lungi, dezgolite până spre jumătatea pulpei, acoperite numai de o fust-mini, albastră. O centură lată îi strângea talia, evidenţiind silueta-i fragilă de adolescentă. Avea o figură de pisică, cu oase mici, delicate, cu pomeţi înalţi şi un nas minuscul. Părul negru, pieptănat pe spate, ochii adânci şi profunzi, accentuau o expresie serioasă şi gravă. Doar gura cărnoasă îi dădea un aer languros, care putea fi luat şi ca semn al senzualităţii... Ea îi întinse lui Malko servieta, schiţă un zâmbet, apoi se întoarse brusc, intimidată şi reintră în cabină. Agentul îşi spuse că ea avea trăsăturile unei fete tinere, cu ceva nedefinit în aerul ei. Trecând pragul clubului, se întoarse şi îşi dădu seama că fata îl urmărea cu privirea.

— Succes, spuse Steve înainte de a se îndrepta spre Ford.

Punându-şi servieta pe bancheta din spate a maşinii, Malko zări ceva alb care depăşea marginea. Descoperi o bucată de hârtie împăturită în patru. Un scris de femeie aşternuse cu litere groase: *Amalia, 67,rua de Rigueira,etajul trei.*

Perplex, băgă hârtia în buzunar. Numai tânăra brună de la centrală ar fi avut posibilitatea să-i strecoare mesajul. În ce scop? Era gata să se întoarcă s-o întrebe, dar timpul îl presa. Va rezolva misterul mai târziu.

Se angajă în labirintul străzilor înguste, în pantă, ticsite de tramvaie zgomotoase şi de autobuze verzi cu etaj, care se deplasau cu o încetineală de melc. Erau cu sutele, de toate culorile. Lisabona părea a fi produsul coşmarului unui urbanist, cu străzile ei întortocheate, cu diferenţele de nivel, cu o mulţime de bordeie şi de vechi palate în ruină. În stârşit, ajunse pe larga Avenida do Libertade, urcă până în parcul Edouard VII şi o luă spre Arene. Joe Walker se afla la locul indicat, în faţa vitrinei unui băcănii. Se apropie de maşină şi se scărpină furios cu mâna stângă între picioare.

— Toţi portughezii îşi petrec timpul scărpinându-se între picioare. Trebuie să faci ca ei pentru a nu te remarca.

Malko își spuse că Joe nu trebuie să facă prea multe eforturi pentru a se conforma obiceiurilor locale...

— Iată-le, anunță Joe, aplecându-și teleobiectivul. Mergeți!

Mașina lui Malko era oprită la două blocuri de strada Dinis, unde locuiau femeile, puțin înainte de coaforul unde se ducea Natalia Grifanova, în fața arenelor care semănau perfect cu o moschee. Malko văzu femeile, traversă Avenida da Republica și începu să meargă în întâmpinarea lor. Părea aproape prea ușor. Dar anii petrecuți de el în „Lumea Paralelă" îl învățaseră că tocmai în aceste momente pericolul era cel mai prezent.

Clipind din ochi sub soarele orbitor, observă femeile ce se îndreptau spre el. Ele mergeau fără să se grăbească, zgâindu-se la vitrine. Malko încetini și el pașii. Natalia mergea pe lângă vitrine. Era apetisantă, cu părul de un blond venețian și cu pistrui, cu trupul zvelt, bine conturat de rochia de pânză înflorată. În contrast cu ea, creatura care o însoțea era o veritabilă matroană, cu un coc cenușiu și cu un aer viclean mergând cu buzele strânse și ochiul atent, la pândă, ca și cum nenumărate primejdii le amenințau. Părea un adevărat gardian de pușcărie.

Malko se opri în fața vitrinei unei marochinării, uitându-se cu coada ochiului la cele două. Grifanova avansa direct spre el, fără a-l vedea însă, discutând cu animație. Treizeci de secunde mai târziu, sânul ei drept tresări la atingerea hainei unui bărbat, rămas înțepenit în fața vitrinei.

Agentul făcu imediat stânga-mprejur,"surprins", lăsând femeia să treacă, arborând cel mai dezarmant zâmbet de scuze pe care-l putu afișa.

— *Disculpa me, senhora*! [1]

Privirile li se încrucișară. El văzu în ochii verzi ai Nataliei mai întâi interes, apoi o intensă surpriză, amestecată imediat cu teamă. Matroana îi aruncă o privire întunecată, mormăind o înjurătură de neînțeles, în rusește. Natalia își întoarse privirea, puțin prea brusc. Însoțitoarea ei o îndepărta deja. Instinctiv, Malko le urmă, ca orice hoinar sedus la vederea unei femei

1. *Iertați-mă, doamnă (n.a.)*

frumoase. Șoldurile rusoaicei, în formă de amforă, se legănau în fața lui, ca pentru a-l tachina. Matroana se întoarse și el o auzi întrebând-o pe Natalia:

— *Tys nym znakoma*?[1]

Natalia răspunse indignată că era prima dată când îl vedea pe acest bărbat prost crescut. Răspunsul nu o prea calmă pe cealaltă, care se întoarse de mai multe ori, observându-l cu atenție. Grifanova deschise ușa coaforului și o împinse înăuntru pe matroană. Înainte de a dispărea în salon, întoarse capul și-l fixă pe Malko, cu un început de zâmbet. Acesta mai merse puțin înainte de a se întoarce la mașină. Joe Walker își arătă colții.

— Am făcut destule fotografii. Vreți o copie, sau mai bine un bilet clasa întâi pentru un cimitir, la soare?

Malko demară. Trecând pe strada Dinis, se uită la clădirea din colț. Acolo locuiau soții Grifanov. Strada se termina cu un refugiu pentru mașini. O Volgă verde staționa.

— Iată mașina, zise Joe Walker. Rareori este utilizată.

Mai merseră puțin, apoi făcură cale-ntoarsă spre centru. Joe se agită:

— Lăsați-mă în locul din care m-ați luat. Acolo se află motocicleta mea.

Înainte de a se despărți, Malko îl întrebă:

— Știți unde se află strada De Rigueira?

— Este în Alfama, răspunse americanul, e una dintre străzile mici care urcă spre Castelo São Jorge. Ați face mai bine să vă lăsați mașina și să luați un taxi. Acolo este un adevărat labirint.

— Mulțumesc. Spuneți-i lui Steve că totul a fost în ordine. Spre seară, voi reveni să mai dau o raită pe aici...

Zece minute mai târziu, după ce-l lăsase pe Joe, își parca mașina în fața hotelului *Altis*, pe strada Casilho, paralelă cu Avenida do Libertade. Se urcă într-un taxi și dădu taximetristului adresa misterioasei Amalia. Șoferul vechiului Mercedes negru părea toropit de căldură și deloc mai fericit decât înainte de 25 aprilie.

---

1. Îl cunoști (n.a.)

Capitolul IV

Mașinal, agentul își verifică pistoletul său extraplat. Era bine plasat în centura lipită de șira spinării, acolo unde se vedea cel mai puțin. Se opri în fața numărului 67 și scruta strada îngustă, ce urca într-o pantă abruptă, de-a lungul colinei din Alfama. Era un cartier popular, cu case de paiantă, cu copii ce se jucau pe stradă și cu puțină circulație. Malko văzu scara strâmtă, care se îngusta și mai mult de la etajul doi. Ajunse sus gâfâind ușor. Rănile primite odinioară în Hong Kong îi reveneau mereu în memorie. Palierul strălucea de curățenie. Se simțea mirosul de sodă și de lături. Nu exista decât o singură ușă, fără nici o inscripție. Ce avea să găsească în spatele ei?

Invitația telefonistei era ciudată. De ce l-a contactat atât de misterios? Dar erau atâtea lucruri ciudate la Lisabona...

Orașul nu mai era decât un uriaș cuib de hoți, de complotiști, de sabotori și de nemulțumiți. Soneria fu urmată aproape imediat de zgomotul unor tocuri înalte ce răsunau pe podea. În fața ușii deschise apăru telefonista, cu aceeași bluză albă, fără sutien, aceeași minijupă din pânză albastră și cocoțată pe niște pantofi destul de înalți. Văzându-l pe Malko ea roși violent și rămase înfiptă în pragul ușii, ca și cum ținuta ei ar fi fost indecentă. Gura i se deschise fără a rosti însă nici un cuvânt, apoi toată figura i se deformă într-un efort vizibil de a-și regăsi autocontrolul. Se retrase pentru a-l lăsa să intre.

— Dumneavoastră sunteți Amalia? întrebă el.

— Da, intrați vă rog, răspunse ea, cu voce strangulată.

Bărbatul intră într-un mic living cu podeaua ascunsă sub un

covor vechi. Prin fereastra deschisă se vedea toată Lisabona. Se auzeau oameni certându-se, țipând, copii plângând. Apartamentul părea foarte mic, văruit în culori vii, cu mobile învechite, bibelouri și tablouri. Tânăra portugheză părea să-și fi regăsit sângele rece, dar atmosfera rămânea, în mod curios, tensionată. Ea îi indică un divan cu perne dezumflate.

— Luați loc!

Întorcându-i spatele se aplecă reliefându-și involuntar șoldurile și scoase o sticlă dintr-o mobilă joasă.

— Este un Madera vechi, spuse ea. Sper să vă placă.

Luă două pahare, le umplu și-i întinse unul lui Malko, ce era din ce în ce mai surprins. Tot nu realiza pentru ce această Amalia îi dăduse întâlnire. Ea se comporta ca și cum l-ar fi cunoscut dintotdeauna.

În timp ce sorbea din lichidul de culoarea chihlimbarului fata își goli paharul dintr-o înghițitură, îl puse pe masă și spuse:

— E bun.

— Locuiți singură aici? întrebă Malko, mai mult pentru a spune ceva decât din curiozitate.

Înainte să răspunde, ea își mai umplu paharul cu vin.

— Da!

Din nou goli paharul, ca și cum intenționat ar fi dorit să se îmbete. Ochii începură să-i lucească și se rezemă de speteaza canapelei. Malko putea vedea profilul ascuțit al sânilor ei. Picături fine de sudoare apăruseră pe buza superioară, ca și cum i-ar fi fost frică de ceva. Agentul o studia din ce în ce mai intrigat. Ea întoarse capul spre el. Buzele îi erau ușor întredeschise, într-un fel de rictus nervos. Își trecu limba peste buze și întrebă brusc:

— Aveți bani?

Malko fu atât de surprins, încât nici nu putu răspunde imediat. În grabă, ea preciză:

— Două mii de *escudos*.

— De ce îmi puneți această întrebare? zise el.

În loc de răspuns, Amalia se ridică brusc de pe divan, își ridică fusta de pânză cu o mână descoperind niște șolduri

bronzate. Lăsând să-i alunece de-a lungul coapselor un minuscul slip bleu îl trase, se debarasă de el și cu o lovitură de picior îl trimise în zbor în celălalt capăt al camerei. Se opri în fața lui Malko, cu mâna dreaptă întinsă:

— Dați-mi cei două mii de *escudos*!

— De ce vreți să vi le dau?

Amalia ridică umerii, agasată.

— Nu fiți ipocrit! Ați venit aici să faceți sex, nu-i așa?

Lăsându-se să cadă din nou pe divan, îi luă mâna dreaptă și o puse pe sânul ei.

— Vă plac sânii mei?

Malko era derutat. Fata nu vorbea și nu se purta ca o prostituată, în ciuda propunerilor ei indecente. Apartamentul mirosea a mică burghezie, nu a studiou de animatoare. Era o anume stângăcie impresionantă în felul ei de a se comporta. Malko își retrase ușor mâna.

— De ce jucați această comedie?

În loc să răspundă, Amalia se aplecă și-l sărută brusc pe gură, forțându-l să se întindă pe divan. Fusta mini era ridicată, descoperind umbra pubisului. Jenat, el se ridică. Imediat, tânăra veni și se lipi de el cu pântecul , strângându-l în brațe din toate puterile.

— Nu plecați, se rugă ea. Veniți, îmi veți da banii după, șopti ea.

Simți reacția fizică a lui Malko și îl strânse și mai tare.

— Nu vă plac?

Aproape îl implora. Irisul i se dilatase. Ai fi zis că e o pasăre de noapte, surprinsă brusc de lumina unui reflector. Sexul ei continua să se frece de al lui, cu insistență.

— Am să fac tot ce vreți, spuse ea, cu o voce șoptită.

— Încetați acest număr, spuse autoritar Malko. Ce vreți să dovediți? Oricum, nu sunteți prostituată!

Ea îl eliberă repezit, cu trăsăturile dezamăgite și cu o grimasă răutăcioasă.

— Nu valorez nici două mii de *escudos*? întrebă cu voce dură.

Malko o mai măsură încă odată. În ciuda expresiei

sfidătoare, ea nu avea aerul a fi ceea ce pretindea că este. Madera făcuse să-i lucească ochii, iar pieptul îi tresălta. Văzând că Malko nu reacționează, ea se retrase, se sprijini de masă încărcată cu bibelouri și, cu mișcări încete, își ridică fusta de pânză cu ambele mâini, dezvelindu-și în întregime sexul și fixându-l pe Malko.

— Chiar nu mă vreți?

Perplex, el o observă câteva secunde. Cu siguranță nu era o prostituată, dar el dorea să cunoască adevărul, să știe pentru ce îl chemase. Scoase din buzunar un teanc de bancnote, luă două mii de *escudos* și îi puse pe masă.

— Poftim, spuse el. Mă voi mulțumi doar cu un sărut...

Expresia din ochii ei dilatați nu se modifică. Apoi, Amalia înaintă cu un pas de automat și îngenunchie pe covorul ponosit. Fără să-l privească, îi deschise fermoarul. . El simțea cum îi tremură mîinile. În momentul în care buzele ei se pregăteau să-l atingă, el o apucă de părul negru cu amândouă mâinile și-i trase capul spre spate. Ochii Amaliei era plini de lacrimi. Se zbătea în mâinile lui, încercând să aplece capul. Deodată, izbucni în hohote de plâns, păstrând încă între degetele-i crispate dovada dezgolită a masculinității lui. Malko se retrase discret, se așeză pe canapea, și-și rearanjă ținuta. Amalia rămăsese în genunchi, cu brațele atârnând de-a lungul corpului, plângând. Malko o sili să se ridice și o așeză lângă el.

— Acum, spuneți-mi adevărul.

Ea clătină din cap fără a răspunde, și-și puse brusc obrazul pe pieptul lui. Lacrimile îi udară cămașa.

— Nu este o comedie, mărturisi ea, suspinând. Aveam nevoie de acești bani. Am...am nevoie de ei foarte repede și nu am alt mijloc de a-i câștiga.

Începu să plângă din nou. Malko o mângâie, pentru a o calma.

— De mult timp câștigați bani în acest mod?

— E prima dată, mărturisi ea, cu o voce aproape imperceptibilă.

— De ce m-ați ales tocmai pe mine?

Amalia nu răspunse imediat. Îndepărtându-se puțin de Malko, își mai turnă un pahar de Madera pe care-l bău dintr-o înghițitură.

— O să vă îmbolnăviți, remarcă el.

Fata îl privi cu ochii înroșiți de lacrimi.

— Sunteți primul meu client.

Anunță acest fapt cu o bucurie sumbră, ca și cum ar fi simțit o mândrie secretă în a se vinde.

— Am vrut să încep de multă vreme, cu membrii clubului *Gremio*, dar nu am îndrăznit, continuă fata. Dumneavoastră sunteți străin și pentru început doream pe cineva care să nu-mi inspire prea mult dezgust...,adăugă cu o voce fermă.

— Bine, dar de ce vreți să începeți? întrebă el. Ce vârstă aveți?

— 21 de ani. Am să vă spun de ce vreau să „încep"... Acum trei luni eram membră la *Gremio Littrario*, ca și tatăl meu. El era proprietarul unei întreprinderi de construcții la Setubal. Dacă mi-ar fi spus cineva că voi ajunge să cer bani unui bărbat pentru a face amor cu el, i-aș fi scos ochii. Dar, într-o zi, muncitorii tatălui meu au venit să-i spună că e un fascist, că a exploatat întoteauna poporul și că vor pune stăpânire pe afacere, conducând-o în autogestiune... Tata s-a plâns la M.F.A., dar militarii i-au spus că muncitorii aveau dreptate. Atunci, el și-a luat pușca și s-a baricadat în birou. Muncitorii au chemat soldații de la COPCON. Tata s-a lăsat arestat din cauza mea și a mamei. L-au dus la închisoarea din Monsanto și muncitorii s-au instalat în casa noastră. Mama s-a refugiat la Porto, la niște prieteni. Eu voiam să vin la Lisabona. Patronul de la bar, care era un prieten de-al tatălui meu, mi-a oferit această slujbă, ca să am ce mânca.. Locuiesc în acest apartament care aparține unei mătuși plecate în Brazilia. Tata mi-a spus că ar putea ,eventual, să evadeze, cumpărând un gardian. Ei sunt salazariști. Dar, îi trebuie minimum 30 de mii de *escudos*. Sunt foarte mulți bani și nu cunosc alt mod de a-i câștiga.

Amalia tăcu. Malko era tulburat. Asta îi amintea de poveștile

spuse de cei din familia lui, după război. Fuga din fața sovieticilor, ruina și părăsirea patrimoniului familial. Dar în Portugalia, nu erau tancuri rusești și exista o foarte mică șansă ca lucrurile să revină la normal.

— Nu trebuie să disperați, spuse Malko. Tatăl dumneavoastră poate ieși din închisoare fără să evadeze, dacă...

Ea îi tăie brusc vorba:

— Sunteți nebun! Sunt pe cale să ne sugrume. Ieri, la ieșirea din episcopat, am văzut soldați care le scuipau pe călugărițe, înjurându-le, molestându-le... Otelo de Carvalho a declarat în *Diario de Noticias*, că n-au fost împușcați destui „trădători"... Numai *Espresso* mai îndrăznește să spună adevărul! Toate ziarele sunt conduse de comuniști. *Republica* nu va mai apărea niciodată...

Vocea îi devenea din ce în ce mai acută, frizând isteria. Malko o luă de umeri, după ce își consultase ceasul.

— Amalia, trebuie să olec.

— Oh! Vă rog, iertați-mă, zise ea.

Luă bancnotele și i le întinse, cu un zâmbet deznădăjduit. Malko refuză banii.

— Păstrați-le, zise el. Am să încerc să vă ajut, dar în alt mod.

Ea șovăi, strângând biletele în mână.

— Nu pot, murmură ea. Nu e cinstit.

— Am să vă revăd la *Gremio*, spuse el.

Deodată, ea dădu drumul bancnotelor și se aruncă în brațele lui. De data asta nu mai era o pasiune prefăcută, ci o îmbrățișare autentică, senzuală, dar puțin stângace. Gura ei o căută pe cea a lui Malko, limba îi desfăcu dinții și fu cutremurată de un fior. Săruta cu lăcomie, gata să-și piardă răsuflarea. Apoi, se îndepărtă ușor.

— Nu plecați! Nu mă disprețuiți, nu-i așa?

Rămăsese aproape lipită de el, de la genunchi până la șolduri. Dorința ei nu era închipuire.

— Am să revin, promise Malko.

Ea îl privi cum cobora scara, proptită de pragul ușii. Era sigur că dacă ar fi vrut, ar fi putut-o avea în picioare, chiar lângă ușă, fără ca ea să protesteze. Simțea totuși un vag regret. Partea ambiguă a situației îl excitase. Dar sosise ora *întâlnirii* zilnice cu Natalia Grifanova, o formalitate de la care nu trebuia să lipsească.

* * *

Avenida Julio Dinis era pustie și calmă. În spate, se zăreau zidurile înalte ale clădirii „Praca de Toros", roșii ca ale unui palat din Marrakech. Malko trecu prin fața celor trei etaje foarte noi ale consulatului sovietic. O mașină cu un cuplu tocmai ieșea, fără a-i da însă nici o atenție agentului. Totuși, el se simțea observat. Această stradă era teren sovietic; mai mult de șaizeci de familii ruse trăiau acolo și consulatul era baza operațională a K.G.B. Vecinătatea Partidului Comunist Portughez trebuie să le fi influențat alegerea. Clădirea veche și dărăpănată ce le servea ca sediu, se afla pe Avenida Sirp, strada paralelă...

Ajungând la capătul străzii, reperă Volga verde a Grifanovilor, parcată lângă trotuar. O emoție ciudată îi trimise un val de adrenalină în artere. Un buchet de flori de câmp era așezat foarte vizibil pe bancheta din spate a a mașinii verzi!

Capitolul V

Malko înconjură Volga și se asigură că numărul era conrect, repetându-și, fără prea mare convingere, că era vorba de o eroare sau că, poate, cineva îl uitase acolo. Numai că în aceeași zi Natalia avusese confirmarea că totul era gata pentru a fi primită...

Ridică privirea spre marea clădire modernă. La etajul doi, în apartamentul Grifanovilor, era lumină. În codul stabilit între femeie și C.I.A., acest buchet avea o semnificație precisă: în cele șase ore care urmau, ea trecea în vest, părăsindu-și soțul și K.G.B.-ul. Trebuiau deci să fie gata să o primească. Malko era însărcinat cu „recepția"...

Abandonând contemplarea buchetului, plecă grăbit și se angajă pe Avenida da Republica. Găsi o cafenea deschisă, comandă un porto și ridică receptorul telefonului public agățat pe perete. Din fericire, într-un colț, nu se aflau decât doi bătrânei. Malko formă numărul reședinței Ambasadei S.U.A., de pe strada Sacramento á Lapa. La serata care avea loc, cu siguranță lua parte și Thomas...

Îi răspunse o voce în portugheză: un servitor. Malko îl ceru pe Steve Thomas și, după câteva clipe, îl avu pe fir pe directorul de la C.I.A., pe un fundal sonor, muzical.

— Am o noutate care o să vă facă plăcere, anunță agentul în engleză. Amicul nostru străin va sosi în seara asta.

La celălalt capăt al firului, Steve rămase tăcut. Înțelesese perfect, dar și el era surprins.

— Sunteți sigur? întrebă el. Credeam că e bolnav.

— E sigur. M-a prevenit.

Liniște. Steve Thomas reflecta. Deodată, pe fir se auzi un zgomot ciudat și sacadat. Lui Malko îi trebuiră câteva secunde bune pentru a-l identifica: era o bandă de magnetofon care ajunsese la capăt și se derula în gol... Undeva, într-un birou al „Dinamizării Culturale", erau ascultați...

Brusc, cu o voce plină de căldură, americanul spuse:

— Sunt încântat să-l văd pe amicul nostru. Ibrahim este cu mine. Va veni să vă întâlnească, acolo unde vă aflați acum.

Înainte de a putea cere explicații suplimentare, Steve închise telefonul. Malko ieși din cafenea, întorcându-se pe Avenida Dinis. Era obligat să supravegheze neîntrerupt clădirea Grifanovilor. În holul de la parter se afla în permanență un milițian sovietic din consulat, însărcinat cu controlul vizitatorilor străini și al rușilor care ieșeau singuri. În principiu, în afara unor cazuri excepționale, acest lucru nu-i era permis nici unui sovietic. Natalia Grifanova va avea cu siguranță nevoie de el.

Malko se întoarse la mașină și, ridicând capota, scoase afară filtrul de aer. În interior, într-o piele de căprioară, se afla pistoletul său expraplat. Îl ascunsese înainte de a veni să dea târcoale consulatului sovietic. Din prudență verifică încărcătorul și apoi îl strecură sub centură. Reveni pe Avenida Dinis, o străbătu ca un trecător inocent și trase cu coada ochiului spre milițianul care, așezat pe un scaun, citea. Părăsi strada îngustă și traversă Avenida da Republica, se opri în spatele unui copac, gândindu-se că supravegherea lui putea să dureze mai multe ore. După patru ture auzi, în spatele său, un pas grăbit și văzu silueta înaltă a lui Ibrahim Salvador, într-un costum pepit, împodobit cu o cravată galbenă: un adevărat papagal. Ochii brazilianului aveau o expresie îngrozită.

— Domnule, spuse el, a apărut o problemă foarte serioasă. Aranjasem totul cu unul din prietenii mei pentru a o găzdui pe această sovietică. Un om sigur. Am trecut acum pe acolo, zise înghițindu-și saliva. A fost arestat ieri...

Malko avu impresia că pământul se deschidea sub picioarele lui. Americanii nu ar accepta, în nici un caz, să o

găzduiască pe Grifanova într-o clădire protejată prin statutul său diplomatic. Prea riscant politic...Ce va face el cu un transfug sovietic în brațe, cu K.G.B.-ul și agenții de la Divizia V portugheză pe urmele lui?

— Aveți vreo idee? îl întrebă el pe brazilian.

Ibrahim Salvador dădu din cap, cu un aer năuc.

— Toți vechii mei prieteni au fugit în țara mea sau sunt în închisoare, explică el. Pentru moment, nu pot face altceva decât să vă asigur acoperirea. Am studiat un itinerar de fugă. Vom coborî pe Alfama. Este o stradă foarte îngustă, care urcă spre *Castelo São Jorge*, strada Marques de Lima. Doar o singură mașină are loc să treacă. Eu voi opri pentru a bloca strada și dumneavoastră veți trece... Este tot ce pot face...

Ca un bun agent tropical, el se spăla pe mâini pentru rest. Dar cuvântul Alfama îi dădu lui Malko o idee. Privi în jurul său, dar nu văzu nici una din cabinele telefonice roșii, de tip britanic, care împânzeau străzile Lisabonei. Nu avea timp, trebuia să reia supravegherea imobilului Grifanovilor.

— Mă întorc pe Avenida da Republica, îi spuse el brazilianului. Rămâneți aici pentru a acoperi această extremitate. Să sperăm că nu este o alarmă falsă...

— Să sperăm, răspunse Salvador.

Prin haina sa, Malko zări un Colt 45 automat, cu crosă de sidef, strecurat sub centură. Nu trebuia exclusă posibilitatea unei curse întinse de K.G.B., care ar fi putut să o „returneze" pe Natalia, pentru a-i captura pe cei care se pregăteau să o primească. Trecu un tramvai, aproape gol. De când cu puchul, portughezii nu mai ieșeau deloc seara. Apăru apoi un camion plin cu soldați în uniforme leopard, care parcă-și căuta drumul. Malko se mai întoarse odată pe Avenida Julio Dinis. Două cupluri ieșiră din consulatul sovietic și o luară spre Avenida da Republica. Nu erau Grifanovii! Această așteptare era îngrozitoare pentru nervii lui Malko. El nu știa nici cum, nici când se va declanșa acțiunea și nici măcar dacă se va declanșa. Aproape toate ferestrele erau în întuneric. În momentul în care ajunse la ultimul imobil, un țipăt ascuțit de

femeie, tulbură liniștea. Malko încercă să se facă una cu peretele. Țipătul venea din clădirea Nataliei. Zgomotul bătăilor lui de inimă îi asurzea urechile. Avea impresia că se auzeau până în celălalt capăt al străzii. Ridică privirea. Una din ferestrele apartamentului Grifanovilor era larg deschisă și un șir de înjurături țâșniră, urmate de strigăte în rusește, rostite de o voce atât de ascuțită de femeie, încât Malko nu reușea să înțeleagă nimic. Se auzi apoi o voce bărbătească, la fel de furioasă. Malko prinse cuvântul *blad* [1]...însoțit de alte ocări. Ceva căzu cu zgomot. Vocea femeii urlă clar după ajutor. Imediat se auzi sunetul unei palme. Un țipăt strident și, din nou, vocea femeii urlând:

— *Svinia! Svinoye rylo! Ne smey menia trogat!* Svinia! [2]

Restul se pierdu într-un vacarm de mobile răsturnate și de busculadă. Malko avansă câțiva pași, supraveghiind holul clădirii. Milițianul de gardă se sculase de pe scaun și asculta, cu capul ridicat, cu un zâmbet satisfăcut... O scenă casnică pe cinste, care mai punea puțin piper pe existență. Strigătele începură din nou. Deodată, o ușă se trânti cu furie. Zgomotul trebuie să se fi auzit până la Castelul São Jorge. Malko se întoarse spre cealaltă extremitate a străzii Dinis, fără a-l vedea pe Ibrahim Salvador. Măcar dacă ar fi auzit strigătele...Milițianul se duse spre ascensor, în timp ce un ciocănit furios se auzea pe marmura scării.

Natalia apăru ca o furie, în rochie lungă de seară, foarte decoltată, cu ochii scoși din orbite. Îl împinse pe milițianul care voia să-i bareze trecerea. Avu loc o dicuție scurtă și violentă, din care Malko nu prinse decât ecourile. În mod cert, milițianul încerca să calmeze femeia, dar aceasta îl îndepărtă cu brutalitate și alergă spre ușa cu vitralii deschizând-o.

— N-am să dansez cu porcul ăsta de Nicolai Serghueievitch! Să-l mănânce porcii!

Ea apăru pe strada Dinis și o luă la fugă spre Avenida do Libertad, ridicându-și trena rochiei pentru a putea alerga mai

1. *Târfă (n.a.)*
2. *Porcule! Porc afurisit! Nu mă atinge! (n.a.)*

repede, șchiopătând pe terenul denivelat. În același moment, la balconul etajului doi apăru un cap. Era un bărbat în smocking, care urlă:

— *Boris! Stanovyé sney!* [1]

Milițianul se repezi afară, înălță capul și strigă pe un ton respectuos:

— Am să încerc, Seghueïevïtch Nicolaï.

Bombănind, se puse în mișcare, alergând stângaci pe pietrele străzii, fără măcar să-l vadă pe Malko, care rămăsese lipit se zid, la doar câțiva metri de el. Natalia Grifanova își regizase bine lovitura. Semăna perfect cu o scenă casnică tipică...Malko se rugă ca Ibrahim să fi înțeles. Se strecură în spatele milițianului și o apucă spre colțul cu Avenida da Republica. Natalia Grifanova alerga pe trotuar. Își scosese pantofii pentru a putea fugi mai repede. Milițianul se afla cu mai mult de o sută de metri în urma ei, strigând-o încet:

— *Natalia! Verniss!* [2]

Probabil că în câteva minute, strada Dinis va mișuna de membri K.G.B. În momentul în care Malko se pregătea să traverseze strada Sirp, apăru o mașină neagră în plină viteză și făcu un semnal cu farurile. Era mașina tip Taunus a lui Ibrahim Salvador. Malko se repezi și sări în mașină, lângă el.

— Ea unde e? strigă brazilianul.

— Acolo, arătă Malko, indicându-i trotuarul din stânga.

Ibrahim coti la stânga pe Avenida da Republica. Depășiră milițianul, care nici măcar nu-i observă și ajunseră lângă Natalia Grifanova. Ea întoarse capul și Malko îi strigă în rusește:

— *Perecekeyté dorogou srazouje v pervouyv oulitsou napravo.* [3]

Era o arteră liniștită, mărginită pe o parte de zidul roșu al Arenelor. Malko nu dorea s-o „răpească"sub ochii mlițianului, pentru ca scenariul fugii să țină cât mai mult posibil. Natalia alerga din ce în ce mai greu, picioarele părând să i se lipească

1. *Oprește-o! (n.a.)*
2. *Veniți înapoi! (n.a.)*
3. *Traversați și luați-o pe prima stradă la dreapta (n.a.)*

de asfalt. Traversă strada și Ibrahim coti, pentru a o ajunge din urmă. În acest timp, milițianul se oprise din fugă, gâfâlnd. Malko sări jos din mașină și alergă spre femeie. Natalia apăru cu gura deschisă de efort, cu trăsăturile crispate și respirând cu greutate. Agentul o luă aproape pe sus, ajutând-o pe ultimii metri. Gâfâind, neputând să scoată un cuvânt, lăsă să-i cadă pantofii din mână. Malko îi ridică și o împinse în mașină. Ea se prăbuși pe bancheta din spate a Taunus-ului și Ibrahim Salvador demară în trombă. La capătul străzii cotiră exact în momentul în care apărea și milițianul, care se opri, nevăzând-o pe Natalia nicăieri. Nu era pentru prima dată când ea provoca un scandal. Dacă soțul ei n-ar fi avut un rang atât de înalt în K.G.B., cu siguranță ea ar fi fost trimisă înapoi, în Uniunea Sovietică. Cu respirația întretăiată, milițianul strigă:

— *Natalia, matouchka gdé ty?* [1]

Malko o trase pe femeie și o urcă în mașina lui. Ibrahim venea în spatele lui. Demarară împreună și se îndreptară spre centru, sperând să nu dea peste unul din barajele volante ale COPCON... Natalia respira zgomotos, cu capul dat pe spate, cu sânii care-i ieșeau din decolteu la fiecare răsuflare. Degaja un miros acru de transpirație: frica! Își frecă unul din picioare ce o dureau, bombănind cu voce joasă. Malko trecu repede, depășind Avenida da Republica, nevenindu-i să creadă că cea de lângă el era soția unui colonel din K.G.B. și că alesese libertatea. Ca femeie, Natalia era apetisantă cu corpul ei plinuț și figura de țărancă senzuală și șmecheră. Nările arcuite indicau o senzualitate puternică.

— Porcul de Nicolai, bombăni ea. Era gata să mă omoare. Voia să mă strângă de gât!

— De ce v-ați decis atât de brusc? întrebă Malko. V-am fi putut organiza mai bine „fuga"...

Femeia râse cu subînțeles:

— Așa am vrut! M-am săturat să-i servesc drept saltea bețivului și porcului ăla...

Respirația ei trăznea a alcool...Malko oftă în sine: nu va fi prea ușor...

---

1. Mămico, unde ești? (n.a.)

— Soțul dumneavoastră bănuiește ceva?

Natalia Grifanova negă.

— Bineînțeles că nu! Am provocat un scandal. Boarfa de Marina i-a povestit că aș fi agățat un bărbat pe stradă. Din cauza întâlnirii din această după-amiază! M-am înfuriat și i-am spus că m-am săturat de bănuielile lui, apoi am șters-o. S-a mai întâmplat, dar mă întorceam după vreo oră. De data asta...(râse)...n-o să mă mai vadă!

Se întoarse și tresări:

— E o mașină în spatele nostru!

În retrovizor, Malko văzu Taunus-ul lui Ibrahim.

— Sunt prieteni de-ai noștri.

Tocmai soseau la locul prestabilit. Strada, fără trotuare, era atât de îngustă, încât marginile mașinii atingeau zidurile. Făcu un semn prin oglindă și brazilianul „stopă" imediat. Liniștit, coborî și deschise capota. În caz, cu totul improbabil, că ar fi fost urmăriți, pe aici nu mai putea trece nimeni...

După 100 de metri, Malko vîră la dreapta pe o stradă în pantă abruptă, care cobora spre Alfama. Deodată, Natalia Grifanova își schimbă atitudinea... Frângându-și mâinile, oftă:

— Mă vor căuta! Dacă mă găsesc, mă vor trimite într-un lagăr. Sunt nebună, nebună...

Ocupat să nu atingă zidurile acestui labirint, Malko încercă să o liniștească, cum se pricepu mai bine.

— Nu vă vor găsi. Vă vom ajuta să plecați foarte repede din Portugalia în S.U.A.

Acest lucru nu era însă prea sigur. Operațiunea va fi delicată, mai ales că Steve Thomas avea să-i pună femeii o grămadă de întrebări. După un viraj brusc, mașina lui Malko intră pe o stradă care cobora spre mare: strada de Regueira. El opri în fața unei cabine telefonice roșii.

— Așteptați-mă, îi spuse Nataliei.

Formă numărul Amaliei, rugându-se încet în gând. Tânăra centralistă răspunse imediat.

— Aici e „clientul" dumneavoastră, spuse Malko, cu toată gentilețea de care era capabil. Sunteți singură?

— Da, răspunse Amalia surprinsă, dar...

— Pot veni imediat?

— Bineînțeles, dar...

El închisese deja. Reveni la mașină și după vreo două sute de metri, frână în fața casei Amaliei. Malko o împinse pe Natalia pe culoar și urcară în liniște scara strâmtă. Ea nu-și mai pusese patnofii. Cu privirea rătăcită, cu un sân ieșind afară din rochie, era cu nervii la pământ. Malko trebui să o ia de talie pentru a o împinge, treaptă cu treaptă. Pe palierul etajului doi ea se opri și se spijini de el.

— Unde mergem? întrebă ea, cu voce strinsă.

— La niște prieteni, răspunse Malko.

--Dar la Moscova mi s-a promis că voi merge direct la Ambasada Americană, protestă ea.

— Mai târziu, afirmă Malko.

Reluară ascensiunea. Amalia îi aștepta în pragul ușii, cocoțată pe tocuri, în fusta ei albastră și bluza albă. O privi pe Natalia cu stupoare.

— Lăsați-ne să intrăm, e important, zise Malko.

O împinse pe Grifanova în living și o obligă să se așeze pe divanul pe care Amalia, cu câteva ore mai devreme, voise să-l violeze. Sticla de Madera era tot acolo. Malko umplu un pahar și îl întinse Nataliei, spunându-i în rusește:

— *Y za dobrry pout v svobodony myr, Natalia Ivanova.*[1]

Oricum era absolut necesar ca ea să se destindă. Un toast pentru o rusoaică era sfânt! Femeia goli paharul dintr-o înghițitură, fără să observe că era singura care bea. Figura i se înroși deodată și se lăsă pe spate pe divan, într-un sughiț care-i dezveli și al doilea sân. Amalia se plantă în fața lui Malko, cu figura crispată de furie.

— Mizerabile! Pentru asta ați fost atât de gentil mai devreme! Ștergeți-o cu târfa asta și cu cei 2000 de *escudos*.

Din fericire, vorbise în portugheză... Malko o luă de braț și o târî cu forța spre bucătărie. Închise ușii și îi cuprinse umerii.

1. Pentru sosirea dumneavoastră în lumea liberă! (n.a.)

— Amalia, eu nu vin pentru o târfă. Această femeie tocmai a fugit de sovietici. Trebuie s-o ascundem. Rușii vor face totul pentru a pune mâna pe ea. Portughezii o vor ajuta, doar știți de ce! Acceptați să o găzduiți? Am să vă ajut după asta să plecați din țară. Pe ea, pe dumneavoastră și pe tatăl dumneavoastră, ca preț pentru acest ajutor.

Tânăra portugheză îl fixa, împietrită.

— Dar cine sunteți dumneavoastră? Pentru ce vă băgați în această poveste? Este...

— Natalia nu-mi este nimic, o asigură Malko. Doar o ajut.

Amalia râse nervos.

— Doamne, înțeleg! Bineînțeles că vă voi ajuta, uitasem că sunteți un prieten al domnului Thomas.

— Ce vreți să spuneți?

Amalia zâmbi cu subînțeles.

— Domnul Thomas lucrează pentru serviciile secrete ale Ambasadei Americane. Toată lumea știe asta!

Malko își spuse că lui Steve nu-i mai trebuia decât să se plimbe cu o mică pancartă, pe care să scrie „Agent secret". Dar el găsise aliata ideală. Amalia nu va fi cea care să-i denunțe la COPCON. În caz de ceva, americanii nu vor fi direct implicați. Îi era silă de el și de creierul lui care funcționa acum ca al unui agent adevărat.

— Natalia e soția unui colonel din K.G.B., spuse el. Nu vă va provoca nici o neplăcere. Face parte dintr-o societate excelentă, dar nimeni nu trebuie să afle de prezența ei aici. E o chestiune de viață și de moarte...

— Aici nu vine nimeni niciodată, spuse Amalia. Și eu știu să-mi țin gura.

Reveniră în living. Interzis, Malko se opri în prag. Complet goală, în genunchi pe canapea, cu rochia căzută la picioare, Natalia îl contempla cu ochi sticloși. Madera scăzuse cu zece centimetri... Ea întinse brațele spre Malko și spuse în rusește, cu o voce răgușită și cleioasă:

— Vino să faci amor cu Natalia ta, *golioubouchka*![1]

---

1. Micul meu porumbel (n.a.)

Capitolul VI

Malko văzu expresia îngrozită a Amaliei. Chiar dacă nu sesizase sensul frazei, atitudinea rusoaicei era fără echivoc.

De altfel, aceasta se ridică cu mâinile în șolduri, cu ochii injectați și-l apostrofă din nou:

— Ei, ce mai aștepți?

În mod bizar, își încălțase din nou pantofii cu tocuri înalte. Tufișul roșiatic de sub pântecul ei arăta ca un arici furios. Talia ei era plină, dar sânii se țineau încă bine. Luă sticla de Madera și trase o dușcă zdravănă, care ar fi putut lăsa lat până și un lup de stepă, apoi, cu zgomot, o puse la loc și avansă spre Malko. Deodată, ochii ei scăpărară ca un fulger și întinse un deget spre Amalia:

— Ce caută boarfa asta aici? O fi crezând că o să faci amor și cu ea?

— Ce spune? întrebă Amalia.

— Întreabă cine sunteți, traduse diplomatic Malko.

Din păcate, Natalia nu se rezumă la vorbe. Făcu trei pași înainte și o apucă pe tânără de un braț, trăgând-o spre ușă! De data asta, Amalia nu mai avea nevoie de interpret. Cu o exclamație furioasă, o pălmui pe Natalia din toate puterile. Zece secunde mai târziu, cele două femei se rostogoleau pe covorul uzat, strâns înlănțuite, într-o bătaie sălbatică. Foarte repede, Grifavova fu în avantaj. Instalată pe pieptul Amaliei, începu să-i ciupească sânii și să-i care lovituri! În stârșit, se ridică și începu să urineze pe portugheză! Malko o smulse la timp, într-un torent de înjurături, care ar fi făcut să roșească până și un birjar...Reuși s-o tragă într-o cameră și o împinse spre pat:

— Odihniți-vă, revin imediat, promise el.

Se întoarse în living, luă sticla de vin și i-o duse Nataliei. În starea în care era... Apoi reveni la Amalia. Sfâșiată între furie și durere, aceasta plângea. Malko o ridică, îi luă mâinile și i le sărută:

— Amalia, sunt dezolat...

Portugheza ridică spre el o figură plină de ură.

— Vreau să plece, o urăsc. Este o...

Își căuta cuvintele. Malko încercă să o calmeze:

— Trebuie să mă ajutați, Această femeie trebuie să rămână. Sovieticii vor face totul pentru a o prinde și noi nu putem s-o scoatem acum din Portugalia. Înțelegeți? Nu trebuie să o urâți. A băut ca să prindă curajul să plece. Mâine, totul va fi bine.

Tânăra portugheză se smiorcăi:

— O s-o luați repede de aici?

— Imediat ce voi putea.

Malko era sincer, numai că greul de-acum încolo începea.

— În seara asta am să rămân cu ea, zise el încet. Mai aveți o cameră pentru dumneavoastră?

— Camera mea se află în spate, răspunse ea.. Dar...

— Trebuie să o calmez. Nu e bine să facă scandal. Din cauza vecinilor.

O umbră de teamă trecu pe chipul Amaliei:

— Jos, la primul etaj stă un comunist.

— Pe mâine, zise Malko.

Amalia nu răspunse. Când dispăru pe culoar, Malko se îndreptă deja spre locul în care o lăsase pe Grifanova.

* * *

Natalia îl masturba cu blândețea unui cazac, unită cu stângăcia unui bețiv. Întinsă pe o parte, își freca picioarele, fără a obține însă rezultate remarcabile. El avea cu totul alte idei în cap. Ea scoase un mormăit de ciudă, îngenunchie și înlocui mâna cu gura. Malko încercă din toate puterile să se gândească

la Alexandra, blestemând C.I.A. și toate încurcăturile în care era băgat. Brusc, Natalia îl lăsă și se ridică furioasă.

— Dar ce Dumnezeu ai? mormăi ea. Este adevărat că toți capitaliștii sunt pederești, așa cum pretindea și porcul de Nicolai!

Lui Malko îi era necaz să confirme o minciună a K.G.B.-ului și avusese întotdeauna oroare de femeile care beau. Ea îl privi, cu pupilele dilatate, nebună de furie.

— Când lucram la Leningrad, aruncă ea, am văzut de toate felurile. Ei bine, n-am dat însă niciodată de un tip ca tine. Regulau toți ca animalele, în cinci minute! Pe dracu, dacă nu poți regula, ocupă-te măcar de mine. Am o poftă nebună!

Limbajul era atât de ordinar și vulgar, că lui Malko îi fu rușine pentru ea. Dar acum, în situația dată, era obligat să-i satisfacă toate capriciile, măcar pentru moment. Ea se lăsă pe spate, îi plasă cu autoritate mâna lui Malko între picioare și începu să-l conducă, la intervale de o precizie de-a dreptul medicală, gemând de satisfacție.

— Ce făceai la Leningrad? întrebă el încet, fără a se întrerupe.

Ea pufăi. Tutuiala în rusește începea s-o destindă.

— Ce crezi? Mă ocupam de marinarii străini din Departamentul II. Așa l-am cunoscut pe porumbelul de Nicolai...Lucram pentru el. Era amuzant, aveam o casă frumoasă și toată vodca pe care o doream...N-am fost niciodată atât de fericită. Tipii cu care aveam de-a face erau și ei fericiți. Mi-aduc aminte de unul cu care am făcut amor de șase ori la rând! Săraca Natalia, nu mai putea. Ah, da, aici e bine, continuă...

Înțepenită, tăcu cu respirația scurtă, cu gura deschisă, cu degetele de la picioare desfăcute. Își primi orgasmul cu un grohăit sălbatic, strângând atât de tare picioarele, încât aproape că-i strivi degetele lui Malko. Apoi îl privi mai dulce.

— Mi-am luat porția, spuse ea. Vrei și tu?

Asta era ceea ce se numește simplitate de bună calitate. Malko a cărui curiozitate era satisfăcută, refuză politicos.

— Odihnește-te, vorbește-mi despre tine.

Ea oftă.

— Oh, nu prea sunt multe de spus. Sunt din Leningrad, mama mea a murit în timpul asediului din 1943, pe când eram foarte mică. Apoi, am lucrat într-o uzină de rulmenți, până în ziua în care un colhoznic mi-a oferit douăzeci de pâini proaspete, ca să mă culc cu el. Nici vorbă să le fi primit. Dar și el a fost prins. A fost trimis într-un lagăr de muncă, timp de 10 ani, sub învinuire de furt din avutul obștyesc. Mie mi-au dat să aleg: lagărul de muncă sau marinarii... N-am ezitat!

Îngrozit, Malko fu cuprins de un dubiu.

— Dar eu credeam că ai fost măritată cu un ...

Natalia Grifanova râse batjocoritor.

— Nicolai povestește asta, pentru că dă mai bine. Nu e prea onorabil să fi căsătorit cu o curvă...

Halal informații avea C.I.A.! Tânără, din buna societate...soția unui strălucit om de știință. Natalia se chiorî din nou la virilitatea lui Malko și se lipi de el, începând din nou să-l mângâie, dar cu mai puțină brutalitate.

— Mi-ar place să simt ceva cald în pântec, murmură ea.

Se sprijini de el, deloc sătulă. El vru să câștige timp:

— Natalia, tu știi lucruri de care noi avem nevoie.

Ea se aplecă, îl atinse cu limba și ridică ochii vicleni:

— *Pozje, golobtchyk moi, potepy.* [1]

Îi înghiți cu un gest brusc și complet, care ar fi făcut-o să crape de gelozie și pe Linda Lovalace!

* * *

Nicolai Segueievitch Grifanov puse la loc paharul de coniac gol. Otravă de Crimeea, care făcea găuri în stomac. Măcar te împiedica să gândești...Și avea nevoie, al dracului! Își consultă ceasul: patru și jumătate, dimineața. Natalia nu se întorsese. Altfel, Boris, milițianul de gardă, l-ar fi prevenit imediat.. Deci, era mai mult decât o fugă. Își cunoștea nevasta. Trează, ar fi

1. *Mai târziu, porumbelul meu, mai târziu (n.a.)*

venit să-i lingă picioarele. N-ar fi avut poftă să se trezească într-o mină de aur sau în fundul unei insule din Mourmansk.

Înjură printre dinți.

N-ar fi trebuit niciodată să se însoare cu ea. Dar cu craniul său chel, cu umerii căzuți și pântecul proeminent, avea aerul unei pere fleșcăite, nu prea îmbietor pentru o femeie.

Natalia era furmoasă, tânără și după ce bea, se comporta ca o veritabilă curvă ce fusese. Doar la gândul ăsta, Nicolai simți brusc o căldură în pântece. Se răsuci în fotoliu, pradă unei pofte acute. Marea casă de bani, închisă cu două sigilii de ceară, care ocupa jumătate din cameră, îl readuse la realitate.

Casa de bani numărul 6 conținea toate secretele operațiunii din Portugalia, plus o importantă sumă de dolari. Preț de o secundă, Nicolai fu tentat. Ca șef al Diviziei V din Lisabona, el avea cheia și combinația cifrului. Dar K.G.B. l-ar fi descoperit oriunde s-ar fi dus și l-ar fi omorât. Știa prea multe, în plus, era prea bătrân ca să mai schimbe societatea. Sistemul Comunist îi convenea de minune.

Ciuli urechile: Avenida Dinis era cufundată în liniște. Nicolai Grifanov se afla la etajul trei al consulatului sovietic, în ceea ce membrii K.G.B. numeau „Donjon", adică *Referentura*, care era creierul și inima K.G.B.-ului la Lisabona. Toate camerele erau izolate fonic, blindate și protejate printr-un sistem complex. Cele mai apărate erau camerele în care se aflau Grifanov, casa de bani, arhiva, cifrul și legătura radio, directă cu Moscova.

Nicolai se ridică, simțind deodată că se sufocă. Toate ferestrele fuseseră zidite, pentru a fi protejate de teleobiective sau de spionaj electronic. Domnea un miros umed, accentuat de putoarea mucurilor stinse de țigară, teoretic interzise. *Referentura* nu se închidea niciodată. Nicolai putea veni la orice oră din zi sau din noapte, pentru a lucra sau a se odihni. Stinse lumina și ieși pe culoarul strâmt care despărțea camerele. La celălalt capăt, santinela picotea pe un scaun, dar auzind zgomot, se sculă. Politicos, se asigură că Nicolai Grifanov nu avea nimic asupra sa, apoi, îi deschise ușa grea de metal.

— Noapte bună, tovarășe colonel.

— Noapte bună, răspunse Nicolai, cu o voce posomorâtă.

Coborî cu ascensorul și ajunse în străduța întunecoasă și pustie. Era frig, ca în toate nopțile și sufla vântul. Brusc, detestă Lisabona. Trebuia s-o găsească pe Natalia, cu orice preț. Dar, în primul rând, trebuia să afle cine a ajutat-o să fugă. Ea era prea proastă pentru a fi acționat singură. O imensă panică îi blocă creierul. Dacă era C.I.A.?! Dacă din pricina lui, planul K.G.B.-ului eșua? Era terminat! Deși refuza să și-o mărturisească, instinctiv era sigur de legătura dintre cele două lucruri. Furios, dădu cu piciorul într-o cutie de conserve.

— Boarfă!

Din acest moment întreg spionajul din Lisabona va avea o misiune prioritară: s-o găsească pe Natalia! Va începe chiar el interogatoriile. Din fericire, la Lisabona K.G.B.-ul dispunea de un sprijin numeros, variat și puternic... Dacă C.I.A. era implicată în lovitură, va întâmpina greutăți în ajutarea femeii la părăsirea țării. Toți prietenii lor fuseseră deja preveniți. Aproape toți gândeau că Natalia se afla încă la Lisabona. Nicolai Grifanov încercă cu disperare să-și amintească ce știa ea din activitățile lui. Mult prea mult, conchise el.

* * *

Malko traversă livingul în vârful picioarelor și se opri brusc. Amalia dormea, încolăcită pe canapea. Tresărind, ea se trezi. Se iveau zorile. Malko se așeză lângă ea, epuizat. Natalia îi impusese niște performanțe pe care ar fi preferat să le păstreze pentru ocazii mai bune. În sfârșit acum dormea, răpusă de amor și de alcool. El însă, nu-i smulsese nimic interesant.

— De ce ați dormit aici? întrebă el.

— În camera cealaltă nu mai e nici un pat, mărturisi Amalia. L-am vândut ca și ceasul, ca și bijuteriile... Aveam nevoie de bani. Dar cu cei 2000 de *escudos* am să cumpăr unul nou.

Jenat, Malko întoarse privirea.

— La ce oră trebuie să fi azi la *Gremio*?

— La trei, răspunse ea.

— Am să ies, spuse Malko. Vă rog să nu plecați până nu mă întorc, să nu deschideți ușa nimănui și să nu o lăsați să plece.

— De acord!

Ea îl însoți până la ușă și brusc, se lipi de el.

— Veniți repede. Mi-e frică.

Malko se urcă în mașină și coborî străzile înguste din Alfama, foarte puțin animate, ajungând la hotelul *Altis*. Un recepționer adormit îi dădu cheia. Se duse direct la camera lui Ibrahim și bătu la ușă. Brazilianul deschise imediat, îmbrăcat și cu ochii roșii de nesomn. În spatele lui, prăbușit într-un fotoliu,îl zări pe Steve Thomas, cu trăsăturile descompuse. Americanul se sculă dintr-un salt.

— Dumnezeule, explodă el, unde ați fost?

Malko se așeză pe pat.

— Cu prea distinsa Natalia Grifanova, zise el. Fostă curvă în Leningrad și bețivă notorie. Ar trebui să vă hrăniți mai bine ordinatoarele...

La repezeală le făcu rezumatul nopții. Steve trăgea lacom dintr-o țigară. Oboseala îi dispăruse. Brazilianul, și el cu ochii injectați, încerca să nu adoarmă.

— Trebuie să o facem să vorbească, insistă Thomas. Nu se știe ce se poate întâmpla. Cu siguranță, ea este la curent cu ceea ce se pune la cale. Noi nu am putut afla încă unde se află Guadaloupe Sanchez. Soțul Nataliei va face tot posibilul ca să o găsească. Eu vă voi oferi protecție maximă: Chris, Milton și Ibrahim.

— Cel mai bine, sugeră Malko, ar fi s-o încredințați pe Natalia lui Chris și Milton. Unde sunt ei acum ?

— La *Mundial*.

— Trebuie să ne asigurăm că nu sunt urmăriți și să fim atenți cu vecinii. Cel mai bine ar fi să-i aducem la noapte.

— Ibrahim se va ocupa de asta, promise Steve. Întoarceți-vă la Natalia cât mai curând și făceți-o să vorbească... Dați-mi adresa. Ibrahim va veni și el, cu ceilalți doi.

Malko scrise adresa Amaliei și plecă să se culce până la prânz. Abia se mai ținea pe picioare. După cât băuse, rusoaica putea să doarmă până după-amiază. Înainte de a se culca, își dori ca nimic rău să nu se întâmple...

* * *

— Astăzi a fost o căldură îngrozitoare, oftă Julio de Carvalho.

Malko, politicos, aprobă. Barul din clubul *Gremio Litterario*, capitonat cu catifea roșie, era azi puțin mai animat. În drum spre restaurant, se lăsă târât de bătrânul miliardar, ce-i fusese prezentat de Steve Thomas. Nu putuse refuza un coniac. Sticla era pusă pe masă, la dispoziția portughezului. Miliardarul se spovedea...Toți cei care se găseau la *Gremio* erau de „bună calitate". Titlul lui Malko îl cataloga definitiv printre adversarii marxismului. Julio, aplecându-se spre el, îi puse o mână marmoreană pe braț:

— Sunt pe cale să învăț ce este ura, spuse el cu voce joasă. Oamenii ăștia distrug totul. De fiecare dată când trec în revistă obiectele pe care le-am adunat, îmi vine să ucid...

El continua să se îmbrace cu o eleganță extremă, cu guler tare, butoni cu pietre prețioase la manșete și pantofi de lac. Mâna sa ca de pergament, apucă cu delicatețe paharul și toastă:

— Pentru vechea Portugalie! Pentru fantoma libertății...

Malko ridică și luă paharul. Deodată, afară se auzi o detunătură puternică, iar în bar se așternu liniștea. Un majordom în frac ieși să vadă ce a cauzat zgomotul și reveni calm, anunțând că fusese un foc tras din greșeală.

Conversațiile reîncepură. Incidentul avea însă să se propage, să se deformeze. Lisabona era orașul zvonurilor. Un oraș care începea să se golească, ca multe altele. Oamenii dispăreau în Brazilia, în Spania sau în închisori. Într-un colț, o femeie foarte frumoasă, de circa patruzeci de ani, citea cu interes *Expresso*. Un tânăr cu părul lung, cu aer de hipi, sosi la bar și spuse:

— Au redeschis redacția la *Republica*!

Femeia frumoasă lăsă ziarul și se repezi la telefon, apoi reveni supărată. Fusese iar o știre falsă. Portughezii încercau să intercepteze cele mai infime schimbări. Un client, așezat la o masă din apropierea lui Malko, spuse;

— Am trecut de curând prin față, la *Republica*. Acum, acolo, se află aviația și nu COPCON-ul care-l păzea. Era mai bine.

COPCON era una din aripile Consiliului Revoluției, condusă de generalul Otelo de Carvalho. Pro-comunist pe față...

Toate aceste zvonuri miroseau a sfârșit de civilizație...Bătrânul Julio oftă și se aplecă spre Malko:

— Înainte să părăsiți Lisabona, nu uitați să veniți să-mi vedeți colecțiile. Veți fi ultimul care le va vedea.

Conversațiile încetară brusc. În bar tocmai intrau doi militari ai unei unități de comando, cu armele la umăr, ușor stingheriți. Patronul se repezi spre ei. Avu loc o scurtă conversație cu voce scăzută, apoi soldații se îndreptară spre însoțitorul frumoasei doamne care citea *Expresso*. Unul dintre ei întrebă:

— Senhor Queluz?

Cel interogat deveni de culoarea cretei. Răspunse, cu voce nesigură:

— Da, eu sunt.

— Trebuie să ne însoțiți, spuse soldatul.

— Dar...de ce, ce-am...

Militatul zâmbi, fără agresivitate.

— Eu nu știu nimic. Mi s-a spus aă vă aduc, asta e tot. Sunteți bancher, nu-i așa?

— Da, răspunse bărbatul, cu voce slabă. Sunt bancher.

Ca și cum ar fi mărturisit un fapt abominabil...Liniștea se prelungi câteva clipe, apoi el își goli paharul, se sculă, sărută mâna frumoasei doamne ai cărei ochi se umpluseră de lacrimi și se îndreptă spre ieșire. Cei doi soldați salutară politicos și-l urmară. Liniștea domni până ce se auzi jeepul demarând. Apoi, femeia izbucni în plâns.

— Ar fi trebuit să plece în Brazilia săptămâna trecută.

Malko își privi vecinul. Mâinile de pergament ale lui Julio de

Carvalho tremurau ușor. Bătrânul făcea un efort vizibil pentru a-și păstra calmul.

— Ce-a făcut? întrebă Malko.

— Nimic, răspunse Julio. Angajații lui au decis probabil să se pună în autogestiune. Atunci s-au găsit probe imaginare pentru a-l putea deposeda legal. În fiecare zi e la fel. Îl vor închide la Caxias sau la Monsanto, fără măcar să-l interogheze. Dacă are noroc, îl vor elibera și va putea să părăsească Portugalia, dar sărac lipit.

Vocea i se sparse. Puțin câte puțin, viața își relua cursul la *Gremio Litterario*. Malko se despărți politicos de bătrânul miliardar, care spuse:

— Veniți pe la mine.

Malko se grăbi să ajungă pe verandă. Era nerăbdător să o reîntâlnească pe Natalia Grifanova, sperând s-o găsească mai prezentabilă decât în ajun și că, de data asta, va vorbi. Un majordom solemn îl ajută să se instaleze. Era probabil un informator al COPCON. La Lisabona toată lumea spiona pe toată lumea!

* * *

Natalia Grifanova avea ochii atât de umflați, încât aproape nici nu i se mai vedeau. La lumina zilei, pe pomeții ei se zărea o rețea fină de vinișoare. Părul tras pe spate o îmbătrânea. Amalia îi împrumutase niște blugi vechi și o bluză. Era în picioarele goale. Malko văzu imediat frica din ochii ei. Ghemuită pe divan, avea expresia unui animal hăituit.

— Vreau să plec, spuse ea. Lăsați-mă să mă întorc la Nicolai.

Agentul se aștepta la asta. Se așeză lângă ea și îi spuse:

— Natalia, știți ce vi se va întâmpla...Ei bănuiesc că noi suntem implicați în dispariția dumneavoastră. Nu vă vor crede. Nici măcar soțul dumneavoastră nu vă va mai putea proteja.

Femeia zâmbi viclean.

— Nicolai nu poate să se lipsească de mine, nu mă va lăsa să plec într-un lăgăr.

— El nu va mai putea face nimic, spuse Malko. Ceea ce se petrece aici e mult mai important pentru el și pentru șefii lui. Nu vă fie teamă, veți pleca în curând în S.U.A. și acolo veți putea începe o viață nouă.

Se auzi o sonerie scurtă. Natalia tresări.

— Ei sunt!

— Nu, nu zise Malko.

Se duse la ușă și întrebă, fără să deschidă:

— Cine e ?

— Noi suntem, răspunse o voce, tipic americană.

Malko deschise ușa. Palierul părea prea strâmt pentru Chris Jones și Milton Brabeck. Două sute de kilograme de oase, de mușchi și de efecte de artilerie. Ochi cenușii, costume cenușii, cămăși închise la gât. Consimțiseră să se despartă de pălării... Chris avea o servietă mare, neagră. Malko îi lăsă să intre. Aproape că atingeau tavanul. Apăru și Amalia, într-o rochie din prosop, care se oprea ceva mai sus de pulpe. Milton, prins de gânduri vicioase, se îmbujoră ușor.

— În țara asta nu s-a inventat încă liftul? întrebă Chris.

Întoarse capul spre Natalia, care deschisese niște ochi cât cepele, în fața acestor „gorile".

— Ea este?

— Ea este!

Malko făcu prezentările în rusește. Ei o studiau pe Natalia, ca și cum ar fi fost dracul în persoană. O adevărată sovietică! Probabil că Milton ar fi avut poftă să-i decupeze o bucățică, pentru a o păstra ca amintire. Chris explora zona ferestrelor și a teraselor de dedesubt.

— De-acum veți locui aici, anunță Malko. Interzis de a ieși, de a vă arăta, de a o lăsa să iasă pe această femeie, sau de a lăsa pe cineva să o ia de aici. Amalia vă va aduce de mâncare.

— O să ne instalăm, spuse Chris. Am adus câte ceva necesar.

Deschise servieta și scoase o mini-mitralieră, la care înșurubă un amortizor de 20 de centimetri. Servieta era plină cu aparatură electronică și acustică. Cele două „gorile" își

scoseseră hainele și începuseră să "testeze" apartamentul. Milton se apropie de Malko:

— Vom locui aici, cu aceste două gagici?

— Exact, răspune Malko. E foarte bine. Numai să nu vă găsească K.G.B.-ul. Sunt capabili să facă să sară clădirea în aer, numai pentru a o recupera pe Natalia Grifanova.

Chris reapăru, cu „sonda" electronică în mână.

— Am să instalez un „sistem de alarmă" pe scară, între etajul doi și trei, anunță el, un microfon mic, care va evita apariția surprizelor neplăcute.

Natalia nu-i scăpa din ochi, fumând nervoasă. Amalia aranja bucătăria. Prima, îl întrebă pe Malko, în rusește:

— *Ony tiuté toje ostanoutsa*?[1]

— Da, zise Malko, pentru a vă proteja. De acum K.G.B.-ul nu vă mai poate face nimic.

Ea clătină capul, cu o grimasă amară.

— Da, o să mă împiedice să plec ! M-ați păcălit! E ca la noi!

— Nu spuneți prostii, protestă Malko. Imediat ce vom putea, vă vom scoate din țară și veți fi liberă. Pentru moment trebuie să vă protejăm.

Veni să se așeze lângă ea. Ochii lui aurii luaseră o expresie gravă.

— Natalia, spuse el, noi știm despre K.G.B. că pregătește o lovitură la Lisabona. Dacă va reuși, nu vă vom putea scoate niciodată de aici. Deci, trebuie să ne ajutați...trebuie!

— *Svolotch*! [2] zice simplu, Natalia.

Malko nu ripostă. Femeia ridică din umeri.

— De altfel, să-i ia dracu! Ce vreți să știți?

Până acum, ea nu acționase în nici un fel împotriva Unuinii Sovietice. Cu primul cuvânt spus, va fi gata. K.G.B.-ul nu-i ierta niciodată pe trădători.

— Luna trecută, spuse Malko, doi informatori ai C.I.A., Guadaloupe și Alfonso Sanchez se aflau în cazarma primului

1. *Vor rămâne aici? (n.a.)*
2. *Mizerabile (n.a.)*

Ralis, pentru un „contact". Când au ieşit, soldaţii au tras în ei. Alfonso a fost omorât pe loc, iar soţia lui, rănită şi răpită. De atunci, nimeni n-a mai auzit vorbindu-se de ea. Ori, noi ştim că soţul dumneavoastră era acolo... Vrem s-o regăsim pe Guadaloupe Sanchez....

Natalia se gândi câteva clipe şi spuse:

— Mi-aduc aminte. Nicolai mi-a vorbit despre această poveste. A fost o întâmplare, pentru că el vizita un prieten atunci când i-a reperat pe aceşti oameni. Discutau cu un ofiţer care cunoştea multe. Un trădător şi el... N-a putut să-i împiedice la timp să iasă din cazarmă, ca să-i aresteze pe loc. De aceea, a ordonat să se tragă în ei. Ştiţi, Nicolai al meu nu e rău... El nu...

Acum, n-o mai puteai opri. Malko zâmbi încurajator. Stătea ca pe cărbuni aprinşi.

— Ce aflaseră ei?

Ea clătină capul.

— Nu ştiu. Nicolai nu-mi spune chiar totul. De fapt, nu trebuia să-mi spună nimic. Era necăjit pentru că existau martori... Atunci, s-a îmbătat cu coniac şi mi-a povestit.

— Ce s-a întâmplat cu ofiţerul? întrebă Malko.

— A fost executat chiar în acea seară de către tovarăşii portughezi din partid. L-au îngropat în cazarmă.

— Femeia, a fost şi ea omorâtă?

— Nu, răspunse Natalia. Ştiu că n-au omorât-o. Ea nu era grav rănită. Nicolai mi-a spus că-i lipsea doar un deget... Au dus-o undeva.

Jumătatea de măsură! Tipic portughez! Malko începea să se întrebe dacă Natalia ştia într-adevăr multe secrete.Răpind-o, ei riscaseră enorm. Tot K.G.B.-ul era, probabil, pus pe jar, numai pentru a o recupera. Reluă interogatoriul:

— Unde ar putea să fie? La consulatul sovietic?

Natalia strigă:

— Oh, nu!

— La Partidul Comunist Portughez?

— Nici acolo. Ei sunt prea prudenţi.

Cele două „gorile" urmăreau cu gura căscată conversația în rusește. Stânjenită, Natalia spuse, cu regret:

— Există cineva care știe. Mi-aduc acum aminte că Nicolai a cerut ajutorul unuia din informatorii lui, un anume Antonio. Este pivnicer la *Mundial.*

— Spuneți-mi mai multe despre acest Antonio, ceru Malko.

— L-am văzut doar de două ori, răspunse Natalia, pe când cinam la acolo. Nicolai mi-a spus că-l recrutase, oferindu-i sticle de coniac vechi. Antonio este alcoolic, maniac și bun comunist. A făcut parte din partid în clandestinitate. Nu-i iubește pe americani.

— Sunteți sigură că Guadaloupe Sanchez este în viață? insistă Malko.

— Sunt sigură, repetă Natalia. Nicolai mi-a vorbit chiar săptămâna trecută, întrebându-se de ce portughezii își asumau un asemenea risc. Era furios.

Picături de sudoare curgeau pe fața Nataliei. Îi era frică. Malko se ridică. Pentru moment, aflase destul.

— Am să revin spre seară.

Chris îl însoți pe palier. Amalia plecase la lucru.

— N-o lăsați să bea, avertiză Malko, și atenție la instinctele lui Milton. Este nimfomană.

— Dumnezeule! oftă Chris Jones.

Malko ajunsese deja jos.

Capitolul VII

Soldatul brazilian cu ochi frmoşi, dar cu tenul plin de acnee, nu încetase să bea ca o sugativă. Antonio, care se ocupase de el, se întreba dacă se va mai putea ţine pe picioare. Era ultimul client din sala de mase de la *Mundial* ce se afla la etajul opt al hotelului, de unde apărea panorama bordeielor şi a terenurilor virane. Ţipetele vânzătorilor ambulaţi instalaţi pe trotuare urcau până sus, evocând vag ambianţa balamucului.

Antonio primi bancnotele înmânate de brazilian, care traversa apoi sala, clătinându-se. Acesta se opri brusc în faţa barului şi mâna i se întinse spre o sticlă cu coniac, Napoléon 1892.

— E a dumneavoastră?

Antonio, mândru, ridică o sprânceană:

— Da, am cumpărat-o chiar eu.

— Cât? făcu brazilianul.

Pivnicerul rămase cu gura căscată, stupefiat şi oarecum întristat. Niciodată nu se gândise să vândă această sticlă. Era atracţia barului său. În cel mai rău caz, visase să o ofere spre degustare unor clienţi buni, pentru a profita puţin.

— 4 000 *escudos*, anunţă el, pentru a-l descuraja pe client

Dar acesta îl bătu viguros pe umăr, încântat. Era cu circa douăzeci de centimetri buni mai înalt decât Antonio.

— Nu e scump! zise el.

Se căută în buzunare şi scoase o legătură enormă de bancnote. Numără 4500 din ele şi le puse pe tejghea. Întinse mâna pentru a lua sticla. Antonio avea lacrimi în ochi. Sticla „lui"!

Deodată, cu un râs zgomotos, brazilianul spuse:

— N-o să beau asta singur! Hai cu mine, prietene!

În alte circumstanțe, barmanul nu l-ar fi urmat niciodată pe acest bețiv tropical, ce era și un reprezentant al capitalismului pe care-l ura. Dar ideea că acest om va da pe gât prețiosul coniac precum un alcool de lampă, îl înnebunea. Măcar să profite și el...

— Domnule, spuse el, nu pot ieși cu dumneavoastră! Sunt angajat aici!

— Nu-i nimic, spuse brazilianul. Te aștept afară.

Se urcă în ascensor, strângând sticla la piept, în timp ce Antonio își încuia pivnița. După cinci minute ieși, îl reperă pe brazilian lângă o mașină neagră, învâtind „odorul", admirându-l.

Antonio își spuse că nevasta lui va fi îngrijorată. Dar, ce dacă?...Datorită activităților sale politice, avea deseori reuniuni târzii, după orele de lucru.

Se urcă în mașina brazilianului și constată cât de confortabil este locul din față. Omul îi întinse sticla, în timp ce apuca volanul mașinii.

— Ține-o!

Antonio încercă să o țină drept. Ieșiră din parcarea hotelului, traversară piața Rossio, apoi o luară spre Taho și piața Commerçio. Brazilianul fredona de unul singur. Ajunși în piață, acesta coti pe lângă docuri și o luă spre enormul pod suspendat, care făcea Lisabona să semene cu San Francisco. Intrigat, Antonio îndrăzni să întrebe:

— Senhor, unde mergem?

Brazilianul se întoarse spre el, cu ochii atât de clari, încât păreau fosforescenți:

— Poate am putea merge s-o găsim pe Guadaloupe Sanchez, spuse el calm, cu o voce care nu părea deloc alterată de alcool.

Trecură câteva clipe până ce fraza se înfipse în creierul lui Antonio, odată cu toate implicațiile ei. I se părea că are plumb în picioare. Ținea deja mâna pe portieră, când simți ceva rece care-i înconjura gâtul. Pentru a nu scăpa sticla, pierdu câteva

secunde. Când încercă să-și smulgă lațul de la gât era deja prea târziu, acesta fiind adânc fixat în piele...Vedea cu greu bărbatul care fusese până acum ascuns în spatele lui, pe podeaua mașinii și care, acum îl strangula. Mai luptă puțin, apoi, cu ochii scoși din orbite, cu plămânii în flăcări și cu picioarele bătând tabloul de bord, își pierdu cunoștința. Sticla se rostogolise pe jos. Antonio leșinase. Brazilianul întoarse capul și spuse, în engleză:

— *You did a good job Krisantem*! [1]

Măgulit, turcul zâmbi. Îi plăcea să i se recunoască meritele.

Mașina continua să ruleze pe lângă antrepozitele docurilor. Antonio mișcă puțin, gemu, dar îndată ce dădu semne că se trezește, Krisantem îi strânse și mai tare carotida. Mașina opri în fața unui enorm depou de tramvaie. Zeci de vagoane erau aliniate pe șine, în aer liber. Ibrahim semnală cu farurile și, dintr-o gheretă, apăru un bărbat. Ibrahim îi strecură un teanc de *escudos*, după ce acesta îl recunoscuse și ridică bariera. Bunele intenții trebuiau încurajate. Gardianul puse bariera la loc, după ce Ibrahim se strecurase între două rânduri de tramvaie și ajunsese la cheiul care mărginea fluviul Taho. Brazilianul opri motorul și ascultă zgomotul circulației din piață ce ajungea, cu mică intensitate, până la ei. Cu cinci sute de metri mai sus se afla palatul Belem, sediul președinției și punct de întâlnire al tuturor manifestațiilor. La chei, fluviul Taho era negru și silențios. Nimeni nu va veni să-i deranjeze.

— *Take him out* [2], îi spuse brazilianul lui Krisantem.

Turcul îl trase pe Antonio afară din mașină și-l întinse pe caldarâm , după ce-i scosese lațul. Ibrahim îi dădu omului leșinat câteva lovituri ușoare cu piciorul, până ce acesta deschise ochii. O dâră roșie îi marca gâtul și el respira cu greu. Lângă el, în picioare, brazilianul părea imens. Antonio încercă să-și stăpânească panica, privi în jurul lui și văzu mulțimea de tramvaie. Un vânt glacial sufla dinspre mare. Krisantem îl fixa pe pivnicer cu atenția afectuoasă a unei cobre pentru un iepure.

1. *Bună treabă (n.a.)*
2. *Scoate-l afară (n.a.)*

Ibrahim își scoase pistoletul cu crosa de sidef, se lăsă pe vine și puse țeava la gâtul lui Antonio, ridicând și piedica. Se auzi un „clic", care, în liniștea ce domnea, semăna cu un pocnet. Se pregătea să dea maximum de greutate celor ce vroia să spună.

— Antonio, unde este Guadaloupe Sanchez?

Pivnicerul clătină capul, încercând să ia un aer cât mai convingător.

— Senhor, nu știu dispre ce vorbiți. Lăsați-mă, eu nu v-am făcut nimic.

Agasat, brazilianul clătină și el capul, apăsând mai tare pistoletul pe gâtul lui Antonio.

— Nu face pe prostul!

Cum acesta nu răspundea, Ibrahim ridică arma și o abătu asupra lui, cu toată puterea. Cu obrazul strivit, portughezul scoase un strigăt slab. Krisantem aștepta cuminte, fără să intervină, apreciind tehnica brazilianului. Pe fața lui Antonio sângele curgea șiroaie. Salvador scoase din buzunar o batistă și i-o aruncă.

— Șterge-te!

Pivnicerul își tamponă obrazul crăpat. Toți trei rămaseră tăcuți. Încet, Antonio se ridică și Ibrahim îl văzu cum fixa cu intensitate un punct de pe cheiul întunecat. Se întoarse brusc și-l văzu pe Antonio, care o luase deja printre tramvaie. Totul se petrecuse atât de neașteptat, încât acesta reușise să ia câțiva metri avans, înainte ca turcul să fi putut reacționa. Dar Krisantem țâșni ca o săgeată. Știa că nu trebuie să facă uz de arme de foc, fiind prea riscant în prezența soldaților care se plimbau peste tot. Nu aveau poftă să înfrunte COPCON. Ibrahim ocolea tramvaiele, pentru a-i tăia lui Antonio calea spre ieșire. Auzi un zgomot și se ascunse. Era un șobolan...

Ibrahim Salvador fierbea de mânie. Dacă Antonio scăpa acum, asta însemna moartea sigură a lui Guadaloupe și eșecul planului lor. Examină zecile de vagoane aliniate. Până-n zori, Antonio putea să scape. Apoi...Cineva fluieră încet în beznă; era Krisantem care explora fiecare colțișor. Ibrahim înhăță lanterna gardianului. Nici acesta n-o ducea prea bine. Înainte

de 25 aprilie, fratele său fusese polițist la PIDE. Acum putrezea în închisoarea din Caxias... Prin intermediul lui îl cunoscuse pe Ibrahim, care venea des în Portugalia să lichideze extremiști brazilieni.

O exclamație și un zgomot de luptă țâșni în spatele mulțimii de vagoane. Ibrahim se repezi într-acolo și dădu peste o masă difuză, care se lupta pe jos. Krisantem îl descoperise pe Antonio, ascuns sub un tramvai. Asta îi dădu brazilianului o idee. Cu o lovitură, îl zăpăci pe pivnicer. Elko se ridică fără suflu. Ibrahim îl luă sub braț pe Antonio, îl târî până în fața unui tramvai staționat și-l culcă perpendicular pe șine, în fața roților. Îl mai trase până când gâtul i se sprijini pe șine. Apoi, cu toată puterea și greutatea lui, brazilianul se lăsă să cadă peste el.

— *Bond him*,[1] ordonă el.

Krisantem scoase lațul și-i legă brațele la spate. Antonio îi înjura, se zbătea, dar nu se lăsa. Înțelesese și el că arma nu reprezenta un pericol. Ibrahim îi trase capul pe spate.

— *Va merda! Fascisto*![2] strigă Antonio.

Ibrahim înălță capul spre Krisantem.

— Ține-l.

Krisantem îi luă imediat locul. Ibrahim alergă spre ghereta de la intrare. Krisantem văzu cu uimire luminile depoului aprinzându-se. Ibrahim revenea în fugă. Se cățără în cabina tramvaiului în fața căruia era întins Antonio. Krisantem îl auzi trebăluind la cabina de comandă. Deodată, se auzi un zgomot și luminile interioare se aprinseră. Ibrahim roti un volan mare, vertical, care scârțâi sinistru, apoi, unul mic, orizontal, de aramă. Roțile grele, de oțel, scârțâiră și ele iar tramvaiul,cu o smucitură, se dădu înapoi cu vreo doi metri. Brazilianul îl opri, sări jos și reveni lângă Antonio.

— Ai înțeles?

Pivnicerul nu răspunse. Ibrahim îi expedie o lovitură de picior în coaste.

---

1. Leagă-l (n.a.)

2. Du-te dracului! Fascistule! (n.a.)

— Imbecilule! Când vei fi tăiat în două ca un vierme, nu partidul va fi cel ce te va lipi la loc.

Lui Antonio îi era frică, dar încă nu-i venea să creadă că cei doi vor avea atâta curaj. Salvador se urcă însă din nou în spinarea lui și-i spuse lui Krisantem:

— Urcă în tramvai. Pune contactul. Pentru a avansa, rotești maneta de aramă în sensul acelor de ceasornic.. Pentru a da înapoi, invers. Faci ce-ți spun eu.

Turcul se supuse, găsi maneta și, cu un scârțâit, avansă cu câțiva centimetri spre capul lui Antonio. Pivnicerul începu să se zbată cu furie. Ibrahim îi apăsă bine gâtul pe șină și-i făcu semn lui Krisantem să mai avanseze. Turcul roti micul volan, găsind ideea interesantă. În viața sa aventuroasă omorâse oameni în moduri foarte variate, dar niciodată așa...Cu un scârțâit sinistru, avansa încet.

— Stop, strigă Ibrahim.

Marginea roții de oțel apăsa deja pe gâtul lui Antonio. Pivnicerul, înnebunit de contactul cu metalul, țipă, încercând cu disperare să se degajeze. Dar Ibrahim Salvador cântărea peste 90 de kilograme...Brazilianul îi strigă:

— Comunist tâmpit! Nimeni nu are nimic cu tine. Imediat ce vorbești, te lăsăm. Îți vei căpăta chiar și sticla.

— Lăsați-mă, imploră Antonio.

Masa tramvaiului ce se găsea deasupra lui îl îngrozea, ca și zgomotul pe care-l auzea.

— Tot n-a înțeles, strigă Ibrahim, avansează încet.

Krisantem roti micul volan de aramă cu o gradație. Urletul lui Antonio făcu să vibreze geamurile tramvaiului. Metalul roții începea să muște din pielea gâtului, strivindu-i carnea.

— Ei? făcu Ibrahim. Vorbești?

În loc de răspuns, Antonio începu să urle ca un porc la tăiere. Brazilianul nu reușea să-l facă să tacă, fără să se bage sub tramvai.

— Mai înaintează puțin, ordonă el epuizat.

Era ca la pocher și era sigur că va reuși. Simțindu-se decapitat încetul cu încetul, pivnicerul va ceda. Krisantem mai

roti volanul cu încă o gradație. Crezând că a greșit, mai roti încă puțin. Tramvaiul greu începu deodată să vibreze; cu roata proptită pe gâtul lui Antonio, avansă brutal, rupându-i carnea până la os. Înnebunit de groază, pivnicerul urlă:

— Nu! Opriți-vă. Ea este pe strada Calçada de Combro...

Restul frazei se pierdu într-un gâlgâit de sânge. Cu un scârțâit sec, mașinăria avansă zece centimetri, strivind și secționând carotida și trahea. Speriat, Krisantem roti manivela în sens invers. Tramvaiul se imobiliză, dar nu dădu înapoi. Ibrahim se redresă cu o înjurătură, scuturându-și manșeta hainei, plină de sânge. Antonio mai avu câteva tresăriri slabe, apoi rămase inert. Brazilianul își privi haina cu dezgust. Ce încurcătură...

— Ți-am spus să avansezi încet, îi reproșă el lui Krisantem.

Confuz, turcul nu replică. Era prima dată în viața lui în care fusese nevoit să conducă un tramvai...

În întuneric se auziră pași. Brazilianul puse mâna pe lanterna electrică și pe pistol. Îngrozit, gardianul alerga spre ei. Văzând cadavrul, rămase ca trăsnit.

— *Madre do Dio*! ' murmură el.

— A fost un accident, se grăbi să spună Ibrahim.

Gardianul întoarse capul. Cu un „accident" ca ăsta și cu trecutul lui, va ajunge din nou la Caxias... Ibrahim îi ghici reacția. Se apropie, îi cuprinse umerii cu brațul stâng, afectuos.

— O să aranjăm noi asta.

Mâna dreaptă, înarmată cu pistolul, se ridică spre corpul gardianului și se imobiliză pe partea lui dreaptă, în dreptul ficatului. Deși estompată de materialul hainei, prima detunătură îl făcu pe Krisantem să tresară. Gardianul rămase cu gura căscată, ca și cum ar fi primit un pumn puternic. A doua detunătură îi smulse un țipăt. Cu ficatul făcut zdrențe, căzu pe spate, fără un cuvânt. Ibrahim îi trase al treilea glonț în ureche, smulgându-i jumătate din craniu. Puse apoi piedica de siguranță a pistolului și îl strecură în centură.

— Hai, repede, îi spuse lui Krisantem.

Ajunseră în fugă la Taunus-ul negru. Cinci minute mai târziu,

rulau pe *Marginală*, spre centru. Ajungând la piața Commerçio, Ibrahim se întoarse spre turc.

— Hai să împărțim sticla. Trebuie să fie bună.

Krisantem refuză politicos. Ca un bun musulman, el nu bea alcool. Cea mai mare extravaganță era un Perrier.

— A vorbit? întrebă el.

— Nu destul, răspunse Ibrahim. A spus doar numele unei străzi.

Era nerăbdător să ajungă în camera lui, pentru a ataca sticla de Napoléon. În urechi îi mai răsunau țipetele lui Antonio, împreună cu multe altele. Își spuse că, în curând, ar trebui să-și schimbe meseria. Nervii îl trădau.

* * *

Cu oroare, Malko reîmpături o *Diario do Noticias*. Relatând dubla crimă de la depoul de tramvaie, cotidianul relata, fără detalii, atacul fascist. Divizia a-II-a a armatei era prea dezorganizată pentru a rezolva o afacere în care existau atât de puține indicii... În plus, ea nu poseda un serviciu „Acțiune". Cât despre poliția criminală, ea va avea grijă să se abțină a se implica într-o astfel de afacere.

De când se trezise, agentul era la curent cu ceea ce se întâmplase. Krisantem îi dăduse raportul. Reputația lui Ibrahim Salvador nu avea de suferit, însă aceste execuții sălbatice îi dădeau fiori pe șira spinării. Dar, între K.G.B. și C.I A. se dădea o cursă contra cronometru.

Nici un ziar, nici un post de radio nu scoseseră vreun cuvânt despre dispariția Nataliei Grifanova. Dar Steve Thomas aflase prin informatorii săi, că sovieticii vor întoarce pe dos reședința ambasadorului S.U.A., bănuit deja ca aparținând C.I.A. Seara trecută Malko trecuse în fugă s-o vadă pe rusoaică, dar fără mari rezultate. Steve Thomas refuza s-o întâlnească, din motive de securitate. Dacă s-ar fi găsit o refugiată sovietică în compania unui șef de post al C.I.A...

Malko se sculă și traversă holul. Trei cehi fumau în fotolii; îl

urmăriră atent cu privirea. Nu puteau fi decât membri S.T.B., serviciul secret ceh. Afară era mult mai cald decât în ajun. Mașina era fierbinte, dar Malko se urcă și demară. Steve Thomas venise să ia micul dejun cu el. Cu o zi înainte, Ibrahim îi lăsase un mesaj cu numele străzii dezvăluite de pivnicer. El îi spusese lui Malko că pe strada Calçada de Combro se afla sediul R.P.P., un partid de extremă stângă. Știa că unii dintre membri aveau legături cu Departamentul V al K.G.B. Malko urma să verifice, cu toate că ar fi trebuit să se ducă la Salvador. Brazilianul dormind încă, îl lăsă pe Krisantem în hol, cu misiunea de a-i spune să vină după el.

Coborî pe Avenida da Libertado, ale cărui trotuare largi erau ocupate de o expoziție de carte în aer liber. Manualele de comunism rămâneau cu grămada, dar lucrările porno se vindeau ca pâinea caldă... După patruzeci de ani de privațiuni, portughezii vroiau să se autodepășească. Malko se abținu să tragă din asta o concluzie politică. După ce traversase piața Rossio, se angajă într-o rețea de străzi înguste, murdare și zgomotase, ajungând astfel pe strada Calçada de Cambro, paralelă cu fluviul Taho, în cartierul popular al capverdienilor. O luă în sus, coborând apoi printre mașini și tramvaie. La dreapta, la jumătatea drumului, găsi ceea ce căuta. Era un imobil dărăpănat, cu trei etaje, ce făcea colțul cu o stradă ce urca spre colină. Aproape toate ferestrele zăbrelite erau traversate de o banderolă roșie, pe care era scris, cu litere albe: „*Viva o Communismo*!"Aici era!

Din 25 aprilie, nimeni nu mai pătrunsese în sediul M.R.P.P., grup de extremă stânga, foarte activ, care conform zvonurilor, poseda mult armament. Oficial, ei se opuneau Partidului Comunist al lui Alvaro Cunhal, dar nu trebuia uitată nici teoria cameleonului, agreată de Steve Thomas. Malko examină fațada murdară și ferestrele zăbrelite. Nu va fi ușor...

Își parcă mașina și se întoarse. Ibrahim ar fi trebuit să fie deja aici. Probabil că brazilianul își mai savura coniacul.

Malko își reprimă un frison, simțind un tramvai ce trecea în

apropierea lui. Fără a se opri, depăși sediul M.R.P.P. și zări o intrare pe o stradă transversală și doi tineri cu un aer sălbatic. Un camion plin de soldați trecu pe stradă. Unii salutară banderola cu pumnul ridicat.

Malko admiră o băștinașă care traversa: ai fi spus că e sculptată în abanos...

La parterul M.R.P.P. se afla un salon de coafură, fără nici un client, dar cu ușile larg deschise. Te-ai fi crezut prin 1900... Își spuse că ar putea telefona și apoi aștepta acolo apariția lui Ibrahim. Traversă și un bătrân frizer se și repezi spre el, insistând a-l avea drept client. Malko îi ceru voie să dea un telefon, dar bătrânul ridică brațele în aer:

— Senhor, nu mai avem așa ceva. Afacerile merg prost.

Austriacul ezită. Îi era cald și era furios din cauza întârzierii ajutorului său.

— Bărbieriți-mă, ceru el.

Ibrahim o să-l găsească. Se instală într-un fotoliu, al cărui înveliș strălucea de grăsime, în timp ce bătrânul frizer se gudura pe lângă el, punându-i șervetul în jurul gâtului și ocrotindu-l cu o grijă maternă. Malko își supse burta, pentru a nu i se vedea pistoletul din centură. Se simțea bine în această prăvălie răcoroasă. Bătrânelul roti fotoliul, astfel încât clientul să se afle cu fața spre perete, apoi începu să-i umezească obrajii și bărbia...

— Dumneavoastră ați pus banderola de deasupra? întrebă Malko, cu un ton glumeț.

Bătrânul frizer rămase șocat, cu briciul în aer.

— Oh, nu senhor, au fost nebunii de la M.R.P.P. Sunt periculoși, au arme, dar nu le poți spune nimic. Sunt protejați de cei de la COPCON. Într-o zi m-am plâns pentru că făceau zgomot. Au venit și m-au amenințat. La vârsta mea! În curând voi fi mort și nu voi mai vedea toate astea...

Trăncăneala bătrânului îl adormea pe Malko. Se simți ușurat când îi aplică pe față spuma răcoroasă. Bătrânul îl săpunea cu precauție. Se opri și spuse:

— Așteptați puțin, ca să intre bine...

Agentul îl auzi deschizând un robinet și foindu-se în spatele lui. Cu ochii închiși, își savura odihna. Apoi bătrânul reveni, îi prinse delicat bărbia între două degete pentru a-i înălța capul. Briciul atacă perii de pe gât, după care se opri de-a latul. Cum frizerul ezita, Malko deschise ochii. Nu mai era bătrânul care ținea briciul, ci un bărbat mult mai tânăr, cu ochelari cu rame de metal și o mustață care-l făcea să semene cu Lenin. Îl fixa pe cu un zâmbet răutăcios.

— Nu țipați, senhor, spuse el cu voce dulce, sau vă tai beregata.

Capitolul VIII

Tăișul briciului se sprijinea ferm pe carotida lui Malko, atingându-i ușor pielea. Rămăsese complet imobil, examinându-l pe cel care-l amenința. Era tânăr, cu privirea ironică în spatele ochelarilor de modă vechi, bărbos și prost îmbrăcat. Mâna ce ținea briciul avea unghiile în „doliu".

Malko își șterse cu precauție spuma care-i acoperea ochii. Fotoliul său era acum înconjurat de vreo șase bărboși, cu figuri rigide. Încercă să-și controleze bătăile inimii. Era de-ajuns un gest al celui care ținea briciul și era mort.

— Ce doriți? întrebă el în germană.

Instrumentul alunecă de-a lungul pielii, provocându-i o usturime ușoară. Simți sângele curgând.

— Adineauri vorbeai portugheza, remarcă tânărul cu ochelari. Continuă tot așa.

— Da, da, Feitor, vorbea portugheza, confirmă bătrânul frizer, care se învârtea în jurul grupului. Este un spion fascist, sunt sigur! L-am văzut pândind prin jur mult timp.

— O să ne ocupăm noi, Ricardo, spuse tânărul cu ochelari.

Malko zări o ușă întredeschisă în fundul salonului, ușă ce comunica cu interiorul imobilului. Probabil, pe acolo intraseră. Îl blestemă pe Ibrahim Salvador. Unde dracului era? Accentul său străin atrăsese atenția...

Întoarse capul. La câțiva metri de el, oamenii defilau pe trotur și un tramvai cobora strada...

— Stai liniștit, zise tânărul.

Un bărbos se apropie de Malko și, prin mâneca hainei, îi înfipse un ac în braț. Agentul se încordă de durere și simți un

lichid uleios pătrunzându-i sub piele. Celălalt smulse imediat acul. Instantaneu, simți că amețește, un văl negru i se puse pe ochi, iar picioarele, brațele și capul îi deveniră foarte grele. Însă nu simți când își pierdu cunoștința. Bărboșii îl trăgeau deja spre ușa care făcea legătura cu M.R.P.P.

* * *

Ibrahim Salvador se trezi brusc, se repezi la ceas și înjură de toate cele. Ora unsprezece! Sticla de coniac era pe jumătate goală și el avea impresia că sub părul des și negru avea un lung șir de tramvaie. Înșfăcă o altă sticla de Vichy pusă sub masă și goli jumătate din ea pe nerăsuflate. În cinci minute fu gata. El, care era atât de cochet, își puse acum cămașa purtată în ziua precedentă, strecură pistolul sub centură și alergă srpre lift. Zărindu-l, Elko Krisantem țâșni pe hol.

— Nu m-am trezit, mărturisi brazilianul.

Nu era nimic de spus, așa că cei doi nu schimbară nici o vorbă până în strada Calçada de Combro. Nici urmă de Malko. Ibrahim parcă Taunus-ul pe o străduță lăturalnică, aflată pe o colină de unde se vedea chiar acoperișul vechiului imobil care adăpostea M.R.P.P.

— Așteaptă-mă în mașină, îi spuse Ibrahim lui Krisantem.

Turcul turba de furie. În acest oraș, în care el nu vorbea limba, se simțea în stare de inferioritate...

Ibrahim ajunse pe strada Combro și se amestecă printre trecători. După ce trecuse de trei ori prin fața banderolei M.R.P.P. și inspectase strada, trebuia să admită realitatea: Malko nu se afla acolo. Se opri într-o cafenea pentru a telefona la Ambasadă și la hotel *Altis*. Fără rezultat. Era sigur că șeful îl așteptase.

În vreme ce traversa strada pentru a patra oară, avu un șoc în momentul în care aruncă o privire mașinală spre o străduță ce cobora spre stânga. Mașina „504" a lui Malko era acolo! Se apropie, verifică dacă era închisă cu cheia și așteptă lângă ea circa un sfert de oră, fiind din ce în ce mai îngrozit. Malko nu părăsise cartierul... În mod cert, nu va mai apărea.

Urcă din nou spre M.R.P.P. și îi veni o idee. Salonul de coafură era pustiu. Intră, cu un zâmbet mirat, și se adresă bătrânelului care tocmai mătura, explicând că-și dăduse întâlnire cu un prieten în acel loc și că nu-l vedea. Un străin blond...Trebuiau să meargă să viziteze o casă ce era de vânzare. Bătrânul frizer se sprijini pe mătură:

— Ah, totul este de vânzare în Lisabona de când nebunii ăștia au luat puterea! suspină el. Sunt sigur că l-am văzut pe acest domn. A așteptat mult timp, apoi s-a bărbierit și a plecat.

Cu o politețe desăvârșită Ibrahim mulțumi, fără ca ochii lui clari să-și schimbe expresia. Gunoiul ăsta bătrân era implicat. Își stăpâni o poftă imperioasă de a-i crăpa țeasta de unul din lavobouri, dar ieși și coborî strada. În trecere, observă mica intrare laterală păzită de mai mulți militanți, grupați în spatele unui grilaj. Alți doi supravegheau strada printr-o fereastră aflată la primul etaj. Nu știa cum s-ar putea intra prin forță. Totuși, acum era sigur că Malko se găsea acolo...

În Taunus, Krisantem fierbea de căldură și de nerăbdare. În engleza sa rudimentară, Ibrahim îi explică ce se întâmplase. Turcul înălță capul și rânji cu cruzime.

— Am o idee, zise el.

* * *

— Da, cu Nicolai Grifanov, repeta nervos, pentru a zecea oară Feitor Pinto. Este urgent!

Așteptă la telefon, trepidând de furie. Centralistul de la consulatul sovietic nu vorbea decât câteva cuvinte în portugheză. Reveni pe fir și anunță sec:

— Tovarășul Grifanov ocupat! Reveniți.

Închisese deja. Feitor Pinto fluiră printre dinți: „Ruși tâmpiți!" Cu atât mai rău, se va descurca singur, numai că șeful Departamentului V ar fi fost al dracului de ușurat să știe pe cine puseseră mâna militanții M.R.P.P.

Feitor fierbea de excitare. Prizonierul său corespundea leit cu necunoscutul care fusese văzut dând târcoale locuinței

Grifanovilor înainte de dispariția Nataliei. Nicolai Grifanov comunicase semnalmentele lui, tuturor prietenilor săi siguri. Îl reperaseră pe străin, pe când se învârtea în jurul clădirii.

Faptul că a intrat să se bărbierească fusese un noroc neașteptat... Ceea ce Feitor găsise asupra lui, confirma apartenența la serviciul de informații. Un cetățean normal nu se plimbă cu un pistolet automat, fără marcă, fără număr, ciudat de plat și ușor, încărcat cu un gen de cartușe de care nu mai văzuse niciodată. În sfârșit, prinsese un agent al C.I.A.! Pentru că *Niekoultourny* nu era liber, o să-l facă el însuși să vorbească.

— Unde e Natalia?

Malko tresări. Drogul ce-i fusese injectat îl făcea ciudat de pasiv, ca într-o stare de hipnoză. Trebui să facă un efort pentru a privi în jurul său. Camera în care fusese adus avea altă ieșire, în afară de ușa barată de trei zăvoare mari. O pivniță. Nici o mobilă, ci doar două taburete; el se afla cu spatele la perete, cu mâinile legate la spate și cu gleznele legate de picioarele taburetului. În fața lui, pe cel de-al doilea taburet, era o lumânare ce ardea cu o flacără înaltă și clară. Lângă celălalt perete, la patru metri, bărbosul cu briciul avea o carabină 22, ațintită spre el.

— Privește lumânarea! ordonă el.

Malko se supuse. Văzu piedica ridicându-se. Detunătura îi răsună dureros în timpane. Gonțul îi trecuse atât de aproape de figură, încât nici nu auzise șuierătura. Se izbi de perete, în spatele lui, împroșcându-l cu bucăți de tencuială. De fiecare dată, impactul era mai aproape de el. Bărbosul îi promise că următoarele îi vor zbura mai întâi urechile, apoi maxilarul și în final îl vor ucide. Cu acest calibru mic, asta putea să dureze multă vreme.

Obligația de a privi lumânarea, îl forța să rămână imobil, pentru ca nu cumva călăul său să-l omoare involuntar.

— Unde e tovarășa sovietică pe care ați răpit-o? repeta portughezul.

— Nu știu despre ce vorbiți, spuse Malko cu efort.

Un gând coerent trecu prin creierul său. Pentru a fi la curent

cu dispariția Nataliei, acest bărbos trebuia să aibă legături cu K.G.B.-ul. Era sigur că se observase dispariția ei, că C.I.A. ar face imposibilul pentru a o recupera, iar el fusese imprudent.

Clădirea M.R.P.P. era o adevărată fortăreață. Când își revenise, văzuse arme peste tot: mitraliere și grenade atârnate pe pereți. În afara deschizăturii care ducea spre frizer, nu exista decât o ușă.

Ar fi fost nevoie de cincizeci de oameni pentru a ataca imobulul. Ori, C.I.A. nu avea atâția la Lisabona și nu s-ar fi lansat într-un atac deschis contra unei clădiri care aparținea portughezilor. Iar pentru a spera la o acțiune a COPCON în favoarea lui, era mai bine să nu-și facă iluzii...

Auzi iar piedica.

— Lumânarea! Porc de fascist! urlă bărbosul.

De data asta glonțul trecu pe lângă bărbia lui Malko. El se aruncă în spate, cu stomacul strâns de groază. Cât timp va dura acest joc crud? Era sigur că nu-l vor omorî, dar nu simțea nici ce mai mică vocație de „martir"...

Își impuse să continuie a fixa lumânarea, pentru a uita pericolul. Nu trebuia să vorbească. Natalia trebuia să rămână în mâinile C.I.A. Ceea ce știa ea era de neprețuit.

În străfundurile spiritului său, avea o certitudine pe care refuza să o admită. Mai devreme sau mai târziu, K.G.B.-ul va trebui să intervină. Ei îl vor face să vorbească. Aveau și experiența și mijloacele. Nimeni nu putea rezista anumitor droguri.

Iritat de mutismul lui Malko, bărbosul se apropie de el. Țeava carabinei se sprijini de fruntea lui Malko.

— Unde e Natalia?

Malko nici nu mișcă. Celălalt nu-și putea permite să-l omoare. Juca teatru. Țeava se îndepărtă, dar Malko își simți sudoarea de pe șira spinării. Bărbosul îi aruncă o privire răutăcioasă. Ar fi dorit tare mult să fie el cel care-l determină să vorbească, dar simțea că Malko era prea dur și asta-l rănea în orgoliul propriu.

— Sunt unii care te vor face să vorbești, fascistule!

Ieși, închizând zăvoarele.

* * *

În tot acest timp, Elko Krisantem se lăsă să cadă de pe terasă pe acoperișul în pantă lină, acoperit cu țigle roșii. Se produse un vacarm îngrozitor, dar un tramvai care trecea pe strada Combro, acoperi zgomotul. Turcul se opri la pândă, în patru labe, pe acoperiș. Avea o vedere superbă asupra docurilor din Alcantara și a portului în care tocmai descărcau două petroliere. Rumoarea străzii urca până la el. Își reluă avansarea spre hornul pe care dorea să-l atingă și care se afla mai departe. Sărind de pe terasă pe acoperiș, îi fuseseră necesare douăzeci de minute, aflându-se acum exact pe țiglele M.R.P.P. Într-un ultim efort, ajunse și la horn. Cu precauție, desfăcu pachetul pe care-l strângea în mâna dreaptă. Conținea doi cilindri asemănători ca dimensiuni cu cutiile de conserve, ale căror capace erau echipate cu inele. Din cauza pantei colinei, nu putea fi văzut din stradă, ci doar din clădirile situate mai sus decât el, dar risca să sfârșească prin a se face remarcat. Trase inelul primului cilindru, îl lăsă să cadă în horn și făcu la fel și cu cel de-al doilea. După câteva secunde se auzi o explozie cu zgomot atenuat. Apoi, aproape în același timp, o coloană groasă de fum negru țâșni din primul horn, urcând încet spre cer.

Krisantem apucă aparatul de emisie-recepție agățat de centură, stabili contactul și spuse un singur cuvânt:

— O.K.

Imediat turcul bătu în retragere, în patru labe, pe acoperișul în pantă. Cinci minute mai târziu auzi în depărtare sirena unei mașini de pompieri. Își întoarse privirea: două coloane înalte de fum, negru ca tușul, țâșneau din acoperișul imobilului M.R.P.P.-ului. Bună treabă!

Ibrahim Salvador găsise tot ceea ce avea nevoie în micul „arsenal" discret, pe care Ambasada Braziliei îl ținea pregătit pentru operațiunile așa-zis „speciale". Valiza diplomatică nu servea numai drept paravan... Bombele fumigene aveau durata

de minimum douăzeci de minute. Nimic nu le putea opri... Krisantem sări pe pământ și plecă în fugă, pentru a-l putea ajunge pe Ibrahim, pentru a doua parte a operațiunii de „salvare".

* * *

Nimeni nu remarcă ambulanța cu ferestre mate, care se opri în spatele unui camion al armatei portugheze, fără soldați. Aceștia fuseseră obligați să-i deturneze pe curioșii din jurul clădirii M.R.P.P. Ei opreau și mașinile, la fel și tramvaiele.

Patru mașini de pompieri cu furtunuri, blocau strada din toate părție. Ofițerul care comanda detașamentul se apropie atras de o discuție furtunoasă. La poarta clădirii, un locotenent de pompieri se lupta cu un tânăr bărbos, care voia să interzică accesul în imobil.

— La noi nu e nici un incendiu, repeta pentru a zecea oară bărbosul. Am verificat peste tot...

Ochii pompierului ieșiseră din orbite.

— Și asta? urla el, arătând coloana groasă de fum negru, dusă de vânt. Asta ce e?

— Nu știu, răspune Feitor. Asta nu vine de la noi.

Circa douăzeci de pompieri așteptau cu furtunurile în mână. Soldații se apropiaseră de poartă, cu figuri severe și cu armele pregătite; erau din comandourile recent revenite din Angola, care nu prea iubeau M.R.P.P.-ul.

— Deschideți imediat! ordonă căpitanul. Lăsați pompierii să intre.

Bărbosul văzu armele îndreptate spre el. Soldații erau în stare să tragă. Afară mulțimea se îmbulzea. Totul risca să se termine prost. Bombănind, deschise poarta. Imediat o duzină de pompieri năvăliră în interiorul imobilului, trăgând furtunurile după ei.

— Evacuați clădirea! ordonă șeful pompierilor.

— Faceți ce vă spune, întări ofițerul.

Fără menajamente, îi împinse brutal afară pe cei cinci

militanţi care păzeau intrarea. Unul dintre ei încercă să se opună. Imediat, doi soldaţi se aruncară asupra lui, răsucindu-i mâinile la spate şi, cu lovituri de crosă, îl aruncară în maşina lor. Ambulanţa care sosise îşi deschise uşile şi doi bărbaţi, cu bluze albe, alergară spre clădire, purtând cu ei o targă. Soldaţii se dădură la o parte pentru a-i lăsa să treacă şi ei intrară în imobil, după pompieri. În interior domnea o debandadă de nedescris între soldaţi, pompierii cu furtunuri şi militanţii M.R.P.P., care încercau să-şi salveze birourile. Vocea bărbosului domina tumultul.

— Vă spun că nu e nici un incendiu, striga el răguşit.

Cei doi infirmieri se năpustiră pe o scăriţă care ducea la parter, fără ca cineva să le acorde atenţie. În beciuri se petreceau întotdeauna treburile murdare.

* * *

Niekoultourny ieşi din *Referentură* destul de deprimat. Mesajele din piaţa Djerjinsky, „Centrul" din Moscova, nu erau deloc încurajatoare. Se părea că acolo, recuperarea soţiei sale dispărute avea tot atâta importanţă, cât operaţiunea din Portugalia... El ştia bine ce-l aştepta: rechemarea în Uniunea Sovietică. În cel mai bun caz un post obscur, undeva în Siberia, în cel mai rău caz câţiva ani în lagărul de muncă, pentru vina de a nu-şi fi spionat destul soţia...În privinţa Nataliei, aceasta parcă dispăruse de pe suprafaţa pământului. Limbile se mai dezlegaseră, menţionând despre un bărbat blond, văzut de mai multe ori, dar pista se oprea aici. Nici unul dintre numeroşii spioni ai K.G.B. nu aduseseră ceva nou. Graţie altor spioni ai K.G.B., se ştia că ea nu se ascunde la vreun diplomat american sau brazilian. Oficial, nu părăsise Portugalia clandestin. Dată fiind supravegherea frontierelor, n-ar fi fost uşor. Acest mister îl înfuria la maxim pe *Niekoultourny*.

Văzându-l pe şeful Departamentului V, miliţianul de la centrala telefonică se sculă mecanic. Îi întinse o hârtie pe care era scris un mesaj. Rusul aruncă o privire şi imediat urlă:

— Porcule, când a sosit?

— Acum o oră, tovarășe colonel, dar erați în ședință, bolborosi milițianul.

Nicolai bătu cu pumnul în masă, gata s-o spargă și se întoarse spre cei care-l urmau.

— Oleg, Igor, Volodea, Vasili, jos imediat! Luăm mașina numărul 2...

Erau oamenii Deparamentului V, care se ocupau de sabotaje și asasinate. Mașina era un ZIM negru, blindat, de două tone și jumătate, cu ferestre și pneuri antiglonț, un adevărat tanc cu arme și veste antiglonț în port-bagaj. Numai colonelul Grifanov avea permis să decidă folosirea ei.

Cei cinci bărbați se năpustiră în lift. În garaj pierdură câteva minute bune pentru a monta ZIM-ului plăcuțe cu numere diplomatice. Ferestrele nu permiteau identificarea ocupanților ce se aflau în interiorul mașinii. În momentul în care mașina ieși în Avenida Dinis, Igor apăsase deja pe butonul care deschidea capacul ce unea port-bagajul cu interiorul mașinii. El începuse să distribuie armele. Erau mitraliere cehoslovace și pistoale automate Tokarev. Două erau dotate cu amortizoare. Era mașina perfectă pentru o răpire sau pentru un asasinat.

— Mai repede, imbecilule! zise Grifanov. Dacă ajungem prea târziu, te trimit în fundul Uralului!

Totuși, nu avea nici un motiv concret pentru a se grăbi. Dar nu mai putea aștepta nici un minut în plus pentru a-l întâlni pe bărbatul care participase la răpirea Nataliei. Oleg, transpirat, se fofilă printre două tramvaie, riscând aproape să zgârie aripile mașinii. Mai avea nevoie de cel puțin zece minute pentru a ajunge la clădirea M.R.P.P., ce se afla în celălalt capăt al Lisabonei.

* * *

Văzând doi oameni în bluză albă, un bărbos înarmat cu o mitralieră *Scorpio* sări în picioare. De sus se auzeau tropote și

țipete. Tumultul nu coborâse însă până la acest mic culoar, care deservea cele patru „celule", vechi beciuri, amenajate în acest scop. Cel mai înalt dintre infirmieri se repezi spre el:

— Unde sunt răniții?

— Care răniți? zise bărbosul. Nu sunt...

Fraza lui se opri aici. Cu o lovitură teribilă dată cu capul, infirmierul îi sparse nasul, îl lovi cu ceafa de perete, reușind să-l amețească. Resimțind din plin durerea, simți totuși cum i se smulge arma. Pentru mai mare siguranță, Krisantem îi expedie și o directă, care aproape că-i strivi carotida. Ibrahim se pregătea deja să deschidă cele trei zăvoare ale primei uși. Malko, legat încă de taburet, ridică ochii. Fu dezlegat în câteva secunde și Ibrahim îl târî afară, înșfăcând, în trecere, pistoletul extraplat, golit de cartușe.

— Guadaloupe, strigă Malko? Trebuie să fie acolo!

Salvador deschidea deja celelalte uși. Le cercetă, cu Malko în spatele lui. Într-a treia, o formă albă era întinsă pe pământ. Un păr roșu ieșea dintr-un fel de sac de dormit, confecționat dintr-o pânză groasă, din care se fac și cămășile de forță, legat strâns cu mai multe curele. Brazilianul se aplecă și întrebă:

— Guadaloupe?

Ochii ei clipiră afirmativ. Imediat, bărbatul tăie curelele și își dădu seama că femeia era incapabilă să se țină pe picioare. O ridică și o puse pe umăr ca pe un sac. Cu toții se năpustiră spre scara strâmtă.

În momentul în care ajungeau la parter, Malko auzi pe cineva care vorbea rusește... K.G.B.-ul era deci aici!

Pompierii se retrăseseră și ei erau deja încolțiți, ca niște șobolani.

Capitolul IX

— Pe aici, strigă Malko.

La zece metri de ei, lângă ușa de la intrare, mișunau sovietici și militanți ai M.R.P.P. Toate ieșirile erau blocate. Malko își amintea vag despre dispunerea locurilor. După scara ce ducea spre beci, culoarul făcea un cot și continua paralel cu prăvălia frizerului. Deși fusese amețit de injecție când l-au adus, el avusese timp să observe câteva detalii.

Susținut de Krisantem, el trecu primul. Ibrahim, cu Guadaloupe pe umăr, se retrăgea deja, când Malko observă ceva ce semăna cu un dulap în perete. Îl deschise. În interior nu erau rafturi, ci o ușă. Cheia era în broască! Era și timpul, căci vociferările rușilor se apropiau periculos. Krisantem împinse ușa, dar aceasta nu se deschise! Turcul reveni la asalt, cu o violentă lovitură de umăr. De data asta, ușa se deschise și în spatele ei se auzi un țipăt. Turcul se trezi în salonul de coafură, unde un portughez îl privea stupefiat, având figura plină de spumă. Cât despre bătrânul frizer, acesta rămăsese interzis, cu briciul în aer. Recunoscându-l pe Malko se schimbă la față și se retrase spre un lavabou. Apariția lui Ibrahim, purtând-o pe Guadaloupe, nu-i ridică deloc moralul. Era mult prea îngrozit pentru a scoate vreo vorbă.

— Vom reveni, mizerabile! îi aruncă Ibrahim.

Krisantem, care întotdeauna se gândise că „ce-i în mână nu-i minciună", avansă spre bătrânul portughez, împietrit de groază. Strada plină de oameni se afla la doar câțiva metri, așa că nu se punea în discuție folosirea pistoletului. Fără ca frizerul să opună vreo rezistență, Krisantem îi luă briciul din mână.

Lama era deschisă, plină încă de spumă. Cu o mișcare rapidă îi brăzdă obrazul frizerului, care scoase un urlet de durere și-și duse mâinile la față, pentru a opri jetul de sânge. Apoi privi în jos spre bucățica de carne care tocmai îi căzuse la picioare. Krisantem, într-un inexplicabil acces de bunătate, în loc să-i taie beregata, îi tăiase doar vârful nasului! Sângele inunda plastronul alb al frizerului. Nici măcar nu simțea durerea. Mașinal, se aplecă și ridică bucățica tăiată.

Cei trei bărbați coboau deja în fugă strada Combro, fără a se gândi măcar să mai folosească ambulanța. În locul răniților înăuntru era șoferul, legat fedeleș de una din tărgi. Ibrahim îi explicase totuși foarte politicos că trebuia să transporte pe bătrâna sa mătușă, în criză de inimă.

— „504" e mai jos, spuse Malko.

Nu-i luaseră cheile. Se înghesuiră cu toții în automobil și Ibrahim luă volanul. Guadaloupe zăcea pe bancheta din spate, încă inconștientă, cu capul pe genunchii lui Krisantem.

— Mergem la Lapa, spuse brazilianul, în casa primului nostru secretar.

* * *

Niekoultourny avea ochii injectați și se încurca în portugheza sa, neputându-și stăpâni furia. În fața lui, Feitor, militantul M.R.P.P., părea foarte plăpând. Oamenii K.G.B.-ului scotociseră întreaga clădire și trebuiseră să admită realitatea: cei doi prizonieri scăpaseră... Șeful Departamentului V se îneca de turbare.

— Imbecilule, țipă el, trebuia să spui că era vorba de Natalia. Am fi venit imediat și nu ne-ar fi scăpat.

Față de aceste acuze, Feitor încerca să-și păstreze calmul.

— Am făcut tot ce-am putut, protestă el.

— Pe dracu! explodă colonelul. Pe femeia asta trebuia să o lichidăm de mult. Asta e sabotaj...

Confuz, portughezul nu răspunse. Câteodată nu înțelegea brutalitatea aliaților săi.

— Acum știm cine a răpit-o pe soția dumneavoastră, remarcă el. Sunt americanii...

Rusul era gata să explodeze.

— Ei și? Știi tu unde se află?

Feitor se apără cu un surâs cam otrăvit.

— Nu, dar prin acest om putem ajunge la ea și astfel o vom recupera. Am numele lui și am pus să se afle unde locuiește în Lisabona.

— Natalia nu mai e în Lisabona.

— Atunci ne vom răzbuna și-l vom omorî...

Grifanov ridică din umeri. Puțin îi păsa lui de răzbunare. Însoțit de ceilalți membri ai Departamenului V, ieși din clădirea M.R.P.P. ZIM-ul negru aștepta în soare, inutil. Feitor îi privi plecând. Își rumega răzbunarea. Americanii își bătuseră joc de el, dar avea să le arate el de ce era în stare. Pompierii plecaseră, după ce găsiseră bombele fumigene în hornuri...

* * *

Guadaloupe, lungită în patul mic, cu părul ei lung, roșu, răspândit pe perna albă, se forța să zâmbească eroic, după ce băuse un pahar de porto. Medicul care o examinase, un amic de-al lui Ibrahim Salvador, tocmai pleca. Tânăra femeie avea nevoie doar de vreo zece zile de repaus. Era mai mult șocată moral decât fizic, deși se dovedea foarte slăbită. Ea suspină.

— Dacă ați știi ce mi-au făcut! Mai ales acest Feitor. În prima săptămână m-au violat mai mulți, apoi m-au băgat în această cămașă... O stropeau cu apă de două-trei ori pe săptămână, astfel încât pânza se comprima și mă strângea. Era cumplit de dureros. Feitor mă interoga, îmi cerea numele agenților americani din Lisabona, promițându-mi că-mi dă drumul dacă vorbesc... Era teribil, nu știam cât timp voi mai rămâne acolo...

Steve Thomas intră în cameră în vârful picioarelor, întâlnindu-i pe Ibrahim și pe Malko. *C.O.S* [1] la C.I.A. din

1. *Șef militar (n.a.)*

Lisabona, aflase deja de o oră că femeia fusese regăsită teafără. Casa, cu fațada acoperită de ceramică colorată, izolată în mijlocul unei grădini pe una din străduțele de pe colina Lapa, semăna a orice, numai a vizuină de agenți, nu! Locatarul era totuși șeful Serviciilor Speciale Braziliene la Lisabona, aripa civilă A C.I.A.

Dispizitive electronice de securitate protejau ușile și ferestrele. De partea cealaltă a străzii, în mijlocul glicinelor și a plantelor agățătoare, se afla reședința ambasadorului S.U.A., păzită zi și noapte de poliția portugheză. Malko nu se simțea nici el prea bine. Efectele injecției... Medicul credea că fusese sulfazină. Avea stări de amețeală, o durere acută în piept, mișcările îi erau greoaie și avea cam 40º febră, dar apariția lui Guadaloupe îl ridica moralul. Storurile trase accentuau și mai mult aerul de „cameră de bolnav". Steve Thomas nu-și mai lua ochii de la Guadaloupe. Se apropie de pat.

— Voiam să vă spun, începu el, că sunt teribil de dezolat pentru Alfonso. A fost ceva oribil și atât de neprevăzut, dar noi vom avea grijă...

Lacrimile apărură în ochii verzi ai femeii.

— Nici nu vreau să mă mai gândesc, suspină ea. Nu acum... Vă rog.

Malko îi privi mâna dreaptă. Degetul mic fusese tăiat pe trei sferturi. Ciotul roșiatic abia se cicatriza. Steve își înghiți saliva. Condoleanțele nu erau punctul lui forte.

— Nu am aflat ce ați rezolvat în cazarma primului Ralis, zise el. Ați avut timp...

Ochii lui Guadaloupe clipiră. Făcu un efort vizibil pentru a răspunde cu voce calmă.

— Alfonso știa cele mai multe lucruri. Eu nu am urmărit convorbirea tot timpul pentru că supravegheam ușa, să nu intre cineva. Dar îmi amintesc mai multe lucruri pe care ni le-a încredințat maiorul Chelas. El descoperise că K.G.B. pusese la punct, cu aliații lor locali, un plan în trei faze, pe care să-l realizeze înainte de 1 iulie.

— Înainte de 1 iulie? sublinie Steve, cu o voce îngrijorată.

El îi sorbea cuvintele. Guadaloupe dădu afirmativ din cap și continuă:

— Ei vor să discrediteze mai întâi pe liderii politici non-comuniști, mai ales pe socialiști. Apoi, să lichideze fizic toate personalitățile de prim rang, inclusiv pe Președintele Republicii. În fine, să ia puterea la Lisabona, grație unei insurecții armate, pentru a cuceri apoi toată țara. Anumite unități ale armatei, ca primul Ralis și regimentul de comando care păzește închisoarea de la Caxias, sunt gata să sprijine mișcarea. Fără a mai vorbi de pușcașii marini și de cei din Divizia V. Dar eu nu cunosc detaliile. Alfonso le știa.

Ea se opri, cu glasul sugrumat de emoție. Urmă o tăcere apăsătoare. Steve Thomas își scoase ochelarii, îi șterse cu batista și-i puse la loc. Pe figura sa, scepticismul se lupta cu interesul.

— Cum se gândesc ei să elimine mai multe personalități în același timp? întrebă americanul. Ar fi necesare șiruri de atentate, care ar declanșa reacții în nord și în Europa. Nu este posibil.

— Nu știu, mărturisi Guadaloupe.

— Și cum vor ei să-i discrediteze pe socialiști?

Tânăra femeie clătină capul.

— Eu v-am spus tot ce știam.

Din nou tăcere. Acolo era răcoare, dar Lisabona se topea de căldură. Viața continua încet, în mijlocul zvonurilor și a proclamațiilor contradictorii. Steve se apropie de pat și-i strânse mâna lui Guadaloupe.

— Vă mulțumesc pentru tot ce ați făcut pentru noi, zise el. Imediat ce vă veți simți mai bine, vom avea grijă de dumneavoastră.

Cu o privire îi ceru lui Malko să-l urmeze afară din cameră, unde se instalară în fotoliile de la intrare. Steve Thomas părea dezamăgit și tracasat.

— Toate astea nu stau în picioare, spuse el, cu voce joasă. Sunt numai *boatas* [1]. Dacă povestesc la Langley o asemenea

1. *Bârfe (n.a.)*

istorie, îmi vor râde în nas. O serie de atentate contra personalităţilor anticomuniste ar declanşa revolta şi poate chiar o contrarevoluţie.

— Guadaloupe nu a inventat toate astea, remarcă Malko. K.G.B. nu stă totuşi cu braţele încrucişate, aici, la Lisabona. Asta ca să nu mai vorbim de cehoslovaci. Ceva tot se pregăteşte.

— Ascultaţi-mă, spuse Steve, pentru prima parte a planului menţionat de Guadaloupe, cel care se va ocupa din K.G.B. nu poate fi decât Youri Frolov, şeful Departamenului A, de „dezinformaţii". Prin Natalia Grifanova încercaţi să aflaţi câte ceva despre el. Obiceiuri, prieteni, care îi sunt informatorii. Apoi, vom vedea. Acum fiţi atent: Grifanov trebuie să fi făcut legătura între dispariţia soţiei lui şi dumneavoastră. Altfel, nu s-ar fi repezit într-o asemenea viteză la M.R.P.P.

— Voi fi prudent, promise Malko. Mă duc s-o văd pe Natalia, dulcea „femeie de lume"...

Ibrahim Salvador veni şi el.

— Haideţi, spuse Malko. Am nevoie de dumneavoastră.

Îi explică rapid ce aştepta de la el. De-acum trebuiau să-şi dubleze precauţiile. Ieşiră în strada calmă şi fiecare se urcă în propria-i maşină. Malko coborî până la *Marginală*, de-a lungul fluviului Taho, coti pe lângă piaţa Commerçio, urcă spre Rossio şi-şi parcă maşina într-un loc interzis. De la revoluţie, nu mai existau contravenţii. Merse pe jos pe strada Duro, se opri la un bijutier şi cumpără pentru Amalia un ceas Seiko. Ieşind pe dreapta, găsi imediat insolitul ascensor 1900, care lega străzile din centru de cartierul de sus. Plăti 1 *escudo*, luă ascensorul şi ajunse aproape de *Gremio Litterario*. Ibrahim era acolo cu Taunus-ul. După treizeci de secunde, coborau pe strada Garret. Dacă cineva l-ar fi urmărit pe Malko, ar fi avut de ce să se mire...Brazilianul îl lăsă la Amalia şi plecă imediat.

* * *

— Ai văzut cum se maimuţăreşte?

Cu braţele atârnând, în cămaşă, cu pistolul agăţat de umăr,

Chris Jones era statuia vie a reprobării. Deși nu avea aer condiționat, micul apartament al Amaliei era răcros. Prin fereastra deschisă se auzeau obișnuitele zgomote. Malko intră în living. Natalia Grifanova, cu un prosop legat în jurul capului, îmbrăcată doar într-o bluză albă ce se oprea desupra pulpelor, așezată turcește pe canapeaua veche, își lăcuia unghiile. Îndată ce una din „gorile" se afla în câmpul ei vizual, își schimba poziția, demonstrând astfel că bluza împrumutată de la Amalia era unicul ei veșmânt. Milton, instalat lângă fereastră, încetă să-și admire arma „Automag 357", dotată cu vizor telescopic, înfricoșătoare altfel, pentru a ridica spre Malko o privire de câine bătut.

— Dacă o ține tot așa, nu se mai poate rezista, spuse el, pe un ton ușor resemnat. Este o boarfă ordinară! Nu se gândește decât la p...!

Sănătatea morală a celor două „gorile" nu constituia grija cea mai mare a lui Malko. Natalia îi zâmbise grațios, apoi se ocupase în continuare de unghiile ei. Total impudică, așezată turcește, își expunea sexul cui dorea să-l vadă.

— A propòs, întrebă Chris, se poate bea apă de la robinet?

— Dacă K.G.B.-ul n-a otrăvit-o, desigur! răspunse Malko.

În afara Statelor Unite, apa constituia groaza „gorilelor", ca și carnea crudă...

— Cât timp vom mai sta aici? întrebă Milton. Încep să mă simt ca-n pușcărie.

— Mai târziu, promise Malko. Încercați să învățați limba rusă, cu Natalia...

Dezamăgiți, cei doi americani nu mai insistară. Malko se așeză lângă Natalia. Imediat, ea își părăsi ustensilele, își desfăcu picioarele pentru a deveni mai impudică și întinse buzele spre el.

— *Golobtchyk moi! Ty rabyl tvoiu Natalia*! [1]

El o sărută ușor, dar o îndepărtă când ea începu să se frece de el ca o ventuză, cu ochii plini de o plăcere anticipată.

— M-am săturat să stau aici, oftă ea.

---

1. Porumbelul meu! Tu o uiți pe Natalia! (n.a.)

Malko zâmbi rece.

— Dacă ai chef să te sinucizi, poți ieși!

Îi povesti ce i se întâmplase dimineață și în ce stare au găsit-o pe Guadaloupe Sanchez. Trăsăturile Nataliei se înăsprură brusc.

— Vor veni ei...

Malko o lăsă să fiarbă câteva clipe, apoi o întrebă:

— Guadaloupe Sanchez a menționat despre un complot dirijat de soțul tău, pentru a prelua puterea aici. Știi ceva despre asta?

Natalia deschise ochii mari.

— Ce complot?

Malko îi relată discuția cu Guadaloupe, din care reieșea motivul pentru care Nicolai Grifanov intervenise la cazarmă. Natalia înjură cu furie.

— *Ham! On mné ne poveryl. Y nitchevo ne skazol ob etom* [1]...

Își îmbogăți fraza cu câteva expresii foarte murdare, ca de „mare doamnă"... Lui Malko îi era rușine pentru ea. Își reținu cu greu pofta nebună de a o îmbrăca și a o depune în fața Ambasadei U.R.S.S. De ce s-a complicat cu acestă bețivă nimfomană, dacă tot nu știa nimic? Îi era teamă pentru Amalia. Dar dacă o dădea afară, el ar fi dat de bucluc. Nici brazilienii nu o vroiau! Era dinamită. Cu răbdare, își reluă interogatoriul:

— Cine este omul însărcinat cu Departamenul A, la Lisabona? întrebă el.

Natalia răspunse, fără șovăire;

— *Eta suinia Youri Frolov, tchemornojopy* [2].

Malko traduse în gând: „*tchernojopy*" însemna de fapt „cur negru"?

— Asta e porecla lui?

Natalia își puse picioarele pe masă și se scărpină într-un loc intim.

---

1. Câinele! Deci nu avea încredere în mine! Nu mi-a spus niciodată nimic despre asta... (n.a.)

2. Porcul de Youri Frolov. zis și „cur negru" (n.a.)

— Mda. Îi place să facă sex numai cu negrese. Cu cât au un fund mai mare, cu atât e mai mulțumit...Aici, are destule.

O mică luminiță roșie se aprinse în capul lui Malko.

— Aici nu suntem în Africa, remarcă el.

— Dar capverdienele? zise Natalia, cu un surâs vulgar.

Asta începea să devină interesant.

— Spune-mi totul despre el, ceru Malko.

Ea își trase bluza, ridicându-și-o cu un aer de boarfă.

— Ce-mi dai?

— Fără șantaj, răspunse el, sec.

Natalia nu mai insistă.

— Youri e căsătorit, explică ea, iar soția lui se află aici. Mi s-a plâns adesea că el nu se mai culcă cu ea de multă vreme. Înainte de a veni la Lisabona, au fost pe Coasta de Fildeș și el nu se mai sătura de micuțele negrese. Se pare că aici a reînceput. Iese în fiecare seară, pe motiv că lucrează, dar când revine, miroase a piele neagră...

Malko nu avu indiscreția de a se documenta asupra diferenței.

— Unde se duce?

— Nu știu. Prin Lisabona.

— Singur?

— Da.

Malko își ascunse cu greu îndoiala.

— Ești sigură?

Funcționarii sovietici în străinătate se deplasau rareori singuri, în afara orelor de program. Întotdeauna trebuiau să se spioneze reciproc...Natalia luă un aer vexat.

— Cei din Departamentul de „Dezinformări" sunt foarte liberi. Astfel profită și porcul ăsta de Youri. Dar mie nu mi-a spus niciodată ce face. Nu mă prea iubește căci n-am vrut să mă culc cu el...

— Credeam că-i plac numai negresele, obiectă Malko.

Din nou, Natalia zâmbi vulgar.

— Nu le are mereu la dipoziție și-apoi n-ai văzut-o pe nevastă-sa! Înainte de a-l cunoaște, spăla dalele prin Piața Roșie!

Încă o cucerire a socialismului... Natalia învățase totuși lucruri interesante. Acum, acest lucru trebuia exploatat. Malko se ridică.

— Plec, anunță el. Să nu faceți imprudențe.

Chris avu o privire panicată, dar nu îndrăzni să riposteze. Lipsa de activitate îl termina. Natalia se smulse de pe divan și-l însoți pe Malko.

— Când te întorci? întrebă ea.

— Curând, promise el.

Cum se afla deja pe scară, ea îi strigă:

— Adu vodcă!

* * *

Majordomul în frac de la *Gremio Litterario* se trase politicos, pentru a-l lăsa pe Malko să intre. Acesta venise cu un taxi. Știa că Amalia se afla la centrală și era prea târziu pentru a exploata informațiile obținute de la Natalia. Amalia părăsi centrala și veni să-l întâmpine. Purta o fustă de pânză, închisă cu nasturi în față și un corsaj decoltat adânc.

— Totul merge bine? întrebă el.

Amalia zâmbi, puțin stânjenită.

— Prietenii dumneavoastră sunt foarte amabili, dar Natalia e o persoană oribilă. Mi-a cerut să-i aduc vodcă. Ce să fac?

Malko suspină.

— Avem nevoie de ea. Dați-i vodcă. Mai rămâneți mult aici?

— Până la ora nouă, oftă Amalia. O tâmpenie. În seara asta nu sunt decât cinci persoane la cină! Salariații au spus că nu vor să lucreze după ora opt, dar eu sunt obligată să rămân la centrală încă o jumătate de oră pentru a nota rezervările la dejunul de mâine. Mergeți repede și comandați ceva de băut la bar. O să închidă. Apoi , ne putem întâlni.

— Bucuros, spuse Malko.

Se duse la barul pustiu. Te-ai fi putut crede la Marenbad... Se simțea deja mirosul de naftalină, sfârșitul unei lumi. Sticlele,

bine aliniate, se acopereau încet, încet de praf. Sala de mese era și ea pustie.

Barmanul îl întrebă ce dorește, îi servi un coniac și-și scoase vesta albă. Ziua lui se terminase. Malko rămase singur, așezat într-un fotoliu. Era sinistru.

Deodată, Amalia apăru la intrarea barului.

— Nu mai suntem decât noi, anunță ea vesel.

Telefonul sună în hol și ea se repezi la centrală. Malko o urmă, cu paharul în mână și-i puse în față cutia ce conținea ceasul Seiko. Ușa care dădea în stradă era încuiată.

Amalia, în picioare lângă centrala ei, cu receptorul lipit de ureche, nota ceva. Cu cealaltă mână deschise cutia, își înăbuși un strigăt de bucurie și întoarse capul spre agent, cu o privire încântată. El se apropie și punându-i mâinile pe șolduri, o sărută ușor pe ceafă. Fata își cabră imediat șalele, legănându-și bazinul, ca o pisică în călduri, fără a întrerupe convorbirea.

Această senzualitate animalică îl excită pe Malko. Simțea șoldul rotund al tinerei femei lângă el, rotund și ferm. Își înfipse mai tare degetele în carnea moale a șoldurilor ei. Fără a lăsa încă receptorul, se întoarse și-l sărută. După câteva clipe îl închise. Se apropie imediat de el, cu spatele sprijinit de birou, sărutându-l aproape să-și piardă răsuflarea, legănându-se continuu.

Soneria stridentă îl făcu pe Malko să tresară. Amalia se desprinse cu greu, pentru a putea răspunde.

— *Gremio Litterario*, anunță ea, gâfâind încă.

Malko rămăsese lângă ea, în picioare. Cu mâna dreaptă ea începu să noteze ce-i spunea vorbitorul. Mâna stângă și-o pusese pe centura lui, apoi coborî, împreună cu fermoarul. O clipă, privirea lui Malko se încrucișă cu a ei, intrigată dar fericită. Afară se auzea zgomotul mașinilor care treceau pe strada Evens, dar înăuntru era liniște deplină. Amalia începu să-l mângâie, cu o dexteritate neașteptată, fără să-l privească. El nu mai putea rezista acestei provocări, fata înlocuind acum mâna cu gura... Ea nu avu plăcerea să-și ducă până la capăt mângâierea.

Telefonul sună din nou. Pentru a ajunge la o fișă mai depărtată, Amalia trebui să se scoale de pe scaun și să se aplece. Asta fu de-ajuns pentru Malko. Făcu să-i sară trei nasturi, îndepărtă dantela slipului alb și o răsturnă pe masa centralei. O pătrunse brusc, ca și cum ar fi violat-o. Greutatea corpului său o culcă în întregime și el se înfipse mai adânc în ea. Unul din piciorele tinerei femei se sprijinea de pământ, celălalt era lungit pe masă. Mișcările furioase ale lui Malko făceau să tresară vechea centrală telefonică.

Orgasmul se declanșă și Amalia îl trase mai aproape de ea. Când simți lichidul cald în pântec, ea gemu la urechea lui: „*Meu amor, meu amor*" [1]. Apoi rămase lângă el, gemând și ondulându-se, pe jumătate dezbrăcată, cu un sân ieșit din corsaj.

— Data viitoare trebuie căutat un loc mai confortabil.

Rapid, își închise nasturii de la fustă și-și îndreptă corsajul. În afara ochilor strălucitori, arăta perfect decentă. Deodată, pe culoarul ce ducea spre bar, se auziră pași. Malko tresări. Barmanul, în civil, salută cu un mormăit și plecă...

— Știai că era aici? întrebă Malko.

— Nu, răspunse Amalia. În mod normal el iese pe ușa din spate. Probabil că ne-a văzut...

Dacă i-a și auzit... Ea închise centrala, încuind-o cu o cheie.

— Te invit la cină, spuse Malko. Care este cel mai bun restaurant din Lisabona?

Asta însemna să îmbine utilul cu plăcutul! Dacă ar fi fost văzuți împreună, s-ar fi putut spune că e vorba de o aventură.

— *Aviz* nu e departe, spuse Amalia. Dar e inabordabil.

— Nu e nici o problemă, afirmă Malko, zâmbind.

Ieșiră de la *Gremio* și Malko inspectă strada Evens. Nimeni, în afara Taunus-ului lui Ibrahim, după cum conveniseră cu Krisantem, aflat și el în mașină. Amalia îl luă de mână.

— Hai să mergem pe jos!

Plecară pe strada liniștită, cotiră la stânga și ajunseră pe o străduță îngustă. *Aviz* părea foarte mic. Un majordom în ținută

1. *Dragostea mea, dragostea mea (n.r.)*

îi întâmpină în fața unei intrări și îi conduse spre o scară. Malko fu uluit de somptuozitatea primului etaj. Un amestec de bar englezesc și de bordel de lux tip 1900. Peste tot alămuri și mahon. O colecție de ceasuri vechi ocupa un panou întreg.

Traversară barul și intrară în restaurant. Amalia nu era singura femeie tânără și frumoasă, dar bluza și fusta ei distonau cu acest cadru luxos. Malko ceru o sticlă de *vinho verde*, specialitatea portugheză pe care o descoperise în Angola. Amalia suspină:

— Înainte, veneam des aici... Priviți la masa vecină. Sunt toți socialiști...

Cam jumătate de duzină de bărbați erau așezați la mese, în fundul sălii, mâncând cu poftă.

Malko îl recunoscu pe liderul socialist Mario Suarez. Cu trăsăturile sale fleșcăite și cu buza căzută, nu prea respira energie... Amalia zâmbi disprețuitoar.

— Alvaro Cunhal continuă să nu doarmă două nopți la rând în același pat, dar ei cred că lupta s-a terminat.

Efectiv, socialiștii nu aveau aer de războinici. El se gândea la ceea ce se pregătea. Toate astea erau foarte stranii.

Restaurantul era plin. Ultimul careu de burghezi, mai ales politicieni și ultimii miliardari care nu fugiseră.

Li se aduseră coltlete de porc. Vinul vechi din 1970 era perfect, ținut la temperatura camerei. Deodată, ochii fetei se umplură de lacrimi. Ea împinse farfuria:

— Mi-e rușine, spuse ea încet, când mă gândesc la tatăl meu... Trebuie să mă duc să-l văd mâine.

— Mănâncă, spuse Malko. Tu îl ajuți în felul tău. Eu îmi voi ține promisiunea.

— Această rusoaică, întrebă Amalia, este foarte importantă?

— Știe multe lucruri, răspunse Malko. De ce?

— O detest. E vulgară și prost crescută. Nu se gândește decât să-i provoace pe prietenii tăi.

— Ăsta e războiul, oftă Malko. Trebuie să faci săgeți din orice fel de lemn...

Amalia se aplecă spre el:

— Vrei să vii cu mine mâine dimineață, la închisoare? Mi-ar face atâta plăcere.

Malko ezită. Era un risc să se facă remarcat, dar, pe de altă parte, avea nevoie de aliata sa.

— Vom vedea, spuse el. Tu vei veni cu mine la *Altis* în seara asta și astfel nu vei fi obligată să o vezi pe Natalia.

* * *

Feitor se apropie de tânărul în bluzon, care aștepta în fața resturantului.

— Sunt tot aici?

— Da, spuse celălalt, invidios. Se îndoapă și apoi sigur se vor duce să facă amor... Fata îi punea mâna pe fund... Ce boarfă! Și mai sus e o mașină cu doi tipi. Sunt sigur că e cu el...

Militantul M.R.P.P. înjură printre dinți. Era iar în contratimp.

— Nu-l scăpa din ochi. Poate se duce la fată; așa ar fi mai ușor.

ZIM-ul negru al K.G.B.-ului aștepta în garajul consulatului, gata să intervină la un telefon al lui Feitor. De data asta, telefonistul era prevenit... Feitor se pierdu în obscuritate. Avea alte lucruri de făcut, mult mai importante. Dar se blestema că n-a apucat s-o omoare pe Guadaloupe.

Capitolul X

Un lung șir de Mercedes-uri staționa pe strada care înconjura închisoarea Monsanto. Închisoarea însăși semăna cu o mare prăjitură rotundă, pusă pe o colină. Vederea era superbă.

Situată la vest de Lisabona, la zece minute de centru, era unul din cele mai vechi stabilimente penitenciare din Portugalia.

Uniforma verzuie a bătrânului gardian, ce dirija circulația în fața închisorii, părea a nu fi fost călcată cu fierul de la războiul din 14-18... Amalia se întoarse și luă enormul pachet de alimente, de pe bancheta din spate.

— Ai răbdare, zise Malko, e coadă.

În fața închisorii așteptau mai multe persoane, defilând între un gardian și o paznică ce-i scotocea, deschizând gențile și pachetele. Malko remară o femeie tânără, în taior negru, cu ciorapi asortați, escarpeni cu tocuri foarte înalte, cu trăsături fine, distinsă și cu părul acoperit de un șal din dantelă neagră. Cu un pas lejer, ea trecu fără probleme, atât pe lângă șirul de oameni, cât și prin fața paznicei însărcinate cu scotocitul, dispărând apoi în interiorul închisorii.

— Cine este femeia în negru? întrebă Malko, intrigat.

Amalia zâmbi.

— Este dona Maria da Costa, soția unuia dintre cei mai mari bancheri din țară. Era măritată doar de trei luni când l-au arestat pe soțul ei. Se îmbracă întotdeauna așa, când vine să-l vadă. Eu cred că e o înțelegere a lor. Sunt foarte îndrăgostiți. Tata mi-a spus că fac dragoste câteodată, într-un colț, la vorbitor. Se pare că odată paznica a fost foarte stânjenită deoarece ea nu purta nimic pe sub rochie. De atunci, nu o mai scotocește niciodată.

Tânăra femeie în negru dispăruse și coada se mai micșorase.

— Mă duc, spuse Amalia. Voi reveni în cel mult o oră. Poți să mă aștepți?

— Bineînțeles, răspunse Malko.

Nu avea nimic de făcut până seara, când începea vânătoarea lui *Tchernojopy*. Ieșind din mașină, plecă să se plimbe pe lângă vechiul port de lângă închisoare. admirând verdeața din parcul Monsanto. Era un loc idilic pentru un penitenciar...

Turul fortului îi luă circa 45 de minute. Dona Maria da Costa ieși din pușcărie și trecu prin fața lui, mergând repede. Avea un chip de pisică, cu ochii ușor migdalați, o gură mică, foarte roșie și un corp grațios, de fată tânără. Privirile li se încrucișară. Malko îi zâmbi și ea îi întoarse zâmbetul. Amalia venea din spate, alergând.

— Repede, spuse ea, o să întârzii la *Gremio*. I-am povestit tatălui meu despre tine. I-am spus că... (tăcu)... dar mai bine să nu vorbim despre asta. Aduce ghinion!

Își puse capul pe umărul lui Malko, în timp ce mașina lui, „504", cobora pe lângă aleile din parcul Mansanto.

El se gândea deja la seara ce se apropia. Ibrahim Salvador venise cu informații noi. Prostituatele capverdiene din Lisabona se adunau în fiecare seară pe un drum îngust, numit *traversa* de la Boa Espera. Aici exista șansa de a-l întâlni pe *Tchernojopy*.

* * *

Fusta roșie de satin părea gata să se deșire sub presiunea șoldurilor incredibil de cambrate, bluza albă fusese aleasă special cu două numere mai mici, oferind, mai mult decât ascunzând, niște sâni ascuțiți, ca niște obuze. Trăsăturile erau oarecum fine, în afară de nasul turtit. Cocoțată pe tocuri de lemn, capverdiana aștepta la un colț al *traversei* Boa Espera. Era superbă metisa, cu pielea de culoarea cafelei cu lapte și cu

un ciuf creț. Apetisantă ca un fruct tropical, legăna o geantă neagră de plastic. La o sută de metri distanță, militarii COPCON păzeau clădirea ziarului *Republica*, înconjurați de câțiva gură-cască. În bistroul-băcănie din față, bătrânul șef socialist, cu o beretă trasă pe ochi, redacta, pe un colț de masă, cel de-al 100-lea apel la revoluție, citit imediat la difuzor de către militanți. *Traversa* Boa Espera era un drum îngust, fără trotuare, care urca perpendicular pe strada Misericordia, într-un cartier care te făcea să te gândești la Neapole, cu rufele întinse la ferestre, cu resturante și hoteluri încă și mai paradite. Negresele, așteptau clienții...

— Ea este, îi spuse Ibrahim lui Malko. Fata în roșu. Prietenele ei mi-au spus că rusul vine s-o caute aproape zilnic, seara în jurul orei douăzeci și unu, luând-o apoi cu el. El s-a culcat cu aproape toate fetele de aici, dar s-a fixat pe asta, pentru că ea e cea mai frumoasă...

Fata în roșu tocmai se întâlni cu o adevărată maimuță neagră. Ele vorbeau, privind spre mașina lui Malko.

— Să plecăm puțin mai sus, propuse Ibrahm. E deja ora la care vine omul nostru și riscăm să fim remarcați.

Malko ambreie și se îndreptă cu viteză redusă pe acest drumeag îngust, printre două șiruri de târfe capverdiene. Una dintre ele, mai solidă, în pantaloni galbeni, băgă capul pe geamul mașinii, oferindu-le delicii ieftine și rapide. Gura ei enormă era o adevărată publicitate...

Trecură prin fața unui mic restaurant, unde trona un afiș imens cu Joséphine Beker. Malko făcu un ocol și coborî apoi până la jumătatea drumului. De aici putea supraveghea perfect acțiunile „curului negru". Fusta roșie se vedea ca un far.

Krisantem aștepta și el prin apropiere, în timp ce agentul se întreba dacă va reuși să afle ceva. Viața sexuală a agenților K.G.B. nu-l interesa prea mult. Aventurile lui Youri Frolov, nu valorau nici măcar un șantaj. Își dorea ca supravegherea sa să ducă la altceva... Natalia precizase că el ieșea oficial, pe activ că lucra. Deci, el risca. În ochii lui Malko, ocupația cu fata în roșu părea mult mai pasionantă. Portiera din spate se deschise brusc și o negresă superbă se lăsă să cadă pe banchetă. Cu

un zâmbet larg, își ridică ceea ce-i ținea loc de fustă, își expuse sexul și anunță cu o voce cântată:

— 100 *escudos, meu amor*!

Ibrahim se întoarse. Ochii săi clari aveau o expresie atât de dură, încât fata își coborî fusta imediat și coborî din mașină, mormăind o înjurătură. Scuipă apoi pe mașină și se depărtă, legănându-se . Brazilianul avea un aer îngrijorat.

— Ne vom face remarcați, spuse el. E riscant. Ele vorbesc toate între ele.

— N-am nici o dorință să colonizez Capul Verde, oftă Malko.

— Bine, spuse Ibrahim. Acum, treceți totuși în spate, ne vom aranja noi...

Malko se supuse. Imediat, trei fete se apropiară de mașină. Una dintre ele arăta oribil. Ibrahim o chemă lângă el pe una din celelalte două. Agentul fu nevoit să se lupte cu multă energie ca „oroarea"să nu se urce lângă el. Dezamăgite, cele două capverdiene se îndepărtară. La un moment dat, Malko zări un bărbat într-un costum închis, scund, burtos, care se apropie de fusta roșie. Figura lui era în lumină și nu mai era nici un dubiu. Apăruse Youri Frolov, responsabilul Departamentului A al K.G.B. din Lisabona.

— Uite-l, anunță el în engleză.

Sovieticul schimbă câteva cuvinte cu fata care-l luă de braț și se depărtă cu el pe strada Misericordia, ieșind astfel din câmpul vizual al lui Malko.

— Atenție, pleacă, avertiză austriacul.

Imediat, Ibrahim ambreie și ajunse la colțul cu strada Misericordia tocmai la timp pentru a vedea fusta roșie urcându-se într-o mașină, împreună cu sovieticul. Krisantem pornise după ei și se urcase din mers lângă Ibrahim. Volga neagră a sovieticului rula spre centru. Youri Frolov traversă piața Rossio, apoi trecu pe lângă *Mundial* și urcă pe Avenida Almirante Reis, spre nord. El coti apoi la dreapta, șerpuind printr-o rețea de străzi care escaladau una din numeroasele coline din Lisabona. Se opri în fața unui mic pavilion, ieși din mașină însoțit de fusta roșie și intră în pavilion. Ibrahim ocoli și

stopă. Malko, împreună cu Krisantem se întoarseră la pavilion. Nu ardea nici o lumină. Agentul îi arătă lui Ibrahim casa, înconjurată de o mică grădină. Făcură înconjurul. Toate storurile erau trase și nu se vedea nimic, ca și cum s-ar fi tapisat ferestrele cu un material negru...Bizar!

— Ce face? zise brazilianul.

Malko se întreba dacă nu dăduse peste un loc clandestin al K.G.B.-ului la Lisabona, sau pur și simplu, peste o casă de toleranță, mai discretă decât hotelurile de pe *traversa* Boa Espera. Prezența capverdienei îl intriga. Youri Forlov nu era un om care să îmbine utilul cu plăcutul.

— Să încercăm că vedem ce se petrece înăuntru, sugeră Malko.

Intrară în grădină, escaladând un mic gard. După numai cinci minute, convingerea lor era fermă: nu exista nici o posibilitate de a vedea ce se petrece în interior și nici un zgomot nu răzbătea până afară. Prudența le dicta să continue discret filajul lui Youri Frolov, dar Malko ardea de curiozitate să știe ce se petrece înăuntru. Avu deodată o idee nebună.

— Merge, spuse el. Krisantem va rămâne în mașină pentru a ne acoperi.

Ibrahim își armă pistolul, fără să clipească și aștepte. Brazilianul avea el ceva defecte, dar nu era fricos...

* * *

Ciocăniturile răsunară în liniștea nopții. Cei doi își țineau respirația. Malko se hotărâse să bată, când observă că ușa se deschidea spre exterior. Adică, era practic imposibil să o împingi. De cealaltă parte se auzi un zgomot ușor. Agentul își lipi gura de ușă și spuse cu voce joasă, în rusește:

— *Youri, otkroy bystro*! [1]

Nu trecură nici treizeci de secunde și zăvoarele clănțăniră. Apoi, o cheie se învârti în broască. Ușa se deschise câțiva

1. *Deschide repede! (n.a.)*

centimetri. Cele 110 kilograme se aruncară înainte, dintr-o smucitură. Se auzi un strigăt înăbușit și zgomotul unui corp ce cădea. Malko și Ibrahim se năpustiseră deja înăuntru. Youri Frolov se clătina în mijlocul micului antreu cu arcada sprâncenei crăpată, cu un aer aiurit și ochii plini de lacrimi. Ibrahim cu o lovitură, îl puse jos. Acum închiseră și ușa.

— Ei, Youri, cine e?

Vocea îi făcu să tresară. Venea printr-o ușă deschisă și vorbea în portugheză. Malko se năpusti primul, cu pistoletul în mână. Tânărul care vorbise deschise niște ochi cât cepele. Așezat pe un taburet, avea ochiul lipit de vizorul unui aparat de filmat, montat pe un trepied. Era un aparat ultramodern, cu laborator adiacent. O deschizătură pătrată în zid, permitea să filmezi ceea ce se petrecea în camera vecină. Aparatul sforăia. Cameramanul deschise gura pentru a striga, dar țeava pistoletului îi izbi dinții și se înfipse până la omușor.

— *Silencio*! odonă Mlako.

Înmărmurit, tânărul se lăsă smuls de pe taburetul lui și tras afară din cameră. Ibrahim îl primi ,fără menajamente, cu crosa pistolului său. Se auzi un zgomot surd și cameramanul se lungi lângă Youri Frolov. Rapid, Ibrahim le legă mâinile și picioarele, cu un șnur de perdea. Totul durase mai puțin de un minut. Malko făcu înconjurul aparatului, își lipi ochiul de orificiul prin care se filma și rămase stupefiat. Zărea un living frumos mobilat, luminat de spoturi plasate în diferite locuri. Trei pesonaje se zbăteau pe mochetă, în fața unei canapele joase. Capverdiana, un bărbat tânăr și un altul, mult mai în vârstă. Toți, complet goi!

Negresa adusă de sovietic era în genunchi, cu bustul proptit de canapea și brațele depărtate. Bărbatul în vârstă, în genunchi, în spatele ei, se înfingea în ea, cu un plescăit de carne flască, cu mâinile crispate pe șoldurile de culoarea cafelei cu lapte. În spatele lui, tânărul îl făcea să suporte aceeași soartă... Nu se auzeau decât niște grohăituri, gemete și plescăitul cărnii contra carne. Malko, stupefiat, se dezlipi de aparat. Bărbatul care se găsea în centrul acestui „sandvich" era

același cu cel de la restaurant, din ajun: Mario Suarez, liderul socialist portughez, inamicul sălbatic al comuniștilor și al K.G.B.-ului. Nu putea să-și creadă ochilor.

Bărbatul corpolent părea că ignoră total faptul că era filmat. Mișcarea se acceleră și cei trei parteneri își savurară plăcerea. Rămaseră câteva clipe în aceeași poziție, apoi se separară.

Tânărul și capverdiana se topiră imediat printr-o ușă mică, ascunsă de un tablou. Liderul socialist se lăsă să cadă pe canapea, ștergându-și sudoarea cu un prosop și turnându-și un pahar de alcool. Malko era fascinat. Cum putuse K.G.B.-ul să-l prindă astfel în laț?

Ceilalți doi reapărură. Fata își pusese un slip micuț, negru și tânărul, niște blugi. Se așezară în compania omului politic și se serviră cu băutură. În spatele lui Malko, Ibrahim observa și el scena.

— *Cano immundo*! mormăi el.

În tot cazul, el nu fusese niciodată socialist. Malko opri aparatul.

— Haideți, îi spuse lui Ibrahim.

Traversară antreul unde zăceau cei doi pe care-i legaseră și Malko deschise ușa livingului. Cei trei protagoniști înțepeniră în fața apariției celor doi bărbați înarmați. Deodată, bărbatul în vârstă scoase un țipăt strident și se repezi la ușă. Malko îl interceptă și-l împinse înapoi în cameră.

— Nu faceți pe imbecilul, domnule Suarez, spuse el. Suntem niște prieteni.

În loc să-l asculte, se apucă să urle:

— Youri!

Malko avu impresia că fusese curentat. Mario Suarez să cheme K.G.B.-ul în ajutor?! Se apropie de liderul socialist, examinându-l atent. De aproape, zări un detaliu care-i scăpase mai înainte: era un fel de linie care înnegrea gâtul plin de grăsime. Ceea ce explica totul! Amenințându-l cu pistolul, Malko se apropie.

— Ridicați brațele și lăsați-vă...

Celălalt încercă să-i scape, dar nu era prea forte. Malko îl

imobiliză ușor și-și înfipse degetele în cutele gâtului. Bărbatul cel gras urlă ca un purcel de lapte. Dar agentul îl ținu bine, reuși să-i prindă pielea și trase din toate puterile. Figura lui Mario Suarez părea a se deforma în timp ce austriacul continua să tragă. Apoi, totul apăru brusc, ca un montruos *peeling*, cu păr, cu tot!

Malko avea în față un om cu trăsături foarte diferite de ale lui Mario Suarez și în mână rămăsese cu o mască de cauciuc foarte fin, mulajul figurii liderului socialist. Racordul era efectuat artistic, cu machiaj. Ca la cinema. Trebuia să te apropii foarte mult, pentru a-ți da seama de acest truc.

Stupefiați, tânărul și capverdiana îl priveau pe falsul Mario Suarez. Malko își înfipse pistolul în stomacul grasului.

— Cine sunteți dumneavoastră?

Celălalt rămase cu gura căscată, dar nu răspunse. Malko retrase pistolul, apropie țeava de urechea falsului Mario Suarez și trase. Detunătura îi făcu să tresară pe cei doi complici. Cu figura acoperită de sudoare, falsul Suarez scoase un țipăt ascuțit. Malko insistă:

— Spuneți-mi totul, repede! Următorul va ricoșa în cap.

Ibrahim Salvador îi ținea la respect pe ceilalți doi. Grasul bolborosi:

— Sunt un prieten de-al lui Julio...cameramanul... El mi-a cerut să-i fac un seviciu...Acum o lună. Mi s-a luat un mulaj de pe figură, pentru că aveam același corp ca și Suarez...Apoi, mi s-a explicat ce se aștepta de la mine: să fac amor cu fata sau cu băiatul, sau cu amândoi. Pentru 10 000 *escudos*... E tot ce știu.

Grasul transpira. Malko întrebă:

— Nu vă dați seama la ce putea servi asta?

Omul lăsă capul în jos, fără să răspundă.

— Sunteți comunist?

El dădu din cap, afirmativ. Malko privi mulajul de cauciuc pe care-l ținea în mână. Era treabă de specialist. A trebuit mulat întâi interiorul măștii pe falsul Mario Suarez și apoi fasonat exteriorul, pentru ca asemănarea să fie perfectă. Bineînțeles, un

intim nu s-ar fi înșelat. Dar într-un film, efectul era convingător... Corpul avea același gabarit, mâinile de asemenea. Falsul Mario Suarez se legăna de pe un picior pe celălalt, plin de transpirație.

— Îmbrăcați-vă, spuse Malko.

Celălalt se repezi la haine, apoi Malko întinse mâna:

— Actele dumneavoastră!

Cu o ezitare, portughezul îi întinse portofelul. Malko îl luă.

— În locul dumneavoastră aș pleca din Lisabona, căci prietenii dumneavoastră vă vor lichida...

Se întoarse apoi spre tânăr și capverdiană:

— Nu știați că nu e Mario Suarez?

Ei clătinară capul, în aparență sinceri. Lăsându-i în paza lui Ibrahim, Malko se întoarse în cabina de proiecție și examină aparatul cu filmul virgin. Material rusesc modern, cu o rolă ultra-rapidă, pentru a se putea filma și în semiobscuritate. Reveni în living.

— Du-te și adu-l pe cameraman, îi spuse el lui Ibrahim.

După treizeci de secunde brazilianul se întoarse, împingându-l pe tânăr cu capătul pistolului.

— Veți avea de lucru, ordonă Malko. Altfel, vă trag câte un glonț în fiecare genunchi.

Îi dădu instrucțiunile. Cameramanul se așeză în spatele apatatului. Falsul Mario Suarez își puse masca la loc, înconjurat de cei doi parteneri. Apoi, în timp ce se filma, i se scoase masca.

— Opriți, strigă Malko. Acum vreau să văd ce s-a filmat.

Cameramanul se transformă în operator. În total, erau douăzeci de minute de film din care se putea alcătui o frumoasă mostră la Târgul de pornografie de la Copenhaga. Falsul Mario Suarez se zbătea cu plăcere în pozițiile cele mai compromițătoare, cu capverdiana și tânărul portughez. Imposibi să-ți dai seama că era vorba de un abil trucaj.

Scârbit, agentul ordonă oprirea derulării filmului. Scopul operațiunii era evident: compromiterea liderului socialist, manevră tipic K.G.B.-istă. Malko se aplică iar spre Youri Frolov.

— Youri, întrebă el în rusește, cui aveați intenția să-i dați asta?

Sovieticul roti niște ochi furioși.

— Dezlegați-mă imediat, urlă el în portugheză. Sunteți niște bandiți, ați intrat într-o proprietate privată...

Malko nici nu răspunse. Frolov era vulpe bătrână. Nu va scoate nimic de la el. Doar dacă l-ar tortura, ceea ce nu-i prea era pe plac, în afara unei necesități vitale. K.G.B. nu va putea reface prea repede o operațiune similară. Asta lua timp...

— Vom lua cu noi totul, îi spuse el rusului. Filmele și masca... Am numele celui pe care l-ați folosit pentru această poveste. Dacă mai aveți așa ceva la Ambasadă, nu le mai folosiți pentru că riscați să se întoarcă totul împotriva dimneavoastră.

Ura care scânteia în ochii rusului era aproape palpabilă. Ibrahim Salvador se juca nervos cu pistolul său, arzând de poftă să-l lichideze pe Frolov. Malko îl opri:

— Inutil. Va avea și așa destule necazuri, atunci când se va descoperi că l-am prins în cursă.

În timp ce brazilianul recupera toate bucățile de film, agentul goli un încărcător în aparat, inutilizabil. Mut, cameramanul asista la distrugere. Ochii aurii ai lui Malko îl fixau cu un dispreț amuzat.

— Ar trebui să fugiți și dumneavoastră, îl sfătui el. Nu vă vor ierta niciodată că sunteți la curent cu acest gen de secrete.

Ibrahim găsise un sac în care îngrămădise tot materialul compromițător. Malko deschise ușa pavilionului și traversă grădina. În momentul în care se pregătea să iasă în stradă, se opri brusc. O limuzină lungă, neagră, cu o formă foarte specială, era oprită în fața casei, cu toate farurile stinse: era ZIM-ul asasinilor de la K.G.B.

Capitolul XI

Malko nu avu timp să se retragă în grădină. Una din ferestrele din spate ale mașinii coborî încet. El se aruncă la pământ. Flăcările țâșneau deja din ZIM, sovieticii având un material sofisticat... Malko se întoarse în casă, în patru labe. Ibrahim își scosese deja pistolul.

— Așteaptă, spuse Malko. Să nu începem încă lupta. Vom ieși, protejându-ne cu prizonierii noștri... Krisantem trebuie să ne audă. Doar dacă nu a fost luat deja ostatec de către sovietici..

Malko nu-și explica prezența K.G.B.-ului. Îi ridicară pe Youri Frolov și pe cameraman, ținându-i însă cu mâinile legate. Malko se adresă în rusește omului de la K.G.B.

— *My vydem vmétsé, vy vperedy. Predopredité vachic' croureybtchto vy zdes.*[1]

Un sovietic ridică spre el niște ochi albaștri, disperați.

— *Ony boudant streliat*[2], spuse el.

Cu pistoletul în mână, îl împinse pe rus în fața lui. Imediat ce ajunse în grădină, acesta strigă:

— *Tovaritchi! Ne streliayté! Ne streliayté!*[3]

Cei patru oameni avansau cu prudență. ZIM-ul nu se mișcase. Până la grilajul grădinii, nimic nu se petrecu. Apoi, în momentul în care puneau piciorul pe trotuar, cele două ferestre laterale ale mașinii coborâră în același timp. Malko ghici țeava

---

1. Vom ieși cu toții, împreună cu dumneavoastră în față. Preveniți-vă prietenii că sunteți aici. (n.a.)

2. Au să tragă (n.a.)

3. Tovarăși, nu trageți, nu trageți (n.a.)

armelor. Instinctiv o ridică pe a sa, vizând portierele. Trei focuri țâșniră foarte apropiate. Gloanțele se izbiră de caroserie, fără a penetra. ZIM-ul era blindat. Flăcări lungi păreau că ling ferestrele. Youri Frolov scoase un geamăt scurt și păru ca scuturat de un șoc electric. Malko fu nevoit să-l sprijine pentru a nu cădea. După greutatea cu care se lăsa, înțelese că era grav rănit. Portughezul, atins la gât și la picioare, începu să urle. Ibrahim Salvador îl târa practic, ca pe un sac. Mai încasă câteva gloanțe. Coltul lătra, trezind tot cartierul, dar gloanțele lui nu reușeau să pătrundă prin caroseria ZIM-ului. Rușii își regizaseră bine cursa... Veniseră ca să ucidă!

— Repede, la mașină, strigă agentul.

Grație prizonierilor lui, Malko și Ibrahim ajunseră în punctul cel mai periculos. ZIM-ul era obligat să se retragă în strada îngustă pentru a-i putea prinde. În momentul în care-și abandonaseră cele două „scuturi", Krisantem apăru cu mașina „504" și cu pistolul său"Astra" în mână. Dacă ar fi apărut mai devreme, rușii l-ar fi neutralizat imediat, și pe el și mașina. Trase și el spre ZIM, dar nici gloanțele lui nu fură mai eficiente. Malko și Ibrahim alergară spre „504", aplecați din șale. Un bărbat coborî din ZIM și, protejat de portiera blindată, trase asupra lor cu o armă automată, exact în momentul în care dădeau colțul străzii, teferi și sănătoși. Austriacul recunoscu ochelarii cu rame antice, aparținând militantului M.R.P.P. El trebuie să fi fost cel care-i urmărise.

Ibrahim sângera la o mână, trăgând încă prețiosul sac cu filme. Malko se aruncă la volan, trecu în viteza întâi și mașina execută o săritură înainte, spre strada în pantă. Din fericire, ZIM-ul era întors în sens invers. Se gândi la nenorocitul de Youri Frolov. Seara se terminase tot atât de prost pentru el, pe cât de bine începuse. Sovieticii nu aveau milă! Graba lor de a-l lichida, însemna ceva. Ei erau convinși că Natalia Grifanova nu se mai afla în Lisabona. Trebuia să li se lase această impresie, benefică pentru cei ce o ajutaseră să fugă.

Coborâră în viteză pe o stradă pustie și îngustă, pentru a ajunge în Avenida Almirante Reis. Înainte de asta, trecură pe

lângă o ramificație cu o altă stradă și, din prudență, semnalizară cu farurile. Li se răspunse și ei avură timp să vadă apărând capota neagră a ZIM-ului, al cărui șofer trebuie să fi fost la fel de uluit ca și ei! Cele două mașini se evitară la timp. Malko roti violent volanul, acceleră, trecu în trombă pe Avenida Almirante Reis, riscând de puțin să fie tăiat în două de un tramvai! Cu o repliere nesperată pentru o asemenea enormă mașină, ZIM-ul reuși un viraj într-un scrâșnet de pneuri martirizate. Începuse urmărirea! La această oră din noapte, străzile din Lisabona erau practic pustii. Nu întâlneai decât patrule militare, taxiuri și tramvaie, aproape goale. Malko porni cu 140 de kilometri la oră, luând-o pe Largo Martin Moniz și cotind apoi pe lângă *Mundial*.. În spatele lui ZIM-ul percută o mașină, pe care aproape o pulverizează și, accelerând, apăru făcând să țâșnească iar flăcări prin ferestrele sale. Cei trei ocupanți din „504" se ghemuiră instinctiv, în timp ce geamurile mașinii lor deveneau opace. Ibrahim înjură.

— O să ne aibă!

Era prea periculos să te adresezi poliției sau armatei. Comuniștii erau prea puternici la Lisabona. K.G.B.-ul putea aranja ca Malko să le fie livrat de către militari. Efectuând un zig-zag, șoferul se vârî pe contra-sens, pe o stradă ce cobora spre Taho. După nici patruzeci de secunde, ZIM-ul fu în urma lui, încercând să-l dubleze, împroșcându-l iar cu gloanțe. Krisantem goli un încărcător întreg în farurile sovietice, fără a reuși să le stingă. Nici nu merita să mai atace pneurile. Bolidul negru nu-i părăsea, arătând la fel de înfricoșător precum un rechin. Până și parbrizul era fumuriu, pentru a nu se putea distinge figurile ocupanților. Agentul coti pe lângă piața Commerçio, pe trei roți, fără însă a putea câștiga măcar un centimetru, se întoarse apoi pe sensul normal al drumului, luând-o spre centru. Aruncă o privire la acul care arăta nivelul benzinei și avu impresia că stomacul i se umple cu plumb. Acul era la zero! Dacă mai intrau și în pană de benzină, sovieticii i-ar lua ca din oală. Soluția cea mai bună ar fi să se refugieze la „gorile". Chris și Milton aveau cu ce să oprească pe ocupanții

ZIM-ului. Dar asta ar fi însemnat un risc enorm petnru Natalia și Amalia. Un glonț îi pulveriză retrovizorul și Malko făcu din nou o manevră bruscă. El o luă încă odată spre piața Rossio, ocoli și apoi traversă ca o săgeată piața Figueira, cu intenția de a ajunge în cartierul Alfama, unde, pe străzile întortocheate, avea o șansă să scape de blindat. Bolidul apăru însă din nou. Agentul zări o mică străduță, care urca spre castelul São Jorge. O coti acolo. ZIM-ul era cu vreo sută de metri în urmă, dar nu va întârzia să-l ajungă. Totul părea închis și nu exista nici un loc unde să se refugieze. Ajungând sus pe coastă, Malko frână instinctiv. Strada se termina cu o fundătură îngustă, la stânga unei biserici, pe unde nu aveau loc să treacă două vehicule. Încetini, făcu un semnal cu farul și ajunse la fundătură. Nu rămâneau mai mult de cincizeci de centimetri de fiecare parte a mașinii „504". De cealaltă parte, strada cobora ușor, lărgindu-se într-o piață mărginită de case vechi. În mijlocul pieței, era oprit un tramvai galben, gata să coboare din nou spre oraș. Era gol, în afara conductorului. Șinele urmau strada pe care Malko tocmai o urcase. Acesta opri brusc, se întoarse spre Krisantem și-i spuse ceva în turcește. Krisantem țâșni imediat, cu „Astra" în mână și începu să alerge după tramvai. Ibrahim tresări.

— De ce vă opriți? Sunt în spatele nostru!

Din cauza fundăturii, ZIM-ul nu se vedea încă, dar se auzea zgomotul motorului. Era o chestiune de secunde, până să apară. Deja farurile luminau biserica.

* * *

Mașina"504" se oprise în stânga micii piețe, lăsând loc de trecere tramvaiului galben. Acesta aștepta cuminte pe șine. ora de coborâre spre Rossio. Așezat pe locul său din față, un vatman bătrân încerca, la lumina gălbuie a cabinei sale, să descifreze *Diario do Noticias*. Auzind cu surprindere pașii lui Krisantem, ridică privirea. De altfel, el nu trebuia să plece imediat. La această oră târzie, orarele erau mai elastice. Surpriza sa se accentuă, văzându-l pe acest pasager

repezindu-se la el, în loc să se urce în tramvaiul gol. Nenorocitul nu avu timp să-și pună prea multe întrebări. Cu brutalitate, fără un cuvânt, necunoscutul îl luase de braț și-l smulsese de la postul lui. Se simți aruncat la pământ și, buimăcit, căzu pe asfalt. Necunoscutul se așezase deja în locul lui, rotind volanul, lărgind frânele tramvaiului și apoi mica manetă de lemn, de mișcare.

— Hei, eși nebun? strigă vatmanul.

Într-un scârțâit de fierătănii, tramvaiul se urni ușor, urcând spre fundătura de lângă biserica Santa Lucia.

* * *

Ținând maneta cu tot corpul aplecat înainte, Krisantem avea mișcările unui cavaler care vrea să-și oblige calul să avanseze, ca și cum ar fi putut să miște tramvaiul greu. Acesta prindea însă viteză cu o încetineală exasperantă, roțile patinând în urcare. Din partea cealaltă a fundăturii, el auzea zgomotul ZIM-ului, pe cale să urce coasta. Mașina sovieticilor avea să apară dintr-o clipă în alta. Cu dinții încleștați, turcul menținea maneta la viteza maximă. El trecu pe lângă „504" și ajunse la fundătură, în același timp cu ZIM-ul. Krisantem se destinse brusc. El adora acest gen de glumă. Cu un zâmbet șmecher, blocă maneta. ZIM-ul semnala deja cu farurile. Cu o sărituă suplă, Krisantem sări din tramvai, se rostogoli și se ridică la timp pentru a vedea botul mare al mașinii exact în momentul în care tramvaiul ajungea la fundătură. Disperat, șoferul sovietic roti volanul la dreapta, crezând că va putea trece, dar nu era destul spațiu între zidul bisericii și tramvai. Aripa din față dreapta a blindatului se strivi cu un zgomot teribil, ca de tablă spartă, de colțul zidului și bolidul se roti cu 180º, oprindu-se de-a curmezișul șinelor.

Sunetul claxonului se pierdu în vacarmul coliziunii. Tramvaiul percută în plin ZIM-ul, strivindu-i toată partea stângă. Se zări o îngrozitoare succesiune de scântei, urmată de mai multe explozii. Înlănțuite, ca două animale preistorice, tramvaiul galben și mașina neagră, zăceau de-a curmezișul fundăturii.

Sub violența șocului, ZIM-ul se răsturnase pe o parte. Se auzi o explozie surdă și, imediat, o flacără roșie se ridică la o înălțime de câțiva metri, luminând biserica Santa Lucia, ca în plină zi. Rezervorul de benzină al bolidului luase foc. Una din portierele lovite de tramvai se deschise și apăru un rănit, cu figura plină de sânge. Din interior se auzeau strigăte. Krisantem urcă dintr-un salt în „504", în momentul în care Malko redemară. Vatmanul tramvaiului se repezi spre grămada de fiare. Un bărbat ieși din mașina neagră, ținând în mână o armă. Din interior, strigătele continuau să se audă. Înnebunit, vatmanul începu să plângă. Nu înțelegea nimic.

Reușiră să-i păcălească pe ruși. Agentul cobora pe micile străduțe din cartierul Alfama, mai puțin liniștit decât Ibrahim Salvador, care nu-și ascundea bucuria. Acum erau în război deschis cu K.G.B.-ul. Sovieticii știau cine este, unde locuia și ce făcea. Misiunea lui avea să se complice mai mult. Incidentul din seara asta ar fi putut să se termine tragic pentru el. K.G.B.-ul va căuta, cu siguranță, să se răzbune. La Lisabona ei aveau prieteni puternici. El nu va găsi ajutor nici la COPCON.

Stopă pe strada Regueira, în față la Amalia, luând cu el prețioasele filme. Făcuseră treabă bună, dar mai rămâneau multe de rezolvat. După cât se pare, informațiile lui Guadaloupe erau exacte. Trebuiau acum să afle în ce fel pregătea K.G.B.-ul preluarea puterii comuniștilor din Lisabona. Urcă scara în tăcere, deschise ușor ușa și se trezi față-n față cu arma „44 Magmum" a lui Chris Jones. Milton Brabeck apăru și el, cu câte un Colt „Python", în fiecare mână.

— Data viitoare, când vă întoarceți târziu, încercați să ne preveniți.

Malko uitase dispozitivele puse de „gorile"! *Early warning system* era singurul care funcționa!

Se lăsă să cadă pe canapea și anunță:

— Era foarte posibil să nu mă mai vedeți!

Cei doi americani îi ascultară relatarea, într-o liniște deplină.

— N-am ieșit din ascunzătoare, oftă Chris Jones.

Malko nu mai putea.

— O să dorm aici, pe canapea, spuse el. Ce face Natalia?
— E O.K., zise MIlton, cu o voce ciudată.
Malko simți imediat jena din glasul „gorilei".
— Milton, să nu-mi spuneți că...
— Nu sunt destule camere, mărturisi sfios americanul. Și dacă nu stăm tot timpul cu ea, bea ca un butoi...
— Bine, întoarceți-vă la ea, spuse Malko. Vom pune totul la punct mâine dimineață.
Nici nu ieșiseră bine din cameră și Malko adormi, fără a avea măcar curajul de a o vedea pe Amalia, care dormea în patul ei, nou-nouț.

* * *

După ce dăduse pe gât o jumătate de litru de cafea, Malko se simți mai bine. Soarele era deja sus pe cer, dar Natalia mai dormea încă. Amalia ieșise la cumpărături. Ea îl trezise pe agent, venind să se lipească de el, când încă mai era somnoros. Făcuseră dragoste în bucătărie, între masă și frigider, fiind atenți să nu facă zgomot pentru a nu-i trezi pe ceilalți. Acum era timpul să treacă la lucruri serioase.
— Milton, zise Malko, treziți-o pe Natalia, logodnica dumneavoatră.
Milton lăsă ochii în jos, nereușind să se obișnuiască cu proaspăta lui jenă. El, unul dintre vitejii cavaleri ai „Serviciului Secret", să aibă o aventură cu o dezertoare sovietică, bețivă și ex-prostituată din Leningrad. Asta însemna culmea decăderii...
Voluptoasa Natalia apăru în urma lui, cu ochii umflați de somn, înbrăcată cu bluza albă, care avea acum nuanțe de gri și cu un slip negru. Văzându-l pe Malko, figura i se lumină. Veni să se frece de el, râzând și uitând complet de prezența lui Milton Brabeck.
— *Zdrstvoui golovbtchik. Ty videl Tchernojopy?* [1]
— Natalia, spuse Malko, l-am văzut pe Youri. S-au petrecut lucruri foarte grave aseară...

1. Bună ziua, porumbel mic. L-ai văzut pe... (n.a.)

Imediat, spoiala de veselie a rusoaicei se spulberă. Gura i se lăsă în jos, nările i se strânseră.

— Ce? Youri?

— Youri e mort, zise Mlako.

Îi povesti cum a fost lichidat sovieticul de către oamenii Departamentului V și ce s-a întâmplat cu ZIM-ul.

— Și Nicolai al meu, exclamă Natalia, ce i s-a-ntâmplat?

— Nu știu nimic, mărturisi Malko, dar vom afla, probabil, din ziarele de azi.

Natalia se smiorcăi și se lăsă pe canapea. Malko spuse:

— Natalia, K.G.B.-ul are în vedere o operațiune de mare anvergură. Povestea cu falsul Mario Suarez nu e decât o mică parte... Trebuie să ne ajuți să aflăm mai mult.

Natalia nu răspunse imediat, dar ridică spre Malko privire gravă.

— Acum s-a sfârști, eu nu mă voi mai putea întoarce niciodată acolo. Desigur, vor ghici că eu am fost cea care ți-a povestit despre *Tchernojopy*. Dacă Nicolai...

Malko ardea de nerăbdare.

— Ce mai cunoști tu?

Natalia suspină.

— Sper că după asta o să mă tratezi bine. Ce-ți voi spune, mă va arunca pe lista numărul 1 a Departamentului V. De trei luni, Nicolai furnizează Partidului Comunist Portughez arme, în cantități importante.

— Arme?! întrebă mirat Malko. Dar cum sosesc ele?

— Vin din Cehoslovacia, explică Natalia Grifanova. Sunt mulți tovarăși cehi din S.T.B. la Lisabona. Ei au expediat armele. Se asigură că au sosit cu bine și apoi servesc ca instructori militanților partidului, ca să știe cum să le folosească...

— Cum au intrat în Lisabona?

Natalia zâmbi viclean.

— E foarte simplu! Uniunea Sovietică face importante livrări de hârtie către Partidul Portughez, ajutându-l la tipărirea ziarului *Avante*. Unele suluri de hârtie sunt găurite și conțin arme. Știu

că, din ordinul COPCON, oamenii au fost înlocuiți, pentru a nu exista probleme. Aproape toți vameșii sunt socialiști.

— Unde sunt aceste arme?

— La Partidul Comunist, răspunse Natalia. Așa cred...

— Când trebuie să le folosească?

Sovietica dădu din cap.

— Nu știu. Nicolai îmi spunea mereu să plec în vacanță la începutul lui iulie. Deci, ar fi trebuit ca înainte...

Malko simți că îngheață. Erau deja la mijlocul lui iunie...Povestea cu armele era de primă importanță. Pentru ca K.G.B.-ul să-și asume asemenea riscuri, trebuie să fi fost sigur de reușită. Își adânci privirea în cea a Nataliei.

— Este cu-adevărat tot ceea ce știi?...

Ea dădu din cap, afirmativ.

— Da! Când mă ajuți să plec din Lisabona? Mi-e frică.

— În cel mai scurt timp. De îndată ce vom găsi o modalitate absolut sigură de a trece frontiera. Cât timp ești aici, nu riști nimic...

Lăsând-o pe Natalia să-și facă toaleta, plecă, fără măcar să mai vorbească cu Chris Jones. Strada Regueira era animată, plină de voci de copii, de vânzători ambulanți cu bilete de loterie. Parcurse pe jos circa 500 de metri, reflectând la revelațiile Nataliei. Odată puterea câștigată, va fi imposibil s-o mai reia de la comuniști...

Cumpără toate ziarele de la un chioșc și le citi rapid. Nu se pomenea nici un cuvânt despre complotul de la vila în care el îl găsise pa falsul Mario Suarez, ca și cum Youri Frolov nici n-ar fi existat. Numai *Diario do Notocias* relata în câteva rânduri despre accidentul dintre un tramvai și o mașină a corpului diplomatic sovietic, menționînd că în mașină fuseseră trei răniți, dintre care unul grav, fără a cita însă nici un nume. Cenzura funcționa bine! Chemă un taxi și dădu adresa Ambasadei Americane. Acum nu mai trebuia să se ascundă.

Capitolul XII

Steven Thomas își învârtea nervos ochelarii. Directorul C.I.A. la Lisabona avea figura descompusă și ochii încercănați. Pe biroul său se afla o notă de protest trimisă de Divizia V, acuzându-i pe americani a fi responsabilii incidentelor din noaptea precedentă. Nota era adresată ambasadorului. Steve își luase notițe în timpul relatării lui Mlalko, pregătind telexul pe care urma să-l trimită la Langley, la ora cinci. Din cauza decalajului orar, responsabilul serviciului „Europe" putea avea totuși toate informațiile pregătite pentru ședința de la ora două.

— Ne aflăm în fața unei vaste operațiuni a K.G.B., spuse americanul, operațiune despre care n-am fi știut nimic, dacă n-am fi intrat „în posesia" Nataliei Grifanova. Dar nu ne putem opune fizic Partidului Comunist Portughez. Am putea risca să se întoarcă totul împotriva a ceea ce dorim noi.

Delicat eufemism. Malko completă ideea americanului:

— Trebuie deci să trecem greutatea pe umerii portughezilor, să-i facem să profite de informațiile noastre.

— Da, dar căror portughezi? întrebă Steve Thomas. Nu avem nici o probă materială pentru ceea ce le vom spune, în afara filmului cu falsul Mario Suarez. În plus, chiar cei care vor fi gata să ne creadă, vor întoarce capul pentru a nu fi considerați fasciști. Cât despre ceilalți, ei sunt devotați comuniștilor. N-ar servi la nimic să-i prevenim, ba din contră!

— Departamentul de Stat n-ar putea acționa oare oficial?

Steve Thomas râse ironic.

— Dragul meu, oamenii de la Departamentul de Stat sunt convinși că noi, în Portugalia, avem de-a face cu sovietici „buni",

care n-ar ridica nici degetul mic pentru a prelua puterea. În tot cazul, este exact ceea ce Brejnev i-a spus Preşedintelui nostru, care l-a şi crezut. Conducătorii portughezi îşi diversifică acţiunile pentru a încerca să salveze situaţia. Ei proclamă dorinţa lor de a rămâne în N.A.T.O., urlă că în Portugalia nu e democraţie chiar dacă au naţionalizat băncile, au constituit un sindicat unic şi au cenzurat presa. Toate astea sunt după părerea lor doar efectul hazardului. Pentru a dovedi buna lor credinţă, au ţinut piept U.R.S.S.-ului într-o problemă importantă. Noi, prin informatorii noştri, am aflat că portughezii se pregătesc să concesioneze marinei sovietice un drept de debarcare pe Insulele Madére, a minimum trei mii de vizitatori, anual... Câte un vapor în fiecare zi! Insulele Madére domină Mediterana, Atlanticul de Sud şi flancul N.A.T.O. Departamentul de Stat, prevenit prin grija noastră, a protestat energic pe lângă guvernul portughez, care a blocat negocierea. Noi suntem în posesia unei informaţii sigure... Dar, dacă-l punem în gardă pe Primul Ministru portughez relatându-i despre un complot comunist, ori ne va râde în nas, ori ne va trimite pe cap trupele COPCON, care sunt mână-n mână cu comuniştii.

Un înger trecu şi plecă descurajat.

— Steve, Departamentul de Stat nu este totuşi cumpărat de comunişti?

Zâmbetul ironi reapăru.

— Bineînţeles că nu! Dar idioţii ăştia nu sunt în stare să înţeleagă că K.G.B.-ul nu ascultă niciodată de instrucţiunile Secretarului General al Partidului Comunist. Este un Stat în Stat. Aici, ei îşi fac jocul fără să le pese de politica oficială a Uniunii Sovietice, ajutaţi de P.C.P., care şi-a băgat oamenii peste tot.

Malko nu împărtăşea pe de-a-ntregul pesimismul lui Steve Thomas.

— Nu toată armata portugheză e comunistă, spuse el. Mai există generali şi trupe sigure.

— Ştiţi care?

Malko se gândi brusc la o întâlnire pe care o avusese cu câteva zile înainte.

— Nu, spuse el, dar există cineva care este la curent: Julio de Carvalho.

* * *

Vesta albă a intendentului era plină de cute și nu prea curată, dar el era perfect stilat. Malko depuse cartea sa de vizită pe tava de argint și se așeză în fotoliul tapisat. Intendentul dispăru pe un culoar.

Era impresionat de măreția acestui palat. Din exterior nu se vedea decât un zid cenușiu de-a lungul zgomotoasei străzi Marques de Abrantes, care cobora spre Taho, traversând unul din cartierele populare ale Lisabonei. Aici existau locuințe minunate, împrăștiate printre bordeiele ce se ascundeau în spatele zidurilor discrete, vestigii ale unui vechi stil de viață. Măreața poartă din fier forjat era o încântare. Curtea, umbrită de tei înalți, adăpostea un Rolls Royce bordo Phantom V, parcat pe niște dale vechi de trei secole.

Reședința lui don Julio de Carvalho era un ansamblu complicat de mai multe corpuri de clădiri, dominând peste o grădină înflorită și situată ceva mai departe de fluviu. Tavanele înalte, tablourile, podelele meticulos lustruite, totul respira un lux de bună calitate. Intendentul reveni.

— Don Julio vă va primi imediat, *excelitisso senhor.*

Malko îl urmă. Parchetul vechi scârțâia sub pașii lor. O menajeră cu brațele încărcate de lenjerie, întâlnită la cotitura unui culoar, îi făcu o reverență. Peste tot erau obiecte frumoase, sculpturi, tablouri rare, gravuri vechi, ceramică prețioasă... Palatul era imens.

În sfârșit, intendentul se retrase în fața unei uși duble de abanos. Don Julio de Carvalho, tot la patru ace, veni spre Malko și îi cuprinse mâinile într-ale sale.

— Ce fumos că ați venit să vizitați un om bătrân, abandonat de toți! spuse el, cu o voce dulce.

Se instalară pe o canapea mare, a cărei îmbrăcăminte se cam destrăma. Pe biroul se aflau teancuri de hârtii, telefoane

antice și portrete de familie. Cele două ferestre dădeau spre grădina care era plină cu statui din piatră cenușie. Don Julio suspină, cu privirea pierdută spre Taho:

— Îmi trăiesc ultimele zile fericite. Am cunoscut o Portugalie calmă. Seara mergeam în parcul Edouard VII, întâlneam marinari, artiliști, aviatori care doreau să-și mai rotunjească solda și erau sincer impresionți de lucruri frumoase. Erau curați. Mai sunt și acum, dar nu atât de curați...

Bătrânul homosexual zâmbi, plin de nostalgie.

— Dar nu vreau să vă plictisesc cu amărăciunile mele. Cu ce vă pot ajuta?

Malko se hotărâse să joace cu cărțile pe masă. În câteva cuvinte îi explică gazdei sale cine era, ce făcea la Lisabona și ce descoperise. În concluzie:

— Ne gândim că unii ofițeri din M.F.A. nu sunt de acord cu K.G.B.-ul, spuse el, dar nu suntem siguri de informațiile noastre. Ne puteți ajuta să-i întâlnim?

Don Julio luase un trandafir de pe birou și, gânditor, îi rupea petalele.

— Cred că e destul de târziu pentru a întreprinde ceva, spuse el trist. Dacă dejucați acest asalt, va veni un altul. Situația evoluează foarte repede. Cei care erau de stânga, acum sunt de dreapta. Curând, nu vor mai rămâne decât comuniștii și prietenii lor. Ar fi trebuit intervenit mai devreme. Spinola era un naiv. I-am spus că s-a jucat cu vrăjitorii. Acum, toți acești tineri se îmbată cu cuvinte. În curând, vor termina legal procesul revoluționar și nimeni nu va mai putea face nimic. *Republica* nu va mai apărea niciodată. Asta face parte din complot. Dar eu vreau totuși să vă ajut. Îl putem întâlni împreună pe unul din prietenii mei din Consiliul Revoluției, un colonel. El e sigur, dar nu știu dacă va putea face ceva. Actualmente, tendința lui e minoritară, totuși el este la curent cu multe lucruri. Vă voi telefona mai târziu ca să vă spun dacă-l putem vedea în seara asta. Nu vă voi da nici un detaliu. Vă voi spune doar dacă e de acord sau nu. Vă dau acum adresa, dar fiți atent; cei de la „Dinamizarea Culturală" se află peste tot.

Malko luă notița, fu însoțit din nou de intendet și se regăsi în strada zgomotoasă.

În clipa în care se urcă în mașina sa, zări doi tineri care demarară în urma lui, călărind o motocicletă.

* * *

Niekoultourny semăna mai mult ca oricând cu o pară fleșcăită. Așezat într-una din camerele de la *Referentură*, transpira sânge și apă peste raportul pe care trebuia să-l trimită la „Centrul" din piața Djerzinsky. Niciodată nu s-ar fi gândit că sejurul său la Lisabona se va termina cu un astfel de coșmar...

Din contră, asta ar fi trebuit să fie misiunea care să-i încoroneze cariera. Acum, își pierduse nevasta și trebuia să lupte pentru a-și salva capul. „Centrul" nu-i va ierta niciodată un atare eșec. Trebuia deja să explice moartea lui Frolov și nereușita „dezinformației" în privința lui Mario Suarez.

În raportul său, Nicolai Grifanov explica faptul că detectase la timp o trădare a șefului Departamentului A și-l lichidase, împreună cu doi complici. Agenții americani le scăpaseră după ce se apăraseră, fapt ce explica și distrugerea ZIM-ului.

Youri Frolov nu va mai putea dezminți! Dar Natalia știa că opoziția trebuia lichidată înainte de ziua „J".

Cineva bătu la ușă și el ascunse rapid într-un sertar sticla de vodcă ce tronase pe birou. Milițianul de gardă îl anunță că un anume Feitor dorea să-l vadă. Nici un străin nu avea voie să pătrundă în *Referentuă.*

Niekoultourny își încuie cu grijă dosarele și coborî la etajul inferior. Feitor, cu grupul său de militanți devotați, era un o prețios. El strânse mâna sovieticului, cu un surâs încântat.

— Tovarășe Nicolai, am vești bune, anunță el.

Îi întinse o bandă de magnetofon. Grifanov încruntă sprâncenele.

— Ce-i asta?

Feitor își frecă mâinile, distrat.

— Un tovarăș de la Divizia V mi-a dat-o. El supraveghează

toate comunicațiile unor inamici ai revoluției. Asta mi-a dat o idee.

* * *

Străduța îngustă și prost pavată se termina într-o fundătură, dominată de o casă veche, ce o închidea complet. De la o fereastră, o femeie îl privea pe Malko, ce tocmai intra în *taverna de Embouçadot*. Se învârtise douăzeci de minute prin labirintul de străduțe vechi din Alfama, înainte de a găsi acest loc. Sala era arcuită, răcoroasă și aproape pustie. Te-ai fi crezut într-o pivniță. Un chelner se apropie și îl întâmpină. Lângă intrare se afla un pianist care semăna supărător cu Quasimodo, cu spatele său gârbovit și ochii verzui. El cânta pentru niște turiști invizibili o muzică fără viață, un fel de *fado* denicotinizat.

— Don Julio de Carvalho? întrebă Malko.

Chelnerul îl invită într-o sală, unde îl zări pe miliardar, foarte drept, cu o cafea în față. Îl primi cu căldură. Malko era puțin uimit să-l vadă singur.

— Persoana pe care trebuia s-o întâlnim nu e aici? întrebă.

— Ba da, afirmă don Julio, dar va veni după ce va cânta.

Crezu că nu auzise bine. Trebuia să întâlnească un membru al Consiliului Revoluției, nu un lăutar. Imediat, se auziră câteva acorduri de chitară și se făcu liniște. Un bărbat în cămașă albă, acompaniat de chitarist, se ridică și începu să cânte cu o voce caldă și gravă, silabisind cuvintele încâlcite ale unui *fado*. Don Julio se aplecă spre Malko.

— Are o voce superbă, nu-i așa? făcu el, încântat.

Agentul încercă să rămână serios. Un colonel care cânta, nu era ceva prea obișnuit....Extaziat, don Julio ascultă cu religiozitate cele cinci melodii, toate foarte triste, apoi începu să aplaude frenetic. Bărbatul în cămașă albă își îmbrăcă haina și se apropie de masa lor. Don Julio făcu prezentările:

— Colonelul Eustachio Trina... Prințul Linge.

Mâna lui Malko fu înghițită de o strângere caldă și aproape feminină. Colonelul purta un diamant pe degetul mic de la mâna

stângă, un fular în jurul gâtului, părul cărunt era pieptănat cu grijă pe spate și cămașa, discret monogramată, nu evoca decât în mică măsură ținuta de luptător. Îl învălui pe austriac într-un surâs mângâietor.

— V-a plăcut cântecul?

— La nebunie, afirmă Malko, imperturbabil.

Colonelul îi adresă un zâmbet tandru, descoperind niște dinți frumoși.

— Nu trebuie să spuneți asta doar ca să îmi faceți plăcere. Mâine voi cânta pentru niște români, de la misiunea economică.

Conversațiile din tavernă reîncepuseră. Alți cântăreți amatori de *fado* se succedau, dar nu erau atât de aplaudați. Acesta se umfla în pene.

— Ieri a venit Otelo să mă asculte. A fost încântat...

Revoluția portugheză nu avea numai părți rele...

Băură porto, discutând diverse. Sub masă, piciorul colonelului cântăreț se freca din când în când de cel al lui Malko. Din politețe, acesta întrebă:

— Cântați des aici?

Colonelul se îngâmfă din nou.

— De mai multe ori pe săptămână, când nu am prea mult de lucru.

Austriacul era surprins să vadă un ofițer atât de insolit, membru al Consiliului Revoluției. Cu siguranță că nu era un dogmatic învederat. Se întoarse spre Carvalho și întrebă:

— I-ați explicat colonelului ce aștept de la el?

În locul miliardarului, răspunse colonelul:

— Da, Julio mi-a spus. Asta nu mă miră. Mă întreb chiar dacă Otelo nu e la curent. De asta face el curte comuniștior. Acum, toată lumea e comunistă, spuse el aplecându-se peste masă. Dar în ziua înmormântării lui Salazar, Otelo plângea ca o Magadalenă. L-am văzut... Acum, doar că nu spune că s-a născut la Moscova!

Părea sincer indignat.

— De ce sunt comuniștii atât de influenți în armată? întrebă Malko.

Colonelul privi în jurul lui, de parcă peste tot ar fi fost microfoane.

— E o poveste lungă, spuse el. Lovitura din 25 aprilie a fost posibilă pentru că șeful Biroului I era un simpatizant comunist. Acest fapt a permis Partidului să pună mâna pe toate fișele secrete ale ofițerilor superiori de la PIDE. Acum, conuniștii îi fac să joace cum cântă ei, pentru că erau toți implicați în represiunea din timpul lui Salazar.

— Cunoașteți pe cineva destul de sus-pus, cu care am putea vorbi? întrebă Malko.

Colonelul reflectă, învârtindu-și fularul pe deget.

— Cred că da, spuse el în sfârșit. Dar întâi trebuie să-l întreb dacă acceptă să vă întâlnească. E delicat...

— E urgent, preciză Malko. Se pregătește o lovitură de stat de către K.G.B., o parte din militari și Partidul Comunist....După asta, va fi prea târziu.

Colonelul Trina clătină capul.

— E deja prea târziu.

Don Julio avea lacrimi în ochi.

— Totuși, trebuie să-l ajutăm pe prietenul nostru, spuse el cu fermitate.

— Îl voi ajuta, promise colonelul. Vă voi anunța mâine.

Se sculă și părăsi masa lor. Muzica reîncepu. Pianistul cocoșat veni și se înclină în fața lui Julio de Carvalho, asigurându-l că era o onoare imensă să-l vadă acolo. Bătrânul miliardar îl invită să ia loc și pianistul se grăbi să dea curs invitației. De aproape avea un aer de broască, cu ochi băloși și fălcile căzute. Îl privea pe Malko cu coada ochiului, din curiozitate. Deoarece Julio nu-l prezenta, el începu să-și înșire necazurile.

— E îngrozitor, spuse el, în fiecare zi sunt arestați oameni. Când se va sfârși asta? Sunt nebuni. Uitați-vă la cazul meu (se adresă lui Malko): eram director de informații în guvernul Spinola. M-au arestat. Când am ieșit, nu mai aveam de lucru și am fost obligat să vin aici și să-mi câștig existența. E o rușine!

Don Julio se ridică brusc, ca și cum s-ar fi săturat să asculte

jelaniile lui. Agentul îl urmă. Pianistul îi conduse la ușă. Imediat ce ieșiră afară, Julio de Carvalho îi luă brațul și spuse:

— Feriți-vă de el! E un trădător! Divizia V l-a pus aici ca să raporteze tot ce vede. E adevărat că a fost arestat, dar l-au repus în circulație ca spion. Nu mai poți avea încredere în nimeni.

— Și colonelul?

Julio de Carvalho luă un aer indignat.

— El e un prieten.

Poate chiar ceva mai mult?!... Malko își dădu seama că făcuse o gafă. Îl însoți pe bătrânul miliardar până la Rolls-ul lui. Prin geamurile fumurii, zări profilul colonelului Trina. De asta era bătrânelul atât de sigur de el... Revoluția nu interzicea afacerile de inimă...Rolls-ul se îndepărtă pe cheiul pustiu.

Agentul se gândi că Milton și Chris trebuie să fi găsit timpul cam lung. Taunus-ul era parcat ceva mai departe. El hotărâse să nu mai riște. Ajunse la mașină cu pași mari, dorindu-și ca Trina să-și țină promisiunea. Dacă nu, toate prețioasele informații riscau să nu mai folosească la nimic.

* * *

Telefonul țârâi atât de slab, încât era cât pe-aci să nu-l audă. În ciuda fațadei moderne, *Altis* era ca și Portugalia...Slavă Domnului că nu era încă în autogestiune, dar nici asta nu va întârzia.

— Don Malko? întrebă o voce necunoscută de bărbat.

— Da, eu sunt.

— Persoana pe care ați întâlnit-o aseară vă dă întâlnire azi la prânz, la Largo de São Roque.

Necunoscutul închise numaidecât. Era mai bine să fi prudent. Lisabona mișuna de spioni de toate genurile și nimeni nu știa cine lucra pe cine! Malko era nerăbdător să se întoarcă la Liezen. Lisabona îi amintea de Praga în 1956. Aici se va termina la fel. Natalia era în continuare sub protecția „gorilelor", Amalia, împărțită între vizitele la Monsanto și centrala telefo-

nică, iar Steve Thomas, ocupat în descifrarea telexurilor sosite de la Washington, în care se cereau lucruri imposibile. Se hotărî să-l averizeze pe Ibrahim Salvador despre întâlnirea cu colonelul. Brazilianul era probabil în camera sa ori în holul hotelului, supraveghiindu-i pe cehi. Malko se uită într-un plan al Lisabonei: Largo de São Roque se găsea mai sus de strada Misericordia, lângă ziarul *Republica*. Își îmbrăcă haina, strecură pistoletul sub centură și ieși din cameră. Bătu la ușa brazilianului. Ibrahim îi deschise, cu un ziar în mână. În spatele ziarului se afla Coltul 45, cu piedica ridicată. El zâmbi.

— Fiți prudent. Am aflat că anumiți ofițeri de la „Dinamizarea Culturală" sunt furioși pe dumneavoastră din cauza poveștii cu tramvaiul. Vor să vă expulzeze, dar alții au preferat să rămâneți.

— De ce ?

Ibrahim își descoperi dinții de fiară.

— Speră să plecați într-un sicriu...

— Avem o întâlnire cam peste o jumătate de oră, spuse Malko.

Cinci minute mai târziu, coborau pe Avenida da Libertade. Pesta tot, tineri lipeau afișe pe ziduri, chemând lumea la marea manifestația socialistă, ce avea loc marțea viitoare. Ibrahim Salvador rânji.

— Ce tâmpiți, socialiștii ăștia! Dacă-și imaginează că-i vor determina pe ceilalți să se retragă, defilând pe străzi, își fac iluzii... Malko gândea la fel. După ce traversară centrul, urcară pe strada Misericordia. Aceeași mulțime stationa în față, la *Republica*. Un bărbat scund, cu o beretă pe cap, ținea un discurs unui grup de gură-cască: era directorul ziarului ocupat de tipografii comuniști, în încercarea de a le schimba optica. Ziarul, împiedicat să apară, însemna un singur lucru: inexistența unei prese independente în Portugalia.

Un cordon de militari de la COPCON înconjurase locul, interzicând intrarea. Oficial, pentru a eviat incidentele. În realitate, pentru a-i proteja pe comuniști...

Malko încetini, blocat de un tramvai. Mica piațetă de lângă strada Misericordia era înțesată de lume... unii erau „pro", alții

„contra", insultându-se reciproc, sub ochii amuzați ai militarilor bărboși... Trei automitraliere se aflau în jurul sediului ziarului. Mirosea a revoltă... Ibrahim ieși din mașină și se duse să se informeze despre ce era vorba, apoi reveni.

— Ce se întâmplă? întrebă agentul.

— Tipografii tocmai repun ziarul în funcțiune, explică brazilianul. Socialiștii au auzit și vin să protesteze, dar sunt neputincioși din cauza celor de la COPCON.

Ciudat loc pentru a fixa o întâlnire, își spuse Malko. Colonelul Trina ignora probabil această manifestație.

— Să parcăm în piață, sugeră Malko. Acolo avem întâlnirea.

Metru cu metru, avansau prin mijlocul mulțimii dense. Deodată, cineva bătu în capota Taunus-ului și urlă: „PIDE!". Malko întoarse capul și recunoscu ochelarii antici și mustața lui Feitor! Militantul M.R.P.P. repetă, arătând mașina:

— PIDE! PIDE! Vin să ne spioneze!

Brusc, trei-patru tineri începură să scandeze și ei: PIDE!, PIDE!, lovind cu toată puterea în caroserie. Austriacul simți că prin vine îi curge plumb. Strigătele continuau, adunând fără încetare tot mai mulți oameni...Ibrahim se albise la față.

— Repede, înainte, îi spuse el lui Malko.

— Nu am cum, oftă acesta.

Mulțimea îl bloca. Dacă încerca să forțeze trecerea prin mijlocul ei, ar fi însemnat să fie linșat pe loc... Cineva scuipă pe parbriz. În tot acest timp loviturile date mașinii se întețeau, din ce în ce mai puternice, asurzitoare...Mașina începu să se legene, ca un vapor pe valuri. Mai mulți tineri puseseă mâna pe bara din spate și încercau să răstoarne Taunus-ul. Malko auzi un nou strigăt:

— La moarte PIDE! Asasinii!

Acum cercul se închisese total, conținând zece rânduri de tineri excitați. Cei din ultimul rând, care nu vedeau nimic, enervați de strigătele pe care le auzeau, erau cei mai îndârjiți. Malko încerca să nu-și piardă sângele rece. Se gândi la pistoletul său extraplat și la Coltul brazilianului. Salvador luase culoarea unui ananas crud.

— Trebuie să ieşim spuse Ibrahim. Am să le explic.

— Nu mişca! ordonă Malko. Zâmbeşte, fă pe imbecilul. Nu se poate discuta cu două sute de persoane.

Zâmbi spre un tânăr pletos, care, cu ură, îi arăta pumnul prin parbriz. Acum strigătele se organizau, scandate de provocatorii repartizaţi prin mulţime. Loviturile plouau pe maşină, portierele erau blocate. Totul era asurzitor. Deodată, Malko îl zări pe Feitor; tânărul militant M.R.P.P., ducând în braţe o canistră cu benzină. Ajunse lângă maşină, deschise canistra şi tot urlând „PIDE", vărsă conţinutul pe capota Taunus-ului. Ibrahim, îngrozit, dădu cu umărul în portiera sa, care se deschise cam doi centimetri, dar fu imediat închisă de presiunea mulţimii care simţea că se apropie drama şi nu voia să scape ocazia unei execuţii...

Transpirat, brazilianul duse mâna la centură. Malko îl opri:

— Eşti nebun! Ne vor masacra!

— Ardeţi PIDE! Ardeţi PIDE!

Urlau acum cei mai excitaţi. Deodată, un militar cu beretă roşie,urmat de alţii, împrăştie mulţimea.

— Suntem terminaţi, murmură Ibrahim.

Asta era şi părerea lui Malko. Primele rânduri se dăduseră înapoi, fără a înceta să strige sloganuri. Militarii închiseră cercul în jurul Taunus-ului, împingându-i cu lovituri de crosă pe cei mai întărâtaţi. Ei erau singurii înarmaţi. Un sergent bătu la geamul din partea agentului şi îl întrebă:

— Cine sunteţi? Ce se întâmplă?

Malko zâmbi, întinzându-i paşaportul său austriac:

— Nu înţeleg, spuse el în germană, noi treceam pe aici şi oamenii aceştia ne-au blocat.

Sergentul examină paşaportul fără a scoate un cuvânt. Apoi, examină interiorul maşinii. Ibrahim tăcea mâlc. În oglinda retrovizoare Malko îl văzu pe Feitor, care discuta cu un ofiţer şi arăta spre maşină. Sergentul, cu paşaportul lui Malko în mână, se duse spre locotenent. Mulţimea urla mereu şi soldaţii îşi luaseră armele G2, privind spre ocupanţii Taunus-ului, cu o ostilitate faţişă... Sergentul reveni şi îi întinse paşaportul lui Malko.

— Puteți pleca.

Dădu un ordin și imediat militarii începură să oblige mulțimea să se retragă pe trotuar, pentru ca Taunus-ul să poată traversa piața. Malko nu se mișca, avea mâinile asudate, dar înțelesese în fine, spusele sergentului. Feitor se topise în mulțime, dar în spatele mașinii erau mulți soldați și locotenentul.

Imediat ce se vor depărta puțin, vor trage în ei. Vor găsi armele în mașină și dosarul va fi închis. Cursa era bine întinsă.

— S-o ștergem, mormăi Ibrahim. Ce mai așteptați?

— Ne vor lichida, spuse Malko.

Disperat, căuta o ieșire. Deodată o găsi, uitându-se în retrovizor. Cu un gest scurt, porni în marșarier și claxonă. Taunus-ul efectuă o săritură de trei metri în spate, ajungând lângă soldați. Instinctiv, aceștia se împrăștiară. Malko se îndreptă spre spațiul liber, se frecă cu partea dreaptă de tramvai, rulă tot cu spatele și tramvaiul trecu prin fața lui, ascunzându-l astfel de mulțime. Ajunși în mica piațetă, cei doi se priviră. Ibrahim scoase un oftat lung.

— Dumnezeule, în viața mea nu mi-a fost atât de frică. Haideți să bem un coniac.

Urcară iar până la *Altis*, fără un cuvânt... K.G.B.-ul le întinsese o cursă. Doar portughezii ar fi fost învinuiți de linșaj...

La recepție era un mesaj de la don Julio: întâlnirea era acceptată. Îl aștepta la el, la ora 17. În timp ce savurau coniacul, Malko spuse;

— Va trebui să fim din ce în ce mai prudenți!

Cursa întinsă însemna că erau urmăriți și supravegheați. K.G.B.-ul nu va renunța atât de ușor.

Capitolul XIII

— Asta a fost treaba Diviziei V, a celor de la „Dinamizarea Culturală", spuse Julio de Carvalho.

Cu un aer îngrijorat, bătrânul miliardar îl fixa pe agent, ca și cum privirea sa l-ar fi putut proteja. Noutățile se aflau repede la Lisabona. Malko nici nu fusese nevoit să menționeze incidentul de la *Republica*. Bătrânul portughez era deja la curent.

În privința comploturilor, Lisabona nu avea de ce să fie invidioasă pe Veneția...

— Sunt mai ales sovieticii, corijă Malko. Personal nu le-am făcut nici un rău portughezilor.

— Ei merg împreună, afirmă categoric Julio de Carvalho. Nu trebuie să mai rămâneți la Lisabona, vor termina prin a vă ucide. Nu pe față, pentru că le e frică de complicații diplomatice, dar ceva ca astăzi... Ei vor reîncepe.

— Știu, oftă Malko, dar, din nefericire, mai trebuie să rămân pentru un timp.

În ambianța calmă a vechiului palat prăfuit, se destindea cu deliciu. Era atât de agreabil să contempli obiectele frumoase, vederea superbă și să trăiești într-o ambianță rafinată. Se afla pe o insuliță de civilizație, în mijlocul nebuniei orașului vândut vrăjitorilor de tot felul.

— Am totuși o veste bună, spuse afectuos don Julio. Grație intervenției colonelului Trina, generalul Vedras acceptă să vă întâlnească. Oficial, bineînțeles. Este foarte important, el fiind acum omul numărul patru. Poate va ajunge chiar Prim Ministru, dacă vor fi învinși comuniștii.

— Unde și când?

— Mâine, la ora 14, în față la *Gremio*.

— În față?

Bătrânul homosexual înălță capul, afirmativ.

— Da! El nu vrea să intre, vă va primi în mașina lui.

Lui Malko nu-i prea plăcea această soluție, dar nu îndrăzni să-i spună lui don Julio. Trebuia să spere că generalul Vedras era *într-adevăr* un moderat. Își luă rămas bun de la aliatul său și se reîntâlni cu Ibrahim. Din nou, o motocicletă îl urmărea. Trebuia totuși să vorbească urgent cu Natalia.

— O să facem iar figura cu ascensorul, zise el.

În loc să se urce în Taunus, luă un taxi până la vechiul ascensor. Cu colțul ochiului, văzu că unul din cei doi urmăritori se repezea, pe jos, pe scara paralelă cu ascensorul... Celălalt rămăsese cu motocicleta. Malko ieși pe strada Garrett și văzu Taunus-ul, dar exista riscul ca și urmăritorul să ia un taxi.

— Atenție, suntem urmăriți, îi spuse el lui Ibrahim, sărind în mașină.

Brazilianul, în loc să urce pe strada Garrett, coborî pe sens interzis, coti la dreapta pe Nova do Almada, tot pe sens unic, urcă din nou, claxonând, ieșind pe strada San Francisco, unde evită la țanc un tramvai. Nimeni nu mai putea fi în spatele lor. Brazilianul râdea din tot sufletul. După zece minute, îl lăsă pe Malko acasă la Amalia.

* * *

Chris Jones părea să fi îmbătrânit cu douăzeci de ani... Pentru prima dată de când îl cunoștea, nu era bărbierit. Era fără vlagă, adus de spate și cu ochii aproape cenușii.

— Ce se întâmplă? întrebă Malko.

Cu degetul, „gorila" arătă spre living.

— Duceți-vă să vedeți.

Natalia Grifanova se tăvălea pe divan, goală ca un vierme, cu picioarele pe masă, cu o sticlă de coniac pe trei sferturi băută, cu ochii sticloși. Văzându-l pe Malko, încercă să se scoale, împleticindu-se și se apropie de el. Era beată moartă. În ochii verzi avea o lucire desfrânată și răspândea o duhoare otrăvită. Cu o dicție încâlcită, i se adresă:

— *Golobtchick.*[1]

Milton apăru și el. Era la fel de descompus, ca și Chris.

— Așa a fost toată noaptea. Voia să sară pe fereastră, apoi a încercat să se strecoare pe scară și... Până la urmă a băut o sticlă de coniac, amestecat cu porto. Cât o mai ținem așa?

— Încă nu știu, răspunse Malko.

— Bine, nu-i nimic, zise Chris. Este însă ceva mai grav! În noaptea asta a încercat să telefoneze, sau, poate chiar a telefonat...

— Cum?

Inima lui Malko se oprise în loc.

— Când și-a început sarabanda, în noaptea asta...explică Chris, am auzit zgomot și m-am sculat. Ea avea mâna pe telefon, sau poate atunci îl închisese. Nu știu dacă apucase să vorbească sau nu.

Liniștită, Natalia Grifanova se reinstalase pe divan și „trăgea" din coniac, aproape pe nerăsuflate. Malko se apropie de ea și începu s-o scuture.

— Natalia, trezește-te!

Ea întredeschise un ochi și sughiță.

— Da, micul meu porumbel?

— Cui îi telefonai în noaptea asta?

Trăsăturile Nataliei se aspriră.

— Eu n-am telefonat.

— Minți, spuse Malko. Ai fost văzută. Cui?

Sovietica începu brusc să se smiorcăie.

— Voiam să aflu despre Nicolai al meu...Aici mă plictisesc. Eu îl iubesc pe Nicolai al meu, ăsta de aici are o „sculă" mare, dar nu știe să se folosească de ea... Nu e ca Nicolai al meu.

Malko își stăpâni pofta nebună de a-i administra o palmă.

— Ai vorbit cu el?

Ea clătină capul.

— Nu, eu vreau să plec cu el, să șterg putina de aici...

Ea întindea mâinile spre Milton, cu obstinația bețivilor. „Gorila" se îndepărtă, cu un mormăit de panică. Dezamăgită, Natalia se năpusti spre sticla de coniac. Malko i-o smulse.

---

1. Micul meu porumbel (n.a.)

— De ce n-ai vorbit cu Nicolai în noaptea asta?

Sovietica oftă, plictisită.

— Ba da. Am vorbit cu el.

— I-ai spus unde te afli?

Ea izbucni într-un râs murdar.

— Te-am păcălit, n-am vorbit cu el... Mi-a fost frică. Am vrut doar să aflu dacă nu a fost rănit.

— N-a fost rănit, afirmă Malko, scrie și în ziare.

Natalia se smiorcăi de bucurie.

— Atunci e bine. Nu vreau să i se întâmple ceva lui Nicolai.

Zâmbi fericită și închise ochii. Malko nu mai insistă. Chris și Milton îl priveau cu teamă.

— Ce o să facem când se va trezi? întrebă Milton. Dacă începe să urle?

— Calmați-o, îl sfătui agentul. Cred că vă place.

— Oh, vă rog, spuse „gorila", mi-am făcut stagiul.

Chris Jones nu reușea să-și regăsească zâmbetul.

— Tot nu știm dacă a telefonat sau nu.

Era o idee obsesivă, care nu-l părăsea nici pe Malko. Cu Natalia Grifanova totul era posibil, mai ales în starea în care se găsea..

— Ați întrebat-o imediat?

— Da, răspunse „gorila". Ceea ce mă neliniștește e că făcea pe beata, dar eu sunt sigur că în acel moment era lucidă; nu băuse decât câteva înghițituri...

Malko ezita. Putea să o facă pe Amalia să riște un pericol de moarte, ca și pe cei doi americani. Dacă Natalia a fost atât de nebună pentru a telefona la K.G.B., *Niekoultourny* ar putea apărea cu sprijinul oficial al COPCON. Ce să facă cu ea? Nu găsea nici un loc unde ar fi putut-o duce și nici în stradă n-ar fi putut s-o abandoneze. Natalia mai putea fi de folos.

— Dublați precauțiunile, recomandă el. Nu deschideți nimănui. Dacă s-ar întâmpla ceva, sunați-l pe Steve Thomas la Ambasadă și apărați-vă.

— Și cavaleria va sosi, zise ironic Chris Jones.

— Aduceți-ne măcar niște hamburgeri, strigă Milton Brabeck.

— Nu există așa ceva la Lisabona, răspunse rece Malko.

* * *

Răcoarea de la *Gremio Litterario* contrasta plăcut cu temperatura cumplită care plutea peste Lisabona. Nori grei de furtună, gata să izbucnească, pluteau deasupra fluviului Taho. Umiditatea era atât de mare, încât afară, după câțiva metri, cămașa ți se lipea de corp. Malko se duse direct la centrala telefonică. Imediat, Amalia veni spre el. După vizita din ajun la Natalia, el nu se mai întorsese la ea. Era prea periculos. Văzând-o pe Amalia, însemna că totul fusese în ordine.

— De ce n-ai venit mai devreme la mine? întrebă ea.

— Am avut treabă!

O umbră trecu prin ochii ei. Îl sărută, dar se îndepărtă imediat: tocmai intrau doi bărbați.

— În week-endul următor, voiam să plec cu tine la Sesimbra, spuse ea. E sărbătoarea de Saint-Jean. Doar noi doi și marea. E foarte frumos acolo. Am putea face dragoste toată noaptea...

— Doar oamenii tineri fac amor toată noapte, remarcă Malko, cu o ușoară melancolie...Sau cei care o fac pentru ultima oară...

— Malko!

Se întoarse și-l văzu pe Steve Thomas, privindu-l furios. O lăsă pe fată și se duse la american.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce faceți? întrebă acesta din urmă. Trebuia să vă vorbesc, înainte de a-l vedea pe general. Am făcut o mică anchetă și pare să fie în regulă.

Îl luă pe Malko într-un colț al barului capitonat cu pluș roșu. Cu excepția a două femei, era pustiu. Steve freca nervos o bucățică de hârtie.

— Am impresia că mă aflu pe un tobogan imens, spuse el, și că mă îndrept spre o catastrofă. Ambasadorul nostru a fost primit de Președintele Republicii, la palatul Belem. Președintele i-a jurat că totul e în ordine și că Portugalia va rămâne o democrație pluralistă.

Malko ridică paharul, cu o ironie măsurată.

— Să bem pentru democrația pluralistă!

— Pe dracu' așa democrație, mormăi ironic Steve Thomas. Au început să aresteze preoți. Asta e semn rău. În nici o administrație nu se poate intra fără carnet de membru al Partidului Comunist.

Un angajat al hotelului se apropie de Malko și-i spuse în șoaptă:

— Senhor, sunteți chemat la intrare.

— Mă duc, spuse Malko. Trebuie să fie Vedras.

În trecere, îi adresă un zâmbet Amaliei și ieși. Un Mercedes 280 negru, aștepta în fața intrării, cu un șofer în picioare, lângă portieră. El înaintă, deschizând-o în fața agentului. Perdelele nu lăsau să se vadă cine se afla în interior. Malko urcă în mașină cu o oarecare teamă. Deși Taunus-ul era în spate, el nu prea avea încredere în militarii portughezi.

Un ofițer bărbos, cu trăsături obosite și dulcege, ocupa aproape toată bancheta din spate a Mercedes-ului. Era un gigant. Cu barba tăiată scurt, pătrată, în uniformă verde cu epoleți roșii, ornați cu patru steluțe de aur, era un general de armată. În mâna stângă ținea un țigaret lung, exact ca o cocotă stil 1900. Îi întinse dreapta lui Malko.

— General Vedras. Dumneavoastră sunteți prințul Linge, nu-i așa?

— Exact, spuse acesta.

Mașina demară și coborî spre centru. Generalul zâmbi ambiguu.

— Vă rog să mă scuzați că nu vă invit la dejun, dar Lisabona este plină de zvonuri și dumneavoastră nu sunteți chiar un sfânt, dacă țin cont de părerea multora din camarazii mei. Îmi asum și așa un risc, întâlnindu-vă...De altfel, dacă erați american, nici n-aș fi putut face așa ceva. Spuneți-mi repede motivul pentru care ați vrut să mă vedeți.

— Este vorba despre un complot ce vizează trecerea puterii în mâna comuniștilor, explică Malko.

Îi povesti totul, fără a menționa sursa informațiilor: Natalia Grifanova. Încrederea avea și ea limite! Generalul Vedras asculta. Înălță capul, neascunzându-și surpriza atunci când

bărbatul din fața lui menționă despre eliminarea tuturor șefilor mișcării din 25 aprilie.

— Nu prea mi se pare posibil, spuse el. Ar trebui un *timing*[1] extraordinar, căci dacă unul dintre noi este asasinat, asta ar declanșa imediat o serie de măsuri ce ar împiedica orice încercare de lovitură de stat.

Malko simțea că e dificil să-l convingă. Încetase să fumeze și își freca nervos mâinile.

— Și armele? întrebă austriacul. Nu credeți că e grav?

— Armele... Știam că ele sunt aici! Noi le cunoaștem numărul și caracteristicile. În plus, știm și despre importurile sovietice. Aceste arme sunt destinate milițiilor „populare" controlate de comuniști pentru sprijinirea armatei, în caz de contrarevoluție. Pentru moment, noi nu putem face nimic. Dacă ordon o percheziție la sediul Partidului Comunist pentru mâine, ei vor fi preveniți în această seară, nu vor deschide celor de la COPCON, iar în cele din urmă, eu voi fi considerat fascist.

— Deci nu se poate face nimic?

Generalul Vedras clătină ușor capul.

— **NU**! Trebuie să așteptăm, să fim vigilenți. Deocamdată avem încă situația în mână, probă că eu vă pot întâlni...., adăugă el ironic.

Malko nu era de aceeași părere. Generalul i se părea cam moale, de felul celor care sfârșesc în fața plutonului de execuție, dar el nu putea să-l forțeze.

Mercedes-ul încetini. Malko văzu că reveniseră în față la *Gremio*. Mașina se opri. Schimbă o strângere de mână cu ofițerul portughez, care-i spuse:

— Mulțumiți-le amicilor dumneavoastră. Noi nu rămânem indiferenți față de eforturile lor. Trebuie totuși să mai așteptăm.

Coborî, gândindu-se la fraza generalului. Era ca și cum acesta ar fi vrut să-l încurajeze. Dar pentru ce?

Dacă armata portugheză nu putea pătrunde în interiorul Partidului Comunist Portughez, ce ar fi putut face C.I.A.?

Reintră la *Gremio*, unde Steve Thomas îl aștepta.

1. *Ritm (n.a.)*

Americanul, care de obicei nu bea, era acum la al treilea pahar de porto alb. Ascultă cu lăcomie și curiozitate, apoi cu decepție.

— Nu e nimic de făcut cu portughezii ăștia, reflectă el. Le tremură izmenele pe ei, le este teamă să nu fie considerați fasciști. Totuși, trebuie iertați pentru multe. Suntem, deci, în același punct...

— Aproape, mărturisi Malko.

— Dacă Natalia Grifanova spune adevărul, continuă Steve Thomas, armele antrepozitate la Partidul Comunist vor fi folosite foarte repede. Cred că e o chestiune de zile.. Deci, ar trebui să-i împiedicăm.

— Aveți vreo idee? întrebă Malko. politicos. Poate doar dacă am folosi B.52. Știți că asta nu e prea bine văzut de către adevărații democrați.

Steve Thomas nu avu nici măcar curajul să-și arboreze zâmbetul său sarcastic. El oftă:

— O să trimit un raport. Unul în plus. Langley nu va putea spune că nu a fost prevenit. Apoi, va trebui să o scoatem pe această Natalia Grifanova din țară. Altfel, vom fi într-o serioasă încurcătură. Poate Julio de Carvalho ne va ajuta.

— Poate, spuse Malko.

Amalia apăru în ușa barului, cu un surâs întrebător. Ea își terminase serviciul. Malko se scuză o clipă față de american.

— Mai rămâi mult? întrebă tânăra femeie.

— Nu știu cât mai am de stat. Ne izbim de o problemă complicată: să scoatem armele care se află la Partidul Comunist. Dar pare imposibil...

Amalia înălță capul.

— Comuniștii sunt foarte prudenți. Se spune că Alvaro Cunhal continuă să nu doarmă două nopți la rând în același apartament, ca atunci când era în clandestinitate...

— Bine, trebuie să mă întorc la Steve, spuse Malko Voi încerca să vin cât mai curând.

Amalia îi reținu brațul, cu o lucire veselă în ochi:

— Stai puțin, cred că aș putea să te ajut. Cunosc o modalitate de a pătrunde în sediul Partidului, fără a trece prin ușă.

Capitolul XIV

— Vorbești serios? întrebă Malko.

Amalia confirmă cu convingere.

— Bineînțeles! Cunosc pe cineva care știe cum se poate intra în clădirea Partidului Comunist.

Malko privi în jurul său. În bar nu mai rămăsese decât Steve Thomas. Evident, nu era indicat s-o invite pe Amalia la masa șefului C.I.A. la Lisabona. Era totuși soluția cea mai simplă. Pentru moment și spionii K.G.B.-ului știau că Amalia era metresa lui.

— Vino, spuse el.

Steve Thomas o privi pe tânără cu o oarecare surpriză. Nu era genul care să amestece afacerile cu plăcerea. Malko se grăbi să-i explice.

— Amalia pretinde că ne poate ajuta în afacerea cu armele, anunță el.

— Nu e momentul pentru povești cu zâne, suspină americanul. Avem destule pe cap și așa...

— Dar este adevărat, protestă fata, cu indignare. Când am fost la tatăl meu, la închisoare, mi-a povestit despre un vechi agent de la PIDE, arestat și el, un anume Miguel Ribeiro, care știe unele lucruri despre clădirea Partidului. El povestea că există o intrare secretă.

Cei doi bărbați schimbară priviri surprinse. Era prea frumos.

— Cum de este la curent cu asta? întrebă Malko.

— Asta nu știu, răspunse Amalia.

— Cum putem afla? interveni Steve Thomas, pe care problema începuse să-l intereseze.

— Mergând și vorbind cu el, replică Amalia. Când mă duc să-l văd pe tata, n-aveți decât să veniți cu mine.

În fața expresiei incredule a lui Malko, ea adăugă imediat:

— Nu e imposibil! La Monsanto, toți gardienii sunt salazariști, deoarece nu au fost schimbați de noul regim. Prizonierii politici au dreptul să primească vizite în fiecare zi, între orele zece și unsprezece. În teorie doar familia, dar asta nu se verifică. Ei închid ochii pentru că sunt prieteni și logodnice care altfel n-ar avea dreptul să vină. E de-ajuns să lăsați *cedula* [1] la intrare și o puteți lua la ieșire. Nici nu se uită la ea, e doar o formalitate. Pot să vă împrumut una, care aparține unui prieten. Dumneavoastră vorbiți portugheza, deci nu e nici o problemă. Dacă vă interoghează cineva, spuneți că sunteți in amic al tatăului meu...

Malko ezita. Era tentant și nebunesc. O făcea pe Amalia să-și asume un risc serios și același lucru era valabil și pentru el. Fără să mai țină cont de ce va găsi acolo.

— Când vă duceți? întrebă el.

— Mâine, la unsprezece.

Simți privirea lui Steve Thomas ațintită asupra lui. Intenționat, americanul nu intervenise. Era o decizie pe care Malko trebuia să o ia singur.

— Foarte bine, spuse acesta. Voi merge cu dumneavostră.

* * *

— E o budincă, explică Amalia bătrânului gardian în uniformă verzuie. E caldă, nu trebuie s-o desfaceți.

Gardianul clătină capul, cu un aer dezolat.

— *Senhora*, sunt obligat s-o deschid, ăsta e regulamentul. Altfel voi avea neplăceri..

Deschise cartonul și înfipse un deget destul de murdar în budincă, pentru a verifica dacă nu există arme. Apoi închise la loc cartonul, îl scotoci rapid pe Malko și în final, le făcu semn să

1. Buletin de identitate (n.a.)

treacă. O gardiană o inspectă pe Amalia, apoi ei dădură *cedula* unui alt gardian, care le puse împreună cu celelalte, pe o măsuță instalată în aer liber. Se aflau în curtea închisorii Monsanto. Actul lui Malko fusese procurat de Ibrahim și purta fotografia lui. În ajun, grație unui sistem bine pus la punct, se asigurase că nu-l urmărea nimeni și dormise la Amalia, plecând a doua zi direct la Monsanto.

Acum erau aproape să-și atingă scopul. Trebuiau să treacă numai de grilajul care ducea la vorbitor și la închisoarea propriu-zisă. Până acum, nimeni nu-i acordase o atenție deosebită.

Vreo patruzeci de vizitatori așteptau deja să intre. Malko își spuse că, de când era la Lisabona, nu văzuse niciodată atâtea femei frumoase. O reperă imediat pe soția bancherului, cu corpul ei de băiețandru și care, cu toată căldura, purta ciorapi negri și un costum negru. O observă când trecea prin fața gardienei, care o salută cu un semn din cap, dar n-o atinse.

Încărcați cu pachete, flecărind între ei, vizitatorii așteptau ca fiecare să ajungă la control.

Unul dintre paznici deschise grilajul spre închisoarea în formă circulară, înconjurată de un fel de șanț, acoperit cu ciment, ce ducea spre anumite celule. Șirul de vizitatori trecu peste un fel de pod. Deodată, niște urlete și interjecții se auziră dinspre șanț. Unii deținuți stăteau la soare, în fața celulelor lor, lungiți pe ciment. Malko văzu un spectacol ciudat. Înarmat cu un furtun de stropit, un gardian stropea vreo douăzeci de tineri, care fugeau țipând. Văzându-i pe vizitatori, unii prizonieri începură să se dezbrace aducând injurii paznicilor, improvizând un gen de dans obscen în jurul celui cu furtunul. Bătrânul gardian care escorta vizitatorii, mormăi dezgustat:

— O rușine! În fiecare zi el la fel. Acești maoiști nu vor să se spele. Nici nu le știm numele. Când îi interogăm spun: „Mă cheamă Carvalho, sau Cunhal, sau Suarez". Se comportă ca niște porci!

Mai rămăsese de trecut un singur grilaj. Gardianul îl deschise și numără vizitatorii care intrau. În interiorul clădirii circulare era frig și întuneric. Ei înconjurară o grămadă de paturi

ruginite, îngrămădite până-n tavan și ajunseră la vorbitor. Toți deținuții politici erau aici, îngrămădiți într-o cameră mare, fără ferestre, doar cu niște luminatoare înguste, zăbrelite. Erau numai bărbați, majoritatea îngrijiți și bine îmbrăcați. Amalia se repezi spre un bărbat masiv într-un pulover, purtând ochelari. Îl îmbrățișă cu căldură.

— E tata, îi spuse ea lui Malko.

Vizitatorii și deținuții se îmbrățișau cu strigăte de bucurie, se formau grupuri, după familii sau afinități. Toți deținuții păreau sănătoși.

Malko o reperă pe femeia în negru. Ea se refugiase cu soțul ei în spatele unei grămezi de paturi, și-l îmbrățișa cu pasiune. Îi putea vedea șoldurile ce se ondulau, când se proptea de bărbatul ei. Era chinul lui Tantal...Dar el nu venise ca să facă pe spectatorul!

Doi gardieni circulau printre grupuri, încercând să treacă cât mai neobservați. Amalia îi prezentă pe Malko tatălui ei. Acesta îl fu simpatic de la început, cu figura sa deschisă și aerul de om solid.

— E greu? întrebă Malko.

Portughezul făcu o figură resemnată.

— Evident, nu e Buchenwald. Gardienii sunt amabili cu noi. Dar închisoarea e foarte veche și nu are nici un confort. Trebuie să ne spălăm cu apă rece ca gheața și nu există încălzire. Astă iarnă a fost foarte greu. Câteodată, ofițerii de la COPCON ordonă ca anumiți deținuți să fie închiși în celule în care arde un bec zi și noapte.

— Ce vi se reproșează?

Tatăl Amaliei ridică din umeri.

— Eu am fost interogat de un locotenent de la Divizia V, care mi-a spus: „Vom încerca să găsim împreună culpa dumneavoastră." Noi suntem prizonieri. Prietenii noștri care sunt afară nu vor face nimic, tocmai pentru a evita să fim împușcați. Priviți-i pe cei trei de acolo, sunt familia Espiritu Santo, cei mai mari bancheri din Portugalia. Au fost arestați fără motiv. Dacă lucrurile vor merge prost, vor fi împușcați.

Femeia în negru se dezlipise de soțul său. Malko îi făcu un semn discret Amaliei, care-l trase pe tatăl ei. Acesta se băgă printre grupuri și reapăru câteva minute mai târziu, însoțit de un bărbat scund și uscățiv, cu aspect milităros și-l prezentă lui Malko:

— Miguel Ribeiro.

Miguel strânse mâna agentului, cu o privire înțepată. Ochii lui cafenii, foarte adânciți în orbite, îi dădeau aerul unui viezure. După gâtul ridat îți puteai da seama că era mai bătrân decât părea.

— Cred că vă voi putea ajuta, spuse el.

Malko nu avea chef să lungească vorba.

— E adevărat că dumneavoastră cunoașteți un mod de a pătrunde în clădirea Partidului Comunist din strada Sirp?

Fostul polițist de la PIDE răspunse aproape fără a mișca buzele.

— Da! Înainte de 25 aprilie, sediul Partidului aparținea Legiunii portugheze, o organizație naționalistă. Acum i se spune fascistă. Ei au amenajat o galerie secretă care le permitea să scape în caz de percheziție, ei nefiind întotdeauna de acord cu Caetano. Cred că ea mai există și acum.

— Știți cum se poate ajunge acolo? întrebă Malko, plin de speranțe.

Fostul polițist șopti:

— Da!

Era clar că nu avea poftă să spună mai mult. Tăcerea se prelungi câteva secunde. Amalia și tatăl ei îi priveau pe cei doi, fără a scoate un cuvânt.

— Ce doriți ca recompensă petnru această informație? întrebă Malko.

— Să mă scoateți de aici!

Agentul înțelese că nici nu mai era cazul să se tocmească. Celălalt era prea șiret pentru a accepta un compromis.

El privi grilajul ce se găsea în spatele vorbitorului . Nu era o ocnă, dar era totuși o închisoare...cu gardieni și zăbrele.

— Aveți vreo idee despre cum...

Ex-polițistl de la PIDE zâmbi ironic.

— Nu, *senhor*. Altfel, aș fi fost deja afară... Dar, poate, cu mulți bani...

Amalia asculta cu atenție convorbirea. Știa ce-i promisese Malko, dar acum însemna evadarea a două persoane. Dacă s-ar fi putut introduce arme, n-ar fi fost dificil să fie neutralizați gardienii, și așa în număr mic.

O sonerie începu să sune strident. Imediat, vizitatorii și deținuții începură să se îmbrățișeze ca nebunii, în toate colțurile. Amalia își îmbrățișă tatăl, femeia în negru pe soțul său. Prizonierii trebuiau să intre primii. Vizitatorii îi priveau cu tristețe. Malko se apropie de Miguel.

— Voi vedea ce pot să fac. Vă voi anunța prin tatăl Amaliei.

Celălalt înclină capul, fără a răspunde, deoarece chiar atunci, un gardian trecea pe lângă ei...

În momentul în care toți prizonierii părăsiseră vorbitorul, se deschise celălalt grilaj, cel pentru vizitatori.

Unul câte unul, numărați de gardieni, ieșiră afară unde formalitățile se terminară foarte repede. Li se înapoiară actele, fiind chemați nominal. Malko, ce se numea Gonçalvo Rocha, se regăsi în curte în spatele frumoasei femei în negru. În trecere, ea lăsa o dâră de parfum. Se lupta cu ușa grea ce dădea în stradă. Malko se repezi s-o ajute. Ochii ei castanii îl priviră cu o lucire de interes și gura ei mică, plină și roșie se deshise într-un surâs senzual, cald, languros și totodată lacom. Malko se întrebă de cât timp nu mai făcuse amor.

— Nu prea sunt vesele despărțirile, remarcă el.

Toți vizitatorii de la Monsanto erau ca niște pasageri într-un lift rămas în pană. Între toți se stabilea un soi de fraternitate. Tânăra femeie înălță capul.

— Așa este, dar e mult mai greu pentru cei care rămân.

Ea se întoarse și privi spre închisoare, cu lacrimi în ochi. Se îndreptă apoi spre un superb Mercedes 450 SI, albastru închis. Malko o privea depărtându-se, când, brusc, îi veni o idee.

Se întoarse spre Amalia, care tocmai ajunsese lângă el.

— Așteaptă-mă aici o secundă.

Plecă cu pași mari spre Mercedes, al cărui motor pornise deja și bătu ușor în geam. Tânăra femeie îl privi, cu o expresie neliniștită, coborând geamul mașinii. El se aplecă spre ea, respirând parfumul pe care-l emana corpul ei.

— Aș vrea să vă vorbesc, spuse el. Este ceva important, care-l privește pe soțul dumneavoastră.

Ea încruntă sprâncenele.

— Ce vreți să spuneți?

— Că, eventual, aș putea să-l ajut să iasă de la Monsanto.

— Cine sunteți dumneavoastră?

— Numele meu nu vă va spune mare lucru, dar eu știu cine sunteți.

— Mă grăbesc, spuse ea. Am putea..

— Pot urca lângă dumneavoastră? întrebă Malko. E important.

După ce ezită, ea deschise portiera mașinii. Fusta îi era ridicată, descoperind un ciorap negru. În pofida corpului zvelt, avea pulpe pline și frumos formate. Malko se așeză lângă ea. Mercedes-ul demară, trecând prin fața închisorii și a Amaliei, împietrită de uimire.

— Ce doriți? întrebă ea. Sper că nu e o glumă.

— Vreau să-l ajut pe soțul dumneavoastră să evadeze, răspunse el.

Maria da Costa îi aruncă o privire rapidă și spuse cu răceală:

— Cine sunteți? De ce îmi propuneți asta?

Vizibil, ea îl considera un agent provocator. El se grăbi să întrebe:

— Îl cunoașteți pe Julio de Carvalho, bătrânul...

— Foarte bine, răspunse ea.

— El mă cunoaște. Eu sunt prințul Malko Linge. Puteți verifica prin el. Neîncrederea dumneavoastră este perfect legitimă.

Ea se îmbujoră, jenată.

— Nu asta am vrut să spun. Dumneavoastră nu mă cunoașteți. De ce v-ați asuma un asemenea risc?

Malko zărea deja frunzișul din parcul Edourd VII.

— Vă invit să bem un pahar undeva, propuse Malko. Vom fi mai liniștiți și vom sta de vorbă.

Ea coti la stânga și stopă în fața enormului hotel *Ritz*, o clădire cu cincisprezece etaje, în autogestiune de trei luni.

După ce parcă mașina, Maria da Costa îl conduse pe Malko printr-un hol, până la un imens salon.

Totalmente pustiu, luxos mobilat și mare cât o sală de așteptare din gară, semănă cu Marienbad. Un chelner se ivi din neant și agentul comandă două pahare de porto.

Șampania Don-Perignon era necunoscută încă. Maria da Costa își încrucișă picioarele, își trase fusta și-l studie pe Malko. El simți, după expresia ochilor ei, că nu-i displăcea. Era foarte important.

— E o poveste lungă, începu el.

* * *

Ochii Mariei da Costa străluceau ca niște stele. El pândea reacția femeii la ultima sa întrebare. Respirând profund, femeia spuse:

— Accept.

Mai rămâneau de reglat vreo sută de detalii importante. Malko îi luă mâna și i-o sărută. Îi zărea pielea albă prin dantelă. Maria da Cista se retrase.

— Trebuie să plec.

Agentul se ridică, lăsă chelnerului 100 *escudos* și se urcă în mașină. Femeia conducea foarte repede, urcând spre parcul Monsanto. La un viraj brusc, fusta i se ridică până la marginea ciorapilor, atrăgând privirea lui austriacului, ca a unui amant.

Se aștepta ca ea să-și tragă fusta, cum făcuse mereu până acum, dar ea nici nu se mișcă, concentrată asupra volanului. Malko simți o căldură ce-i urca pe șira spinării. Reproșându-și îndrăzneala, își lăsă totuși mâna pe genunchiul rotund, așteptându-se la un gest de retragere sau, mai rău, la un reproș. Cu un gest sigur, Maria da Costa trecu în viteza a treia și bărbatul fu lipit de scaun. Fără să vrea, crispă mâna pe

genunchiul femeii, dar mișcarea mașinii îl antrenă mai sus și ajunse astfel la fina jartieră neagră. Când remarcă, cu oarecare platitudine, nu mai avea aceeași voce:

— Aveți cele mai frumoase picioare din lume!

— Mulțumesc, spuse Maria.

Ea continua să conducă, ca și cum n-ar fi simțit degetele lui Malko, atingându-i pulpa. Privirea ei părea lipită de parbriz.

— Vă duc înapoi, spuse ea.

Degetele agentului atinseseră pielea de deasupra ciorapilor. Nu îndrăznea să mai spună ceva, pentru a nu rupe farmecul clipei. Foarte încet, începu să maseze în interiorul pulpei. Simțea picioarele desfăcându-se ușor, sub mângâierea sa. Broboane fine de sudoare apăruseră pe fruntea Mariei. Gura îi era întredeschisă, mâinile strângeau volanul. Ajungând la o pantă destul de abruptă, el deveni și mai îndrăzneț.

Maria da Costa nu purta decât ciorapii negri sub fusta de lână. Când Malko o posedă, expresia ei rămase neschimbată. Ochii ei continuau să fixeze drumul. El o mângâie foarte tandru, fără a o privi. Pe nesimțite, bazinul ei basculă pe scaunul de piele, ca pentru a-l ajuta. Își sprijinise ceafa pe rezemătoarea pentru cap și conducea mai încet, cu piciorul stâng întins în fața ei, cu dreptul puțin îndoit, pus pe accelerator. Nici măcar o secundă femeia nu-i aruncă vreo privire.

Erau depășiți de alte mașini care nici nu erau conștiente de superbele clipe de erotism ce se petreceau în Mercedes.

Cu respirația întretăiată și picioarele dezgolite până peste pulpe, Maria da Cista părea că ignoră ceea ce se petrecea, deși mângâierile lui Malko erau din ce în ce mai precise.

Cu mâinile crispate pe volan, cu gura întredeschisă, ea se redresă brusc în scaun. Piciorul ei stâng se destinse și, involutar, apăsă pe frână. Malko era cât pe-aci să treacă prin parbriz, cu mâna mângâind mereu pielea umedă și fierbinte a Mariei. Dar aceasta își recăpătase deja calmul.

Îndepărtă încet degetele lui Malko de pe pântecul ei. Apăsând ambreiajul, mâna i se duse puțin prea departe, atingând virilitatea lui Malko, cu o complicitate tandră. Rapid, cu

mâna stângă, își trase fusta în jos. Doar bujorii din obraz îi trădau emoția...

— Ați ajuns, îi spuse ea, cu o voce puțin răgușită.

Agentul înălță privirea, cu tâmplele pline de tobe ce băteau darabana. Se aflau din nou în fața închisorii Monsatno. Amalia aștepta în mașina tip „540". Când Mercedes-ul opri, ea se repezi spre mașină. Femeia îi întinse mâna lui Malko, cu un zâmbet complice.

— Aștept noutăți de la dumneavoastră, spuse ea cu voce tare.

Cu o voce mai scăzută, spuse:

— Mulțumesc.

Imediat după ce el coborî, Mercedes-ul demară, urmărit de privirea Amaliei. Ea îl privea pe Malko, puțin suspicioasă.

— De ce ai plecat cu ea?

— Am vești bune, anunță el.

— Ce ți-a spus cu voce joasă?

Malko nu avu curajul să mintă.

— Mulțumesc!

* * *

Steve Thomas nu-și ascundea oboseala și tristețea. Totuși, la început, planul lui Malko îl entuziasmase.

— Pentru această operațiune trebuie să cer autorizație de la Washington, spuse el. Dacă veți fi prins, acest fapt poate avea consecințe incalculabile.

Cei doi discutau în biroul americanului, de pe Avenida Duque de Loulé.

— Este singurul mod de a ajunge la aceste arme, sublinie Malko, pentru că portughezii sunt ca și paralizați.

— Știu, spuse Steve, dar nu țin deloc să mă trezesc în fața unei comisii de anchetă a Senatului, așa că trebuie să așteptăm unda verde. O avem deja pe Natalia Grifanova. Langley îmi transmite s-o scot din Portugaliia, pe ei interesându-i ca ea să ajungă într-o țară neutră, unde să poată cere azil politic. Ei cred că ea e o „poamă" plantată de K.G.B. ca să ne „înveselească".

— Totul este posibil, spuse Malko, dar aŭ plătit scump, dacă varianta asta e adevărată. Noi nu avem timp de pierdut. După părerea Nataliei, lovitura trebuie să aibă loc până la sfârșitul lunii.

Steve asculta. Brusc, își trânti ochelarii pe masă.

— În fond, la dracu'! O facem!

Ochii săi cenușii sclipeau cu hotărâre.

— De ce aveți nevoie, până la urmă? întrebă el.

Malko îi răspunse. Nu era foarte greu.

— Ibrahim se va ocupa de toate acestea, spuse Steve Thomas. În patruzeci și opt de ore veți avea tot ce vă trebuie. Dar, țineți minte, dacă sunteți prins, eu nu pot face nimic pentru dumneavoastră...

— Știu, spuse Malko. Nu voi fi prins!

* * *

De aproape o oră, agentul aștepta în fața unei case liniștite de pe strada Alcolena, din carierul rezidențial Restelo, care se afla puțin mai sus de palatul Belem. Parcursese un circuit incredibil, pentru a fi sigur că nu e urmărit. Văzând Mercedes-ul Mariei da Costa, bătăile inimii i se accelerară. Cu un pas vioi, femeia ajunse la mașina lui și intră.

— Totul este gata, anunță ea. Ei vă așteaptă...

Vocea îi tremura de emoție. Lui Malko cerul i se părea brusc mai albastru.

— Vom acționa mâine,spuse el.

De la prima lor întâlnire trecuseră patru zile. În fiecare seară se întreba dacă nu va fi trezit de focuri de armă, dacă K.G.B.-ul nu va câștiga cursa contra-cronometru.

Natalia se mai calmase. Malko nu o mai văzuse, lăsând-o în grija „gorilelor.".

— Știți unde să vă duceți după aceea? întrebă el.

— Da, totul este pregătit. Dacă ne ajută Dumnezeu, vom părăsi Portugalia la o oră după evadare.

— Atunci, pe mâine, la dumneavoastră, la ora nouă.

Nici măcar nu-și strânseră mâna.

Coborând spre Belem, Malko fu nevoit să oprească, pentru a lăsa să treacă un convoi de mașini utilate cu difuzoare, care chemau Portugalia să manifesteze în favoarea Partidului Socialist. Ceva mai departe, un agent de la „Dinamizarea Culturală" schimba data afișelor care chemau la manifestație, în speranța că va înșela poporul.

Capitolul XV

— Întoarceți-vă, ordonă Malko. Încet, mai încet...

Maria da Costa asculta docil, cu figura gravă, învârtindu-se ușor, în vârful picioarelor, ca un manechin... Ea purta o bluză albă cu jabou de dantelă și o fustă neagră plisată, cu eternii ei ciorapi negri. Machiajul era ceva mai strident ca de obicei.

Parchetul lustruit din marele salon cu mobile de palisandru, scârțâia sub greutatea ei. Prin geamul cu vitralii se vedea palatul Belem, fluviul Taho și podul enorm care făcea ca orașul să semene cu San Francisco.

Ea veni în fața lui, cu o expresie neliniștită.

— Merge?

— Da, o asigură el. Haidem!

Femeia traversă salonul luxos și se opri în prag, cu lacrimi în ochi, parcurgând camera cu privirea.

— Probabil e ultima dată că mă aflu aici, spuse ea.

Malko o împinse ușor. Nu era momentul pentru înduioșări!

Simți brațul femeii tremurând. Viața pe care o dusese până acum nu o pregătise pentru acest gen de aventură. Putea să clacheze în orice clipă, ceea ce ar fi însemnat închisoarea.

— Încercați să păreți cât mai firească, o sfătui el. Paznicii de închisoare au câteodată un al șaselea simț. Nu vă gândiți la ceea ce veți face, gândiți-vă că mergeți să faceți dragoste cu soțul dumneavoastră. Asta vi se va citi în ochi.

Ea înclină capul, fără a răspunde. Se urcară în Mercedes. Taunus-ul condus de Ibrahim demară în urma lor. Krisantem se afla lângă brazilian și Amalia în spate. Malko mângâie ușor pulpa Mariei da Costa, pentru a o decontracta. Ea zâmbi vag. Până la închisoarea Monsanto nu mai schimbară nici un cuvânt.

În timp ce efectua manevrele pentru a parca, Maria da Costa anunță:

— Sunt aici, ne așteptă cu camioneta.

Malko zări o camionetă de brutărie, staționată la douăzeci de metri de intrarea închisorii. Dacă totul decurgea bine, era ultima dată când o vedea.

— Mergeți, spuse el.

Femeia se întoarse și ieșe din mașină. Malko îi întinse un carton, conținând o tartă enormă.

— Noroc! murmură el.

O privi depărtându-se, împingând poarta grea a închisorii și dispărând. Era ora zece fără cinci.

* * *

Paznicul care inspecta tarta, nu remarcă zâmbetul Mariei da Costa. Ochii i se opriseră pe sânii ei, ce se puteau ghici prin dantelă.

Soneria care anunța începerea vizitei se declanșă, chiar în clipa în care ea depunea actele.

Cu un pas de robot, tânăra femeie se îndreptă spre cea numită și „scotocitoarea". Aceasta îi adresă un zâmbet și îi făcu semnul obișnuit să intre în rând cu ceilalți. Sângele bătea atât de tare în tâmplele Mariei, încât ea nu mai auzea nimic.

Zăngănitul grilajului care se deschidea, o făcu să tresară. Vizitatorii se năpustiră sub ochii somnolenți ai celor doi gardieni obișnuiți.

Maria da Costa se repezi spre soțul ei și-l îmbrățișă. Una din mâinile bancherului alunecă de-a lungul pulpei soției sale, ca și cum nu mai putea de dorință. Apoi o sprijini de pat, sărutând-o cu patimă. Nimeni nu le mai dădea atenție.

Se depărtară puțin unul de celălalt, gâfâind și privind în jurul lor: cei doi gardieni erau în celălalt capăt al vorbitorului. Miguel Ribeiro și tatăl Amaliei se apropiaseră și o observau pe Maria.

— Repede, spuse soțul ei.

Maria ezită o fracțiune de secundă, înainte de a-și ridica fusta până-n talie, descoperind ciorapii negri și pielea albă de

deasupra. Dar, sub jartiere, în jurul fiecărei pulpe, avea câte un harnașament făcut din două benzi late de cauciuc, care susțineau câte o armă Beretta automată 38 cu țeavă scurtă! Soțul ei luă cele două arme și-i întinse una lui Miguel Robeiro.

Maria își coborî fusta, în timp ce unul din paznici tocmai se apropia. Jenat, el întoarse capul.

Cei trei bărbați rămaseră împreună, cu armele ascunse sub pulovere, fără a scoate un cuvânt. Nici unul nu avea chef de conversație. Numărau minutele.

În fine, se auzi soneria, provocând obișnuitele îmbrățișări. Maria da Costa strânse mâna soțului ei, mai să o frângă.

— Du-te, murmură ea.

Jorge da Costa și Miguel Riberio se îndreptară spre grilajul prin care treceau vizitatorii, amestecați în mulțime. Când ajunseră la grilaj, unul dintre gardieni scotea deja lanțul de chei, pentru a deschide. Îi văzu pe cei doi deținuți și deschise gura pentru a spune ceva. Miguel Ribeiro îi vârî Beretta sub nas.

— Cheile, repede!

Bătrânul paznic văzu arma și aerul hotărât al fostului ex-polițist de la PIDE. Îl cunoștea, știa că era periculos și că putea să-l ucidă. Tremurând, îl întinse cheile.

— E o tâmpenie, murmură el. Veți fi prinși.

Ribeiro așteptă câteva clipe. Jorge da Costa se pregătea să se strecoare spre cel de-al doilea paznic, cel care deschidea grilajul deținuților. Se apropie prin spate, îi lipi țeava armei de ceafă și strigă:

— Nu mișca sau te omor!

Împietrit, gardianul rămase nemișcat. N-avea nici cea mai mică poftă să moară.

— Nu faceți asta, murmură el.

În acest moment, Miguel Ribeiro strigă din toate puterile:

— Toată lumea afară! Tovarăși, e o evadare!

Întâi dezorganizați, deținuții alergară totuși spre grilajul pe care ex-polițistul se pregătea să-l deschidă.

Oamenii plângeau, se îmbrățișau din nou, cu speranța în ochi. Dar, încă nu erau liberi.

Cu cei doi bărbați înarmați, în fruntea celor șaizeci de deținuți ieșiră din vorbitor, trecură prin fața paturilor și ajunseră la podul care ducea spre ieșire.

Văzând mulțimea sosind, paznicul care supraveghea grilajul învâti cheia. Era însă prea târziu. Își dădu sema că numărul vizitatorilor era egal cu cel al deținuților. Ribeiro îi luă cheile și, după ce toată lumea ieșise, îl împinse înăuntru și încuie grilajul. Cu arma în mână, Jorge da Costa și soția sa apărură lângă paznicul însărcinat cu remiterea actelor de identitate. Acesta rămase cu gura căscată, văzând Beretta.

— Astăzi poți să le păstreze, îi spuse ironic bancherul.

Oamenii de ordine nu erau înarmați și nu puteau face nimic. De altfel, nici nu țineau neapărat...

Pentru a fi iar în libertate, mai rămăsese de trecut doar poarta închisorii, care dădea în stradă. Toți se năpustiră spre ea. Înainte de a părăsi închisoarea, Miguel Ribeiro smulse firele centralei telefonice. Jorge da Costa trecu primul poarta grea. Era liber.

* * *

Tensiunea din mașinile care așteptau afară devenise insuportabilă. Din închisoare nu se auzea nici un zgomot. Gardianul din fața închisorii, care dirija circulația, își continua baletul. Malko își privi ceasul : era unsprezece.

Când poarta se deschise, inima încetă să-i mai bată. Îl văzu pe soțul Mariei da Costa și știu că reușiseră.

Gardianul-balerin se întoarse și înțepeni. O mare de bărbați și de femei țâșneau prin poarta larg deschisă. Miguel Ribeiro, tot cu arma în mână, se repezi la paznic și-l doborî cu o lovitură în plină figură.

Oamenii plecau, alergând în toate direcțiile, ținându-se de mână, plângând de emoție, pierzându-și pantofii.

La trei sute de metri mai sus, postul de jandarmerie nu știa încă nimic.

Ultimii deținuți trecuseră poarta închisorii. La Monsanto nu mai rămăseseră decât gardienii, care urlau de furie în celulele lor. Era evadarea cea mai masivă după 25 aprilie.

Fusese ideea lui Malko. Cu cât vor fi mai mulți deținuți de căutat, cu atât eforturile poliției și ale COPCON vor fi mai dispersate! Mulți vor fi prinși, dar nu toți.

Malko sări din Merdeces. Tatăl Amaliei, soții Costa și Miguel Ribeiro soseau. Amalia plângea de emoție și de frică. Maria da Costa se aruncă în brațele lui Malko.

— Mulțumesc, mulțumesc.

Soțul ei urca deja în camioneta brutarului. Brusc, Maria îl sărută pe gură, corpul ei lipindu-se de al lui, apoi alergă și ea spre camionetă. Făcură semn cu mâna, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat și camioneta demară.

În Taunus, Amalia își îmbrățișa tatăl și plângea. În loc s-o ia spre oraș, Ibrahim urcă spre nord, traversând parcul Monsanto, revenind în Lisabona prin altă parte. Dacă ar fi exista baraje, ele ar fi fost puse pentru mașinile care părăseau orașul.

În Taunus ai fi putut auzi până și o muscă zburând. Nu erau încă în afara pericolului.

Miguel Ribeiro nu avea un aer prea liniștit. La fiecare frână își sucea gâtul, privind în spate. Agentul, care considera prezența lui destul de periculoasă, îl întrebă:

— Putem merge acum?

— Da, desigur, răspunse ex-polițistul.

Ajunseră pe Avenida da Republica, unde totul părea calm și nu exista nici un baraj de poliție sau COPCON. Malko opri pe o străduță mică, lângă arene.

— Așteptați-ne. Dacă se întâmplă ceva, o ștergeți spre apartament.

Zicând acestea, plecă însoțit de Miguel. Norocul lui că deținuții aveau dreptul de a se îmbrăca civil..

Grilajul arenelor era întredeschis, locul părând pustiu. Pătrunseră pe dedesubtul treptelor până la un spațiu ce se găsea între ele și perete. Miguel merse până la un depozit de scule. Ușa era închisă, dar el o deschise cu o lovitură de picior. Era o harababură de lăzi vechi, scaune rupte și lemne.

— Aici e, spuse el.

Dând lăzile la o parte, se văzu o trapă metalică. Malko era sceptic:

— Doar n-au săpat un tunel de o sută de metri? întrebă el. Erau legionari, nu cârtițe.

Miguel se lupta cu trapa ruginită. Reuși, în sfârșit, s-o ridice și Malko îl ajută s-o deschidă complet. Imediat, îi izbi un miros de mucegai înghețat.

— De aici se ajunge într-un canal dezafectat, explică Miguel. S-au săpat la cele două capete ale gropii și au străpuns pereții canalului.

— Hai să vedem, zise hotărât Malko.

Miguel Ribeiro ridică din umeri și intră primul sub o scară metalică iar austriacul îl urmă. La fundul puțului, găsiră un mic culoar ce pleca spre dreapta, cam cu vreo zece metri. Pereții, pe alocuri, erau surpați. În capăt se vedea o ușă blocată de rugină. Pentru a o deschide, trebuiră să împingă amândoi. Îi întâmpină o boare de aer împuțit... De partea cealaltă, puțin în pantă, se afla un tunel lung, din piatră, care mergea drept. Malko calculă și își dădu seama că se află chiar sub Avenida Sirp.

— Sunteți mulțumit sau vreți să mergeți până în capăt? întrebă Ribeiro.

Agentul mătură tunelul cu lanterna. Era foarte lung.

— Cum se intră la Partid? întrebă el.

— În același fel, explică Miguel. Există o ușă asemănătoare ca asta, care dă în locul în care se găsesc cisternele de la stația-service din imobilul Partidului. Nimeni nu se duce acolo. Aceasta comunică cu beciul Partidului printr-o simplă ușă de lemn.

Malko privi groapa neagră din fața lui. Nu era momentul să-i alerteze pe comuniști.

— E perfect, spuse el.

Urcară la suprafață, închiseră la loc trapa și ieșiră din arene. Miguel Ribeiro se opri și-i spuse lui agentului:

— Aici eu vă părăsesc.

Îi întinse mâna, i-o strânse și se depărtă fără un cuvânt. Mai mult ca sigur că își pregătise fuga, dar asta nu mai era problema lui Malko. Reveni în grabă la Taunus. Amalia îi strângea mâinile tatălui ei. Acesta ridică privirile spre agentul secret.

— Nu vă voi uita niciodată, spuse bătrânul.

— Unde vă duceți?

— Am prieteni siguri în nord, adăugă el. Acolo sunt puțini comuniști. Când sosoesc, preotul satului înfige un crucifix în grădina *Hotelului*. Amalia și cu mine vom fi în siguranță.

Malko o privi pe tânăra portugheză. Era împărțită între două sentimente. Brusc, ea spuse:

— Tată, eu rămân la Lisabona!

Portughezul nu insistă.

— Lăsați-mă la Campo do Ourique, rugă el. Am prieteni care mă vor ascunde câteva zile, până se calmează totul. Apoi voi pleca mai departe.

Demarară, ocolind parcul Edouard VII, urcară spre dreapta și-l lăsară pe tatăl Amaliei pe o stradă liniștită. El își îmbrățișă fiica.

— Ești sigură că nu vrei să vii?

Ea negă cu capul, fără a răspunde. El coborî și dispăru într-un mic imobil. Imediat după ce plecară, Amalia se ghemui lângă Malko și-i șopti:

— Te iubesc. E minunat.

Ea tremura. Malko îi înapoie sărutul.

— Ar fi trebuit să pleci, spues el. Aici va fi din ce în ce mai periculos.

— Știu, mărturisi Amallia, dar în curând tu vei pleca din țară. Știu asta, așa că vreau să profit de tine până la capăt...

Rămaseră îmbrățișați.

Ibrahim cobora spre centru pentru a o lăsa pe Amalia la *Gremio*, ca și cum nimic nu se întâmplase. Cântăriseră situația și hotărâsră să-i lase pe Natalia și pe „gorile" în apartamentul tinerei femei. Poliția nu-i cunoștea domiciliul oficial, nefiind pe numele ei. Probabil, ei se duceau la reședința tatălui ei, la Setubal.

Divizia II era lipsită de efective. Nu vor căuta decât evadații periculoși, ca Miguel Ribeiro.

În orice caz, Malko pusese la punct un plan împreună cu „gorilele". Grație sistemului de alarmă instalat , *Early Warning System*, nu riscau a fi luați prin surprindere. Examinaseră terasele și pregătiseră un plan de repliere. O altă mașină"504", închiriată de Ibrahim, aștepta cu cheile în torpedo.

Malko era emoționat. Amalia avea dreptate. În urma lui nu lăsa decât pământ ars.

— Tu vei pleca cu mine. Ți-am promis.

Ea nu-i pusese niciodată nici o întrebare despre viața lui privată, dacă era însurat sau nu, dacă iubea o altă femeie. Era mai bine așa.

Imaginea Alexandrei, somptuoasă și acidă, trecu prin fața ochilor lui și se gândi că viața e uneori dificilă.

Ibrahim deschise radioul și dădu peste un buletin de știri. Nu se vorbea decât despre evadarea din închisoarea Monsanto... Cu o voce excitată, crainicul de la *Radio Rinascente* afirma că toți evadații vor fi prinși, împreună cu ajutoarele lor, menționând un complot contra-revoluționar.

Malko se destinse, mai liniștit puțin. Dacă ar fi avut vreo bănuială în legătură cu C.I.A., nu s-ar fi abținut să o spună.

* * *

Ca în toate zilele de miercuri, Igor Vitali, care-l înlocuise pe Youri Frolov în fruntea Departamentului de Dezinformare, intră în clădirea Diviziei V, pe strada Couva da Moura. În hol, o duzină de muncitori discuta cu înflăcărare cu doi ofițeri.

Sovieticul se apropie discret. Vorbind portugheza, reușea câteodată să prindă informații prețioase.

Acum era să cadă ca trăznit. Înțelese că muncitorii, reprezentanți ai „sovietul", preluaseră antrepriza imobilului rechiziționat de Divizia V. Aveau deci nevoie de clădirea lor, așa că le cereau politicos militarilor să se mute.

Igor Vitali se depărtă la fel de discret; acest gen de probleme nu erau de resortul lui.

Urcă la etajul V, unde colonelul Gonçalves îl aștepta pentru dejun. Santinela îl introduse direct în birou. Gonçalves fusese invitat cu câteva luni mai înainte în Uniunea Sovietică, unde fusese primit cu onorurile acordate de obicei șefilor de stat.

Nu mai vorbea decât despre Rusia. Îl primi cu căldură pe ofițerul sovietic.

— Am reținut o masă la *Tavares*, anunță el.

Era un fel de *Maxim* în Lisabona. O mică atenție, pe care ofițerul sovietic o aprecia, solda lui nepermițându-i astfel de extravagante.

Lucrurile păreau firești, mai ales că sovieticul oferise Diviziei V un ordinator ultra-modern, importat din U.R.S.S., cu care se puteau analiza toate dosarele de subversiune.

Zi și noapte, șase ofițeri hrăneau ordinatorul cu nume de suspecți, stabilind liste.

Igor Vitali se abținea de a pune vreo întrebare. La data exactă, Partidul Comunist va ști să folosească mașinăria. În așteptare, nu trebuiau speriați...

În hol, discuția degenerase. Muncitorii deveniseră amenințători.

— Oamenii ăștia nu știu ce este o revoluție, remarcă doct Igor Vitali. Trebuie învățați că statul e mai presus de tot. Interesele lor particulare sunt anti-revoluționare.

Colonelul Gonçalves nu răspunse direct, dar îl chemă pe căpitanul care conducea discuția și-i vorbi la ureche. Celălalt aprobă, chemă un grup de soldați înarmați care se găseau în hol și care-i înconjurară pe muncitori. Căpitanul îi apostrofă:

— Sunteți cu toții arestați pentru mișcare contra-revoluționară. Veți fi duși imediat la Caxias. Trăiască M.F.A.!

Un muncitor începu să protesteze. Imediat, doi tipi din „comando" se aruncară peste el, îi suciră mâinile la spate și-l trântiră la pământ. În hol să lăsă o tăcere mormântală.

Gonçalves și Vitali ieșiră în plin soare, flecărind despre subiecte fără importanță.

La *Tavares*, copie a vestitului *Maxim* din Paris, Gonçalves fu întâmpinat cu plecăciuni. Localul, aflat la câțiva zeci de metri de

ziarul *Republica*, avea oglinzi mari pe pereți, un serviciu solemn și un meniu suculent. Era însă pustiu și fețele de masă erau cârpite. Imediat după ce le fusese servit cel mai bun porto, sovieticul întrebă:

— Ați avut rezultate în căutarea criminalilor care au evadat acum două zile? Este o poveste supărătoare, care demonstrează că forțele contra-revoluționare sunt încă destul de puternice și că trebui mai multă vigilență..

— Aveți perfectă dreptate, aprobă viguros colonelul portughez. Am prins jumătate din evadați. Chiar doream să vă vorbesc despre asta, pentru că afacerea are legătură cu un incident care vă provoacă multe griji. Mă refer la dispariția doamnei Grifanova.

Igor Vitali era să-și răstoarne paharul de porto... De o săptămână, *Niekoultourny* nu era de găsit nici cu penseta!

Membrii Departamentului V făceau pariuri pe faptul că „Centrul" îl va rechema pentru a-l împușca sau pentru a-l trimite, pur și simplu, într-un lagăr.

Nicolai era terminat... Natalia Grifanova cunoștea lucruri foarte importante, iar soțul ei era singurul responsabil. El rămânea ore întregi închis în „donjon", pe motiv că ar studia dosare. În realitate, se îmbăta cu vodcă, așteptând inevitabila telegramă, care să-l recheme la Moscova.

Igor Vitali spuse:

— Esta într-adevăr o afacere supărătoare. Dar noi credem că a fost răpită de un seviciu secret imperialist...

— De americani! strigă triumfător Gonçalves. Noi supraveghem de câtva timp un agent C.I.A. Am arătat fotografia tuturor gardienilor de la închisoarea Monsanto. El fusese acolo, cu câteva zile înainte de marea evadare. De la colegii dumneavoastră, am aflat că figura lui corespunde cu semnalmentele bărbatului ce dădea târcoale reședinței Grifanovilor, înainte de răpirea Nataliei.

Toate astea nu-l interesau prea mult pe Igor Vitali. El era sigur că fusese mâna C.I.A. Dar unde se afla Natalia?

Încercă să pară interesat, în timp ce portughezul continua:

— Acest agent de la C.I.A. a fost văzut de mai multe ori cu o tânără, al cărei tată a evadat și el, spuse Gançalves. Lucrează ca telefonistă la *Gremio Litterario*, loc care e un cuib de contra-revoluționari. De la un informator, am aflat că fata are un apartament în Lisabona. Poate că Natalia Grifanova e ascunsă acolo...

Igor Vitali, cu gândul aiurea, își savura homarul la grătar. Va trebui să obțină adresa acestui apartament.

— E interesant, spuse el, pe un ton fals degajat. Ce intenționați să faceți?

— Vom efectua o percheziție în acest apartament, explică colonelul, sub pretextul că îl căutăm pe tatăl fetei. Noi suntem obligați să ținem cont de opinia internațională, atâta timp cât Uniunea Sovietică nu ne va putea asigura suficient suport economic. Lisabona este plină de ziariști rău intenționați, pe care nu-i putem controla. Nu putem nici măcar să-i expulzăm...

— Domnule colonel, spuse sovieticul, aș vrea să vă cer un serviciu. Noi nu știm dacă Natalia n-a fost drogată. Ea posedă însă niște informații confidențiale. N-ar fi posibil să ne lăsați douăzeci și patru de ore pentru a încerca s-o regăsim noi? Vom acționa cu multă discreție. Sunt sigur că ambasadorul nostru va fi foarte sensibil la această favoare.

Colonelul Gonçalves ezită câteva clipe.

Înțelesese perfect că sovieticul îi cerea permisinea să opereze pe teritoriul portughez, deci să se implice în afacerile interne ale Portugaliei. Era o decizie grea.

Pe de altă parte, legalitatea nu mai era decât o vorbă în van.

— Cred că nu este imposibil, spuse el, dar asta nu trebuie să se afle, căci în serviciul meu mai sunt și ofițeri care văd în Uniunea Sovietică un dușman. Fasciști!

— Bineînțeles! aprobă Igor Vilai, ca și cum ar fi stat pe cărbuni încinși. Această adresă...

— O am la birou, zise colonelul. Vă voi da totul după dejun.

Sovieticul se întreba dacă să-i ducă știrea lui *Niekoultourny*, sau să acționeze singur, pentru a trage el toate foloasele.

Era suficient să ceară ajutorul câtorva cehi din S.T.B. Ei ar fi fost încântați să-i joace o farsă lui Grifanov...

* * *

— Niciodată nu vom putea lua aceste arme, fără a avea și un alt ajutor, spuse Steve Thomas. Nu putem să-i amestecăm nici pe Chris și Milton, iar numai cu Ibrahim, nu veți reuși. Sunt tone...

— Atunci să provocăm acolo o explozie, propuse Malko. Dacă vor fi folosite la uciderea socialiștilor, nu cred că vă va fi pe plac...

Malko turba de furie. C.I.A. părea cuprinsă brusc de ciudate scrupule, iar Portugalia bascula cu pași mari spre comunism.

— Poate există altă soluție, propuse deodată Steve Thomas. Prin Guadaloupe Sanchez am cunoscut un grup de anarhiști, care-i detestă pe comuniști. Au fost printre primii care au luptat contra lui Salazar. Ei ne-ar putea furniza oamenii pentru această operațiune și, astfel, am putea recupera armele.

— Cum am putea ajunge la ei?

— Întrebați-o pe Guadaloupe. Atenție însă, sunt oameni periculoși, care nici nu ne prea iubesc.

Capitolul XVI

Guadaloupe Sanchez era înfricoșată. Privirea ei nu-l putea fixa pe Malko. El o găsise în micul apartament pe care C.I.A. îl închiriase pentru ea în cartierul Alcantara, în fața unui imens cimitir. Femeia te făcea să te gândești la un cocker nenorocit.

Gătea ceva în bucătăria ei, îmbrăcată într-un șort și o cămașă albă. Era jenată de a fi fost surprinsă astfel și nu părea deloc entuziasmată.

— Este foarte periculos pentru dumneavoastră să mergeți la oamenii din L.U.A.R., spuse ea, sunt nebuni și nu-i iubesc pe americani. Eu au plănuit explozia care a aruncat în aer cartierul general al N.A.T.O., sub Salazar. Carlos Magalina a atacat bănci, a omorât oameni. Nu este el șeful, dar este foarte puternic. S-a ascuns la mine în timpul salazarismului și pentru asta suntem prieteni.

— Trebuie să-l văd pe acest Carlos, insistă Malko, este tot ce vă rog. Telefonați-i.

— E prea periculos, exclamă Guadaloupe. Toate convorbirile lor sunt ascultate. Trebuie să mergem la ei, pe Citade de Cardiff. Dar...

— Haideți, spuse Malko. Pregătiți-vă, eu vă aștept.

Nu avea nici o secundă de pierdut. În orice clipă Divizia V putea acționa. Chiar dacă erau prost organizați, nu puteau ignora că el era agent C.I.A. Reacțiile lor puteau deveni mult mai brutale, fără a mai vorbi de K.G.B.

Guadaloupe își lăsase mâncarea și reapăru într-un pantalon din latex, o centură enormă care-i strangula talia și stropită cu mult parfum. Cu măcar zece kilograme în minus, ar fi putut

părea chiar apetisantă. Se urcară în mașina"504" a lui Malko și ea spuse:

— Este aproape de Avenida Almirante Reis.

La Rossio, fură opriți de o manifestație. Mașini cu difuzoare se învârteau în jurul pieței, blocând vreo zece tramvaie, amețind mulțimea. Câțiva soldați priveau indiferenți, fără să intervină. Malko se degajă din mulțime și opri în fața unei clădiri cu scară de piatră. Majoritatea ferestrelor erau închise.

— Este cartierul general al L.U.A.R., explică Guadaloupe. Vreți într-adevăr să mergeți?

— Da, confirmă Malko.

În spatele lor, Taunus-ul protector se imobiliză cuminte la marginea trotuarului. Pătrunseră în clădire și urcară un etaj. Un mic birou, fără ușă, dădea direct pe palier; era ocupat de o centrală telefonică deservită de o fată brunetă, planturoasă. Afișe ale M.P.I.A., mișcarea comunistă angoleză, împânzeau pereții și se vindeau contra a 100 *escudos*. Într-o cameră vecină așteptau vreo zece persoane. Fata înălță capul.

— Carlos Magalina este aici? întrebă Guadaloupe.

Fata dădu din cap.

— Nu. Îl puteți aștepta.

Se întoarse la centrală. Ei intrară în cealaltă cameră și se așezară lângă alți vizitatori. Nimeni nu scotea o vorbă.

Malko se afundă în literatura revoluționară, care se găsea peste tot. Era un du-te-vino permanent iar telefoanele sunau fără întrerupere. Agentul își privi ceasul și realiză că erau acolo de două ore și jumătate! O trezi cu un cot pe Guadaloupe.

— Vom mucegăi aici, spuse el.

Guadaloupe oftă.

— Cu el, nu se știe niciodată. Mă duc să întreb la centrală.

Reveni imediat. Telefonista dispăruse.

— Hai înăuntru, sugeră el. Poate e acolo.

Guadaloupe îl urmă. Deschiseră mai multe uși. Peste tot erau grămezi de hârtie și afișe sau broșuri. Într-o cameră, o fată desena. La capătul culoarului, o scară interioară ducea la etajul superior. Malko urcă, ajunse într-un culoar asemănător,

deschise mai multe uşi şi peste tot văzu mitraliere, lăzi cu muniţie, grenade, cockteil-uri Molotov bine aliniate, ca şi măştile de gaze, explozibilele şi minele. Nu avură timp nici măcar să se minuneze.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce faceţi aici?

Se întoarseră brusc. Un portughez solid, cu un fular în jurul capului, cu un sandvich în mâna stângă şi un pistol în dreapta, îi fixa cu un aer furios.

— Îl căutăm pe Carlos Magalina, spuse Guadaloupe.

— Carlos?

Portughezul îndreptă arma spre stomacul lui Malko.

— Nu cumva sunteţi fascişti? mormăi el.

Malko se feri să facă muşcări bruşte. Portughezul urlă:

— Maria-Louisa!

Creatura care desena scoase capul pe uşă, speriată.

— Du-te şi caută-i pe ceilalţi, urlă solidul. Am găsit un cuplu de fascişti care cotrobăia peste tot.

Cu vârful pistolului îi împinse într-o cameră goală, reîncepând să mestece fără a-i pierde din ochi. Zece minute mai târziu, şase tineri militanţi irupseră în cameră.

Începură să-l lovească pe Malko., să-l scotocească, s-o înjure pe Guadaloupe, golindu-i geanta. Toţi ţipau în acelaşi timp. Agentul se întreba cum se va termina povestea asta, când o voce glacială spuse în portugheză, în spatele lor.:

— Ce căutaţi aici?

Austriacul se întoarse şi se trezi confruntat cu reîncarnarea lui Rudolph Valentino. Era identic cu marea vedetă: părul lins, ochi sumbri de catifea, profilul grec şi dinţii strălucitori de albi. Necunoscutul purta o haină din caşmir negru, extrem de bine croită, o cămaşă de mătase albă, un pantalon cu dunga tăiată brici. Ceasul trebuie să-l fi costat 2 000 de dolari, la Piaget. O prezenţă aproape nefirească printre aceşti anarhişti sălbatici...

— Carlos, strigă Guadaloupe.

Ea se aruncă în braţele lui „Rudolph Valentino", care o îmbrăţişă cu blândeţe.

— Ce faci tu aici? întrebă el, amabil. Te credeam în mâinile fasciştilor, celor de stânga.

Făcu un semn discret și militanții părăsiră camera, cu regret. O zi fără un dușman linșat, era o zi fără soare. Guadaloupe îi relată ce i se întâmplase, cine era și ce făcea Malko. Anarhistul o întrerupse și spuse:

— Mă pregăteam să iau cina. Veniți cu mine, vom putea discuta mai bine decât aici.

* * *

Ceea ce fusese odată un club elegant, cu circuit închis, se transformase acum într-un caravanserai, cu saltele puse direct pe jos, o mică și slinoasă sală de consultații, bănci pe care așteptau bolnavi și camera în care Carlos Magalina își instalase biroul. Pe ușă se afla un anunț:

„Deschis tuturor, în afară de membrii clubului."

L.U.A.R. transformase acest loc în dispensar. Militanții vegheau, de-abia ascunzându-și mitralierele sau puștile de vânătoare. Simpatizanții veneau fără încetare, fie ca să-l îmbrățișeze pe Carlos, fie măcar să-i strângă mâna. O metisă înaltă, cu părul lung și un corp suplu, îi servea drept secretară și îl sorbea din priviri. El era „Sfântul Louis" făcând dreptate.

Malko rămăsese de-a dreptul mirat. Militanții nici măcar nu-și ascundeau armele. Îl întrebă pe Carlos despre acest lucru. El zâmbi disprețuitor.

— Nimeni nu ne va ataca pe noi... Noi ne-am bătut atunci când cei din M.F.A. nu se gândeau decât la avansare. Eu, în 1962, am confiscat un avion *Caravelle* și am aruncat manifeste anti-Salazar peste Lisabona. Am făcut să sară în aer sediul N.A.T.O., am atacat bănci. Am făcut și zece ani de pușcărie. Pentru noi, M.F.A. este *Movimiento dos Fugitivos d'Africa*... Știm să folosim armele.

— Poate nu aveți destule? sugeră Malko.

Carlos îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Ce vreți să spuneți?

Era momentul de a se arunca cu capul înainte!? Malko se hotărî să vorbească. Îi explică cum aflaseră de existența

armelor și rațiunea pentru care el dorea să-i priveze pe comuniști. Carlos îl ascultă, fără a-l întrerupe. Apoi, zise:

— Eu nu aparțin nici unui partid. Tot ce mă interesează este binele poporului portughez. Dacă acești comuniștii încearcă să impună o altă dictatură, eu voi lupta contra lor. Armele despre care vorbiți mă interesează pentru a ne putea păstra independența. Dar dacă fac o operațiune cu dumneavoastră, nu accept nici o condiție... Eu iau armele și plec. Poate le voi întrebuința chiar împotriva prietenilor dumneavoastră, americanii, poate contra comuniștilor, nu știu.

— Exact așa înțeleg și eu, confirmă Malko.

Urmă o tăcere lungă. Toți militanții plecaseră. Rămăsese doar frumoasa metisă, cu trupul de liană.

— În acest caz, accept,spuse ferm Carlos. Când sunteți gata...

— Suntem gata. spuse Malko. Cu cât mai curând, cu atât mai bine.

— Eu am nevoie de ceva preparative, zise Carlos, zâmbind. Veniți zilnic s-o vedeți pe Linda. Imediat ce voi fi gata, îi voi lăsa un mesaj. Eu sunt ca Alvaro Cunhal, nu mă culc niciodată de două ori la rând în același loc. Linda însă este mereu aici.

Probabil că lui nu-i lipseau paturile încălzite de femei, gândi Malko, care îi mulțumi și ieși, însoțit de Guadaloupe.

— N-ași fi crezut niciodată că va accepta, spuse Guadaloupe, care nu-și mai revenea din uimire. Întotdeauna mi-a subliniat că îl detestă pe imperialiștii americani...

— Nu și-a schimbat părerea, spuse Malko râzând. Dar are nevoie de arme.

Coborâră pe Almirante Reis. Guadaloupe aruncă o privire plină de speranță spre Malko.

— Aveți timp să veniți la mine, să gustați ceva? întrebă ea cu timiditate.

— Din păcate mai am încă multe de făcut, răspunse agentul.

Îi promisese Amaliei că va petrece noaptea cu ea. Oricum, se simțea mult mai liniștit, fapt ce va fi de mare ajutor și „gorilelor", obligate, de atâta timp să stea cu ochii-n patru.

Calmul înșelător ce domnea după evadarea de la Monsanto, îl neliniștea. Prea mulți îi doreau răul, aici la Lisabona, ca să mai rămână teafăr mult timp. Avea și el dreptul la puțină destindere, după reușitele din ultimele douăzeci și patru de ore.

L.U.A.R. îi va priva pe comuniști de arsenalul lor. Nu-i mai rămânea decâ să le dejoace și al treilea complot: eliminarea personalităților politice, oponente comuniștilor.

* * *

Malko visa că stătea întins pe o plajă și că un micuț crab îl gâdila pe piept. Apoi, crabul se transformă în meduză...

Cu un salt se trezi, împingând-o pe Amalia, care stătuse aplecată desupra lui, în genunchi, pe pat. Aprinse lumina și privi ceasul: era ora trei. Dormise două ore. Tânăra, cu ochii încercănați, se uita la el.

— Te rog să mă scuzi, spuse ea. Dormeai atât de furmos, dar eu nu reușisem să adorm și te mângâiam...

Beculețul roșu al sistemului de alarmă, instalat de „gorile", strălucea ca un ochi de ciclop. Fata se juca cu Malko, cum se joacă copiii cu păpușile. El o privea, gândindu-se la toate sărutările date sau primite de la atâtea și-atâtea femei...

Brusc, se auzi un zgomot ce venea dinspre sistemul de alarmă. Malko se încordă, cu toate simțurile în alertă. Dar, nimic...Liniștea se reinstală. Amalia își continua jocul. El se întrebă dacă nu i se păruse. Acum, mișcarea buzelor fetei era mai lentă, ca și cum ar fi dorit să-i smulgă plăcerea. Zgomotul distinct, însoțit de un suspin al tinerei, îl făcu să tresară din nou. Amalia simți respingerea lui și i se aruncă de gât.

— Ți-am făcut ceva rău?

— Nu, răspunse Malko.

El asculta cu atenția încordată. Zgomotul semnifica prezența uneia sau mai multor persoane, în curs de a urca scara, între cel de-al doilea și al treilea palier. Militarii COPCON nu acționau în timpul nopții. Poliția, nici atât! Pe palier nu mai locuia nimeni. Deci, logic, nu putea fi decât K.G.B .-ul.

Malko își ascuți auzul. Alarma retransmitea zgomote, răsuflări, mișcări. Erau mai multe persoane. Ușa apartamentului n-ar fi rezistat nici un minut în fața unui profesionist. După un mic suspin de decepție, Amalia se ghemui lângă el.

— N-am crezut că erai atât de obosit, spuse ea.

Agentul întinse mâna și-și luă pistoletul, îl armă, scoțând un mic zgomot la închiderea chiulasei. Apoi stinse lampa, rezemându-se de perete cu mâna în care avea arma, ascunsă sub așternut.

— Ce se întâmplă? șopti Amalia, îngrozită.

— Poate că nimic, răspunse Malko, dar cred că am auzit ceva.

Amalia îl întrebă:

— Vrei să verific eu?

— Nu, ar fi prea periculos. Așteaptă și nu scoate un sunet.

Liniștea se reașternu. El dorea din tot sufletul să se fi înșelat. Deodată, se auzi un zgomot apropiat, foarte sec în liniștea nopții. Zăvorul broaștei de la ușă începu să se miște.

O transpirație de gheață îi cobora de-a lungul coloanei vertebrale. Amalia îl strânse de mână și-și lipi gura de urechea lui.

— Ai auzit?

— Da, șopti el. Nu te mișca.

Simțea bătăile inimii din pieptul femeii. Era terorizată de spaimă. El însuși încerca să-și imagineze ce se întâmplă. Dacă K.G.B.-ul venise să-l omoare?

— Vino, spuse el.

Alunecă din pat direct pe covor trăgând-o și pe fată, fără a părăsi însă cu privirea ușa de la intrare. Bănui contururile sumbre prin obscuritate. Se întinse pe jos, cu fața spre ușă și urechea atentă la fiece zgomot. Dar liniștea se reinstală. Se întrebă dacă Natalia și „cavalerii" ei auziseră ceva sau dacă reacționaseră...

Trecură mai multe minute interminabile... Scârțâitul imperceptibil îl făcu să tresară. Ușa camerei se mișcă. Amalia își înfipse unghiile în brațul său stâng. El îl ridică pe cel drept și

aștepta, cu arma nemișcată, vizând un punct la circa un metru și jumătate de la sol. Mai mult simți, decât văzu ușa deschizându-se. Îl dureau ochii din cauza concentrării cu care scruta întunericul. Îi rămăsese mai puțin de o secundă pentru a se decide. Rareori se întâmplase să tragă el primul. Dar, de data asta, erau în joc două vieți; a Amaliei și a lui. Expiră, apăsând ușor piedica pistoletului. Detunătura și țipătul Amaliei se confundară. El trăgea deja al doilea foc, ceva mai la dreapta. Fasciculul unei lanterne lumină patul. Malko trase din nou, treizeci de centimetri deasupra lanternei, apoi continuă, golindu-și încărcătorul. Detunăturile erau atât de sacadate, încât el nu auzi imediat țipătul unei femei. Cu toată viteza se rostogoli, își reîncărcă arma și sări spre ușă. Într-un colț, Amalia stătea nemișcată. Lanterna era pe jos, luminând un corp prăbușit în fața ușii. Malko îl răsuci, luminând scena: un bărbat era întins pe spate, cu fața transformată într-o masă de sânge. Unul din gloanțele lui Malko pătrunsese în ochiul său drept, iar pe jos erau fragmente de creier. El mai strângea încă în mână un Tokarev de 9 milimetri. Aproape de el, Natalia Grifanova îmbrăcată într-un tricou era întinsă pe spate. Și pentru ea totul fusese instantaneu. Glonțul penetrase desupra buzei superioare, traversând calota craniană. Avea încă o expresie terorizată și sângele îi curgea încet pe gât.

Al treilea mort fusese aruncat pe masa de la intrare, avea ochii deschiși și ținea în mână o mitralieră scurtă, neagră. Primise un glonț în piept, puțin mai la stânga de stern, care-i secționase aorta. Murise în câteva secunde. Malko recunoscu pe unul dintre cehii pe care-l văzuse adesea la *Altis*. O a patra persoană era un bărbat al cărui gât fusese perforat de unul din gloanțele lui speciale, provocându-i o violentă hemoragie. Lăsase pistoleul pentru a se prinde de gât cu ambele mâini. Malko se aplecă deasupra lui și auzi câteva cuvinte în rusește:

— *Skorée, ia oumirayi, pomoghité mné.* [1]

Asurzit încă, agentul se duse spre Amalia care-și mușca buzele ca să nu urle. Îndreptându-se spre ușă el văzu urme de

1. *Repede, am să mor (n.a.)*

unsoare pe canturile ei: fuseseră niște profesioniști. Nu se distingea nici o urmă de efracție. Dar unul dintre morți avea un set imens de chei, prins la centură. Dacă fata nu l-ar fi trezit, acum ar fi fost amândoi morți!

— Trebuie să plecăm cât mai repede, spuse el.

Rusul gemea. Malko îi puse o pernă sub cap și-i bandajă sumar gâtul cu un prosop, care se umplu imediat de sânge. Amalia apăru cu o mică valiză. Agentul formă numărul de telefon al pompierilor, spuse adresa și-i rugă:

— Veniți cu o ambulanță, este cineva grav rănit.

Era tot ce putea face pentru sovieticul rănit. Treizeci de secunde mai târziu ei coborau scările cu precauție. Malko inspectă strada: era pustie. Foarte repede, reperă mașina ucigașilor: o Tatra neagră, fără șofer. Fusese o operațiune „clandestină" a Departamentului V. Cine le dăduse oare adresa? Probabil Natalia, dar risca să nu afle niciodată răspunsul la această întrebare.

— Unde mergem? întrebă Amalia.

Malko ridică din umeri.

— Încă nu știu. Întâi să plecăm de aici.

Situația era departe de a fi strălucită. În câteva ore, toată Lisabona va fi pe picor de război. K.G.B.-ul nu putea să lase nepedepsită moartea a trei dintre oamenii săi. Poliția portugheză îi va ajuta.

Malko se întreba dacă soluția cea mai simplă n-ar fi fost să se refugieze la Ambasada S.U.A. Risca însă să mai rămână câteva luni și nici nu avea siguranța că va fi acceptat cu Amalia.

Ajunseră pe cheiul João Evanghelista. Un camion militar era oprit în mijloc și soldații controlau o mașină. Malko opri brusc și porni în marșarier.

Capitolul XVII

— Cine este?

Vocea femeii se auzea slab din cauza panoului de lemn, având totuși în glas o undă de neliniște.

— Linda? Sunt persoana pe care ați văzut-o azi la Carlos, la dispensar.

Malko găsise deschisă ușa imobilului L.U.A.R., în pofida orei înaintate și bătea pentru a-l întâlni pe Carlos. Se lăsă liniștea.

Amalia, ținându-și respirația, aștepta. Se întorseseră de o oră în Lisabona, căutând disperați un loc în care să se ascundă, după ce de-abia scăpaseră de un baraj al COPCON. Bineînțeles, se puteau duce să se refugieze la reședința ambasadorului american, dar în afara complicațiilor diplomatice pe care le puteau provoca, Malko ar fi trebuit să renunțe la misiunea sa. Din acest motiv el se gândise la L.U.A.R., care avea obiceiul clandestinității și, în mod sigur avea și „găuri" gen ascunzători în Lisabona. Totul era să-i accepte.

— Ce doriți?

— Trebuie să-l văd imediat pe Carlos.

După o nouă perioadă de liniște, ușa se deschise. Linda, secretara lui Carlos Magalina, era îmbrăcată în blugi și tricou. Ea îi măsură pe cei doi, fără a lăsa arma din mână.

— Carlos nu e aici.

— Unde este?

Tânăra metisă înclină capul.

— Eu nu am nici un drept să vă spun.

— Ascultați, spuse Malko, e vorba de ceva foarte grav. Altfel, nu aș fi venit să vă deranjez la ora trei dimineața. Duceți-vă imediat la Carlos.

Femeia ezită, apoi spuse:

— *Esta bom*, vă voi însoți.

Încuie ușa și îi conduse, spunându-le:

— Vom merge pe jos. Nu e departe.

O urmară de-a lungul mai multor scări și străzi în pantă, într-un cartier ce semăna cu Montmartre. Se opriră în fața unei căsuțe, lângă un garaj. Linda bătu de mai multe ori, într-un ritm anume: o dată, de trei ori, apoi de două ori, apoi iar o dată. Malko începuse să se enerveze. Cel mai mic zgomot de mașină îl făcea să tresară. Mai vedea corpurile întinse pe jos.

În sfârșit, ușa se deschise și apăru un cap ciufulit: era al frumosei telefoniste, înveșmântată doar cu o cămașă bărbătească. Metisa o măsură cu răceală.

Cauza comună nu excludea gelozia...

— Carlos e aici?

— De ce ?

— E important. Ei vor să-l vadă.

— La ora asta?

Ea nu se decidea să deschidă ușa, care pe dinăuntru avea un lanț. Linda ridică vocea:

— Grăbește-te idioato! Vrei să fim văzuți?

— Voi vedea ce pot face, spuse fata.

După ce închise, telefonista dispăru. Linda râse nervos.

— Își imaginează că Magalina e îndrăgostit de ea, doar fiindcă se culcă împreună. Are un fund cât o biserică și el mi-a spus că sărută ca o vacă...

Ușa se redeschise.

— Intrați.

În casă se simțea mirosul piciorelor nespălate, al transpirației, murdăriei și vinului. Pe jos se aflau saltele și pe toți pereții erau agățate arme. Mai mulți militari dormeau îmbrăcați. „Vaca" îi conduse până la o cameră din spate și-i lăsă să intre. Luxul acesteia din urmă contrasta cu restul casei. Un pat enorm, cu baldachin, o ocupa aproape în întregime. Pe jos erau blănuri de animale. O oglindă imensă acoperea un perete, în fața patului. Carlos, îmbrăcat într-o pijama purpurie, așezat în vârful patului, privi maiestuos către cei doi.

— Sper că nu m-ați trezit pentru un fleac, spuse el. M-am

culcat la ora două și întotdeauna adorm greu...

— Puteți fi sigur că este un lucru foarte important, spuse Malko, cu o voce sumbră.

Așezându-se pe marginea patului, deoarece nu exista nici un scaun, el îi povesti portughezului despre atacul ucigașilor de la K.G.B. precum și despre rezultatul acțiunii. Carlos ridică trist capul.

— Noi suntem un popor de trădători. Sunteți siguri că nu ați fost urmăriți?

— Absolut siguri, afirmă Malko.

— Veți rămâne aici. Este un loc sigur. Există și o a doua ieșire, prin spate, de-a lungul unui beci. Dar nu vă pot ține mult timp. Dacă ceea ce mi-ați spus este adevărat, vor fi reacții violente la Divizia V și la sovietici. Acum vă veți culca. Linda vă va conduce.

* * *

Fotografia ocupa cinci coloane în *Diario do Noticias*: erau cele trei corpuri întinse în poziția în care le lăsase Malko. Dedesubt erau niște poze ale Nataliei și Amaliei. Citind articolul, află că rusul rănit murise în drum spre spital....Istoria continua și în pagina a doua a ziarului. Nu se vorbea despre K.G.B., ci despre niște ruși și cehi de la misiunea comercială atrași într-o cursă de niște fasciști, în legătură cu vechii membri ai PIDE. Articolul amesteca evadarea tatălui Amaliei din Monsanto, cu Miguel Ribeiro și cu forțele reacțiunii. Nu se făcea decât o vagă aluzie la Malko, menționându-se că Amalia avusese o aventură cu un membru al serviciilor imperialiste de spionaj. Tânăra era dată în urmărire generală. Exista și textul telegramei de condoleanțe trimisă de generalul Vasco de Gamas, ambasadorul sovietic și ambasadorul ceh. Urma un editorial nesemnat, care cerea forțelor democratice să extirpe definitv cancerul fascist, prin crearea unor comisii mixte"armată-popor", la toate eșaloanele.

Malko se gândea la reacția lui Steve Thomas. Din prudență, nu-i telefonase. În mod sigur, linia sa telefonică era ascultată. Trebuia totuși să-l prevină.

O altă manșetă a ziarului îi atrase atenția, cu fotografii ale lui Alvaro Cunhal, șeful Partidului Comunist, Mario Suarez, Primul Ministru, Vasco Ganzalves, Otelo de Carvalho, patronul COPCON și generalul Vedras, plus alte personalități. Sub fotografii se afla anunțul:"

A DELEGAÇAO PORTUGUESA PARTA PARA MOZAMBIQUE"[1]

Articolul explica faptul că un grup de pesonalități vor decola a doua zi seara spre Lourenzo-Marques, pentru a asista la proclamarea independenței Mozambicului. Practic, toți liderii M.F.A. se găseau în acestă fotografie...

Malko lăsă ziarul, cuprins brusc de o revelație orbitoare. Ăsta era planul despre care Guadaloupe Sanchez auzise vorbindu-se. O bombă în Boeingul „707" în drum spre Mozambic și nu mai exista nici o problemă pentru K.G.B.!

Îl mira un singur lucru: prezența la bord a lui Alvaro Cunhal, șeful Partidului Comunist. Doar nu voia să se sinucidă?! Iar dacă refuza să plece în ultima clipă, sub un pretext oarecare, tovarășii lui de călătorie se vor teme.

Imediat, se gândi la generalul Vedras. El trebuia avertizat. Ținând cont de situația în care se afla, acest lucru nu va fi deloc ușor de realizat..."

Bău cea mai infectă cafea care i se adusese. Carlos Magalina mai dormea încă. Doi militanți plecaseră și se întorseseră cu ziare. Nu putea s-o lase pe Amalia să iasă. El era singurul care își putea asuma riscul. Dar, înainte de orice, trebuia să ia legătura cu Steve Thomas. Casa în care se găsea nu avea telefon. Întrebă pe unul dintre militanți:

-- Există în cartier vreun loc de unde se poate da un telefon în siguranță?

Portughezul reflectă.

— La *Aviz*, răspunse el. Au o cabină telefonică închisă.

— Foarte bine,spuse Malko. Vă plătesc 1 000 *escudos* dacă vă duceți să transmiteți un mesaj.

Cabina din restaurantul hotelului *Aviz* era confortabilă. La această oră matinală, restaurantul era gol.

---

1. Delegația portugheză pleacă în Mozambic (n.a.)

Malko desfăcu hârtia adusă de cel pe care-l rugase să-i facă comisionul și formă numărul de telefon scris, cel al cabinei din Avenida Duque de Loulé, la două blocuri de Ambasadă, unde Steve Thomas aștepta. I se răspunse imediat.

— Steve?

— Da. Unde sunteți? Ce s-a întâmplat?

Vocea americanului era tensionată.

— Sunt în siguranță, spuse Malko. În rest, știi tot atât cât și mine. Au venit să mă lichideze. Natalia a fost ucisă în busculadă. Asta-i tot.

— Nu e tot, zise americanul. Am fost convocat la Divizia V, la ora unsprezece. Se pregătește o notă în *Expresso*, în care se povestește istoria Nataliei și în care se spune că noi am răpit-o. Eu sunt citat nominal. E posibil ca cei de la *Companie* să mă scoată din țară foarte rapid. Trebuie să faceți la fel. Dacă e posibil...Peste zece minute mă voi întâlni cu ambasadorul în ceea ce vă privește și-l voi ruga să vă acorde azil politic, până se mai calmează lucrurile. Dacă portughezii vă găsesc, vă lichidează. K.G.B.-ul este nebun de furie. Pentru prima dată au fost lichidați trei dintre agenții lor, dintr-o singură lovitură. Ca să nu mai vorbim de Natalia Grifanova..

— Ori ei, ori eu, conchise Malko. Dar mai am ceva a vă spune: am motive întemeiate să cred că acești comuniști vor încerca să preia puterea la Lisabona, chiar în această seară.

— Ce tot spuneți?

Steve țipase atât de tare, încât Malko fusese nevoit să depărteze receptorul de ureche. Îi explică rapid teoria călătoriei în Mozambic. Steve, puțin mai calm, îl întrerupse.

— Pot rezolva unul din punctele dumneavoastră. Există rapoarte ce indică faptul că Alvaro Cunhal nu este un exemplu de sfințenie în ochii sovieticilor. Îi reproșează pierderea alegerilor și promovarea prea virulentă a „stalinismului". K.G.B.-ul va împinge în fruntea Partidului Comunist Portughez pe cineva mai „suplu" și mai „proaspăt". Nu i-au iubit niciodată pe liderii populari.

— Asta ar explica prezența liderului comunist în acest avion. Trebuie prevenit generalul Vedras despre planul care se țese.

— Eu nu mă ocup de asta, spuse Steve Thomas. Nu vor accepta să mă apropii de el, după tot ceea ce s-a întâmplat azi noapte...Și apoi e vorba numai de o teorie, nu de fapte.

— Nu putem sta fără a face nimic, spuse Malko. Eu trebuie să mă deplasez cât mai puțin. Îl puteți preveni dumneavoastră personal pe Julio de Carvalho, spunându-i că-l aștept azi, la ora cincisprezece, în parcul Edouard VII? Pe aleea principală din apropierea Palatului dos Desportos. Vă voi suna la același număr.

* * *

Malko respiră avid aerul înmiresmat din parcul Edouard VII. Venise cu taxiul, purtând ochelarii săi negri și, din precauție, coborâse în față la *Ritz*. În mod bizar, pe aleile parcului nu se găseau decât bărbați. Majoritatea militarilor cu tendințe homosexuale vizibile, își căutau sufletul pereche. Malko văzu Rolls-ul bordo oprindu-se și apoi, Julio de Carvalho îi spuse:

— Veniți repede!

Agentul se urcă în mașina care demară instantaneu.

— Dumnezeule, crezusem că v-au arestat! Prietenul nostru, Steve Thomas, mi-a spus că ați fost amestecat în drama din noaptea trecută.

— E adevărat, spuse Malko.

— Ați făcut bine că m-ați contactat, zise portughezul.

— Trebuie să-l întâlnesc până mâine pe generalul Vedras. Este o chestiune de viață și de moarte.

— Vedras nu va accepta nici în ruptul capului să vă întâlnească!

— Trebuie să-l convingeți, spuse Malko. Pentru binele său personal.

Rolls-ul rula încet pe Avenida Callouste Gulbienkan spre parcul Monsanto. Era probabil itinerarul stabilit de bătrânul pederast, pentru cuceririle sale. Părea a nu fi în apele lui...

— Îmi cereți ceva imposibil. După noaptea asta...

— Spuneți-mi cel puțin unde îl pot întâlni, insisită Malko. Mă voi descurca singur.

Julio de Carvalho ezită, apoi spuse:

— Bine, voi încerca să aflu unde se află.

El ordonă șoferului:

— Imediat ce vezi o cabină telefonică, te oprești.

După trei sute de metri portughezul coborî, rămase circa zece minute la telefon, apoi îi spuse lui Malko:

— Generalul Vedras se găsește acum la o recepție, în restaurantul *Tagide*. De acolo va pleca direct la aeroport pentru a lua un avion special spre Mozambic.

— Mergem la *Tagide*, zise agentul.

Julio ridică sceptic capul.

— Dacă-l voi ruga pe general să vă întâlnească, cu siguranță va refuza.

— Să-i facem o surpriză, spuse Malko. Totul este să reușesc să-i vorbesc. Dacă nu-l pot convinge, cu atât mai rău.

Portughezul ezită îndelung, apoi ordonă:

— Diego, mergem la *Tagide*.

În timp ce coborau spre centru, Julio de Carvalho suspină:

— Azi dimineață, au venit cei de la COPCON. Au spus că ocup un palat numai pentru mine și că nu e normal. Trebuie să găzduiesc refugiați din Angola. Ajung în seara asta. Sunt oameni fără educație: vor sparge și vor murdări totul. Mi-am petrecut ziua mutându-mi obiectele cele mai prețioase.

Avea lacrimi în ochi. Tăcerea se reinstală. Încă zece minute și ajungeau la destinație. Malko zări multe mașini, printre care și Mercedes-ul cu perdelițe al generalului. Șoferul său fuma, așteptând la volan. Rolls-ul lui Julio opri și șoferul intră în restaurant. Inima lui Malko bătea cu putere. După un minut șoferul reapăru, însoțit de barba pătrată a generalului Vedras. Ultimul se îndreptă spre Rolls, deschise portiera și intră surâzând. Recunoscându-l pe agent, surâsul îi dispăru brusc. Cu o privire plină de reproș spre Juio de Carvalho, el se pregătea să coboare din mașină, când Malko i se adresă:

— Domnule general, trebuie să vă vorbesc, este o problemă de viață și de moarte. Scuzați-mă pentru acest subterfugiu.

Cu figura imobilă, omul spuse cu răceală:

— Nu am nimic de discutat cu dumneavoastră. Afacerea în care sunteți amestecat este foarte gravă. Sunteți de neiertat.

— Nu știți totul, i-o reteză Malko. Acum urcați în mașină și ascultați-mă!

Julio de Carvalho își înăbuși un țipăt, văzând un pistolet îndreptat spre general. Acesta din urmă, după o scurtă ezitare. fără a-și schimba expresia feței, se lăsă să cadă pe bancheta Rolls-ului, separat de Malko doar de bătrânul homosexual.

— Vă ascult,dar acest procedeu este inacceptabil. Asta confirmă ceea ce mi s-a spus despre dumneavoatră.

Malko își spuse că nu avea acum timp de controverse.

— În avionul special „707", în care trebuie să urcați peste două ore, există o bombă, anunță el. Vă fac o propunere. Vin cu dumneavoastră, cu mașina, la aeroport. Dacă nu găsiți nimic, mă „livrați" celor de la COPCON.

Vedras își mângâie gânditor barba. Vizibil emoționat de asigurare, îi întinse brusc mâna.

— De acord! Cu condiția să-mi dați mai întâi acest pistol!

Malko nu ezită. Un pic de tearu era necesar. După ce-i puse piedica, întinse arma generalului portughez, care o înfundă sub bluzonul său.

— Veniți cu mine, spuse generalul.

Agentul îl urmă până la Mercedes. Vedras îl preveni pe șofer și prințul Linge se instală în mașină, în timp ce portughezul se întoarse la resturant. Pentru prima dată după ziua de ieri, se simțea liniștit. Nimeni nu putea veni să-l caute în mașina unui ofițer din Consiluiul Revoluției.

* * *

O animație incredibilă domnea pe aeroportul din Lisabona. Două avioane pline cu refugiați angolezi aterizaseră și o mulțime de oameni veniseră să-i întâmpine. Peste tot erau patrule COPCON, ce încercau să restabilească ordinea.

Mașina generalului Vedras aștepta, cu perdelușele trase, la circa cincizeci de metri de Boeingul „707", gata de decolare spre Mozambic. Mai rămăsese o jumătate de oră înainte de plecare.

Majoritatea pasagerilor se aflau deja la bord, ca de altfel și liderii principalelor partide politice și ai M.F.A., conduși cu toții de Alvaro Cunhal. Ei agitaseră brațele înainte de îmbarcare. Primul ministru ajunsese cu mașina până la pasarelă.

Lângă Malko, generalul nu scotea un cuvânt. Primul era compet la dispoziția celui de-al doilea, care, cu un singur gest

putea să dea ordin celor de la COPCON să-l aresteze. Locotenentul pe care Vedras îl trimisese cu o jumătate de oră în urmă la bordul avionului, traversă spațiul, salută și anunță:

— Am răscolit toate bagajele, deschizând chiar și trusele de farduri, dar nu am găsit nimic. Am pus santinele peste tot...

Generalul Vedras se întoarse spre Malko cu o privire întrebătoare. Acesta avu numaidecât o intuiție și spuse:

— Bagajele dumneavoastră, domnule general! Unde sunt?

— În port-bagajul acestei mașini.

— Vreți să le controlați?

Generalul își înăbuși un ușor gest de plictiseală și dădu un ordin locotenentului. El deschise port-bagajul Mercedes-ului, punând jos mica valiză de pânză. Reveni peste câteva minute:

— Nu este nimic, domnule general.

Malko simți trecând o boare mirosind a înfrângere. Generalul își privi ceasul.

— Ați căutat peste tot în avion? întrebă Malko.

— Peste tot! răspunse locotenentul. Am căutat și înainte de sosirea pasagerilor, apoi i-am interogat pe aceștia ca să aflăm dacă nu li s-au încredințat colete al căror conținut nu-l cunoșteau. Nimic...

— Ați căutat și în locașul trenurilor de aterizare, în cabina piloților? Sunt sigur că există o bombă în acest avion.

Impresionat de siguranța cu care făcuse această afirmație, locotenentul plecă din nou. Malko se întoarse spre general.

— Sunteți sigur de onestitatea acestui ofițer?

Cu un surâs în barba-i pătrată, răspunse:

— Este fiul meu.

Tăcerea se reinstală. Malko simțea o sudoare de gheață pe șira spinării. Misiunea sa părea să se sfârșească aici, printr-un eșec absolut ridicol De unde se găsea, îi putea vedea pe mecanici trebăluind, examinând exteriorul avionului cu lămpi electrice. Se revizuia absolut totul. Un ofițer veni lângă mașină, salută și-l întrebă pe vecinul lui Malko:

— Domnule general, nu mai așteptăm decât semnalul dumneavoatră pentru a pleca.

Generalul își privi ceasul.

— Încă cinci minute, spuse el. Puteți pune și valiza mea în cabină.

Agentul urmărea cu privirea un civil care se îndrepta spre avion, escortat de doi soldați și purtând în brațe un pachet. Civilul urcă pasarela și dădu pachetul unui însoțitor de bord. Acesta îl luă și dispăru în interiorul avionului.

Absorbit de ceea ce observa, Malko nici nu-l remarcă pe fiul generalului, care venise în fugă și anunța:

— Am scotocit peste tot. N-am găsit nimic!

O oarecare agasare apăruse în vocea respectuoasă. Malko se întoarse către el:

— Ce au adus?

— Un cadou din partea ambasadorului sovietic pentru Președintele Mozambicului.

— Asta e! exclamă Malko. Sunt sigur că asta e.

Generalul Vedras clătină capul.

— Este extrem de delicat. E vorba de un cadou oficial, de la un ambasador străin.

Agentul avu o inspirație. Dacă K.G.B.-ul a manipulat operațiunea, ambasadorul sovietic și-ar fi luat precauțiunea să se acopere.

— Vă cer un lucru, insisită el. Telefonați ambasadorului sovietic și întrebați-l dacă a trimis vreun cadou.

Vedras înălță capul.

— Este ultima favoare pe care v-o acord!

Locotenentul plecase deja, în fugă. Cei doi așteptau în tăcere, generalul trăgând dintr-o țigară. Interiorul Mecedes-ului era, de altfel, plin de fum de tutun. După zece minute, când Malko îl văzu pe locotenent revenind în fugă, începu să se roage în tăcere. Era, cu adevărat, ultima sa șansă. Vedras coborî gemul. Băiatul părea tulburat.

— Ambasadorul nu a trimis nimic, spuse el gâfâind...

Malko era să urle de bucurie. Generalul își stinse țigara, înainte de a spune șoferului să pornească spre Boeing. Fiul său urcă în față.

— Mergeți și căutați acest pachet, ordonă generalul. Îmi asum responsabilitatea pentru deschiderea lui.

Locotenentul urcă treptele pasalelei din patru-n patru. După câteva minute apăru, ținând în mână faimosul pachet. Vedras deschise portiera mașinii și se îndreptă spre el. Făcu semn

unuia dintre soldații ce păzeau avionul. Coletul fusese lăsat pe pământ. Un jeep plecase în viteză spre una din clădirile aeroportului și se întoarse cu un ofițer înarmat cu un detector de obiecte metalice, pe care-l trecu pe deasupra misteriosului ambalaj. Cu inima cât un purice, Malko aștepta în Mercedes. Îl văzu pe specialist examinând pachetul cu mare atenție și întorcându-l cu băgare de seamă. Obiectul fu apoi încărcat în jeep, care se îndreptă spre celălalt capăt al aeroportului. Se scurseră zece minute interminabile până la revenirea mașinii. Specialistul coborî ținând în mână un obiect negru, pe care i-l arătă generalului. Malko era prea departe pentru a auzi ce se spunea, dar, după expresia figurilor, știa că avusese dreptate.

În timp ce jeepul se depărta, Vedras reveni la mașină. Pe trăsăturile lui, agentul citi o mare oboseală.

— Ați avut dreptate. Era o bombă, spuse el, cu o voce aproape fără timbru. O mașinărie foarte sofisticată, cu un detonator ce s-ar fi declanșat la douăzeci și cinci de mile depărtare și cu patru livre de exploziv. Am fi sărit în aer undeva, deasupra Mediteranei.

Malko simțea în același timp emoție și bucurie. O jucărie asemănătoare aruncase deja în aer un *Coranado* al companiei Swissair, cu trei ani în urmă, atentat atribuit palestinienilor.

— Nu poate fi decât K.G.B.-ul, spuse Malko. Păcat că nu i-am cerut lui Alvaro Cunhal să coboare din avion, pentru a-i arăta ce-l aștepta...

Generalul Vedras clătină capul.

— Nu ne-ar fi crezut.

Dinspre pasarela avionului „707" se făceau semne disperate spre Mercedes.

— Trebuie să plec, spuse generalul. Vă mulțumesc. La întoarcere voi face totul pentru a vă ajuta. Până atunci, noroc. Șoferul meu vă va duce unde doriți. Țineți asta.

Îi dădu înapoi pistoletul. Malko îl luă și îi strânse mâna.

— Drum bun, domnule general, spuse el, fără nici o urmă de ironie.

Mai târziu, când ajunseră în oraș, austriacul îl rugă pe șofer să-l lase la o sută de metri de sediul L.U.A.R., pe strada Cardiff.

Se lăsase noaptea și probabil Boeingul special era în drum spre Mozambic. K.G.B.-ul va afla, câteva ore mai târziu, că atentatul eșuase.

Bătu la ușă, după codul convenit. Un militant o întredeschise. Imediat ce intră, Amalia se aruncă de gâtul lui.

— Dumnezeule, de cât timp ești plecat?!

— Totul e în ordine, o asigură Malko. Unde e Carlos?

— În camera lui.

Îl găsi instalat într-un fotoliu nou, ținând în brațe o militantă cu părul creț și pieptul mare. O alta călca cu dragoste un costum de catifea. Anarhistul îl întâmpină cu un zâmbet călduros.

— Suntem gata. Vă așteptăm pe voi.

— Am fost ocupat, explică repede.

Îi povesti militantului L.U.A.R. ce se petrecuse pe aeroport. Carlos Magalina surâse ironic.

— Cunhal care a stat patrusprezece ani în închisoare și apoi s-a însurat cu o sovietică! Hai că e nostim....Oricum, noi vom opera în timpul manifestației socialiste, începând cu ora opt. Trupele COPCON vor fi ocupate cu organizarea.

— Câți oameni aveți?

— Cam douăzeci. Și cinci camioane. Vom organiza navete.

Nu părea o operațiune discretă.

— La miezul nopții totul trebuie să fie gata, concluzionă Carlos. Am și o informație care v-ar putea interesa: sunteți căutat de Divizia II pentru uciderea a patru sovietici. Identitatea dumneavoastră a fost comunicată tuturor patrulelor COPCON. Dacă vă prind, au ordin să vă ducă la cartierul lor general, sau la fortul *Alto do Duqué*, la Divizie. Nu pentru a vă oferi ceai...

Capitolul XVIII

Un tramvai cu steguri roșii, ținute de pasageri prin geamurile deschise, cobora pe Avenida Reis, salutat cu pumnul ridicat de numeroșii trecători. Steagurile aparțineau militanților socialiști, care se întâlneau în piața Rossio, de unde pleca întregul cortegiu al manifestației. Treizeci sau patruzeci de mii de oameni aveau de mers cel puțin patru ore până la palatul Belem trecând pe la Camera Deputaților și urlând *„Abaixo a Dictatura Militar."*[1]

Ibrahim Salvador așteptă să treacă tramvaiul. Lângă el, Krisantem stătea ca pe ghimpi, cu „Astra" pe genunchi. Steve Thomas ținuse ca brazilianul să participe la operațiunea „arme", în L.U.A.R. având o încredere limitată. El urma să rămână în umbră. Consimțise doar ca Jones și Milton s-o însoțească pe Amalia și să supravegheze operațiunea de departe, fără să intervină, ținând legătura cu restul. Pe fată urmau să o lase la Lapa. Seara risca să fie nesfârșită. Era și sărbătoarea Saint-Jean, noaptea cea mai lungă a anului.

Telexul funcționa continuu între Lisabona și Langley. C.I.A. era deja la curent cu atentatul eșuat contra liderilor portughezi și de posibilitatea unei insurecții condusă de Partidul Comunist din Lisabona. Americanii nu trebuiau implicați direct.

Malko, în spate în Taunus, își consultă ceasul. Avea întâlnire peste o jumătate de oră cu Carlos Magalina la un mic resturant, *Quese y Vino*, de unde urmau să plece în căutarea armelor. Toată Lisabona părea un imens grătar, căci tradiția consta ca în această zi să se mănânce sardele fripte pe grătar.

1. Jos dictatura militară (n.a.)

Malko ajunse la resturant, trecând printr-un nor rău mirositor și o zări pe Guadaloupe, care-l aștepta în pragul ușii.

— Carlos nu a venit încă, spuse ea. Nu-i așa că miroase bine? Sunt sute de astfel de grătare în acestă seară în oraș.

Malko se instală într-un separeu din sala de jos, lăsându-i pe Ibrahim și Krisantem la bar. Bineînțeles, și aici exista o a doua intrare. Apăru și Carlos, elegant ca un dandy, în șantung și cămașă de mătase. Îi strânse mâna lui Malko:

— Noi suntem gata!

— Câți oameni aveți? îl întrebă Malko.

Militantul L.U.A.R. zâmbi ambiguu.

— Destui. Știm să ne batem, aveți încredere.

În bar intrară două noi pesonaje: Julio de Carvalho și colonelul cântăreț. Zărindu-l pe agent, veni la masa lui.

— Ce faceți aici în seara asta? întrebă surprins austriacul.

Colonelul Trina îi zâmbi, puțin stingherit.

— Este locul de întâlnire a numeroși amici de-ai lui Julio, atunci când e închis la *Gremio*. Trebuie să vă avertizez de un lucru. Am trecut acum pe la Divizia V și toată lumea e în fierbere. Vor să aresteze ofițeri de dreapta și oameni legați de vechiul regim.

— Nu vă faceți griji, spuse Malko. Multe se vor întâmpla de acum și până la sfârșitul nopții...

Colonelul coborî vocea:

— Se pare că...sunteți căutat?

— Așa e, dar n-am intenția să mă las prins, răspunse Malko.

Carlos se apropie, fără a spune ceva.

— Trebuie să vă părăsesc, îi spuse agentul colonelului.

În trecere, schimbă câteva cuvinte cu don Julio, pentru a-i mulțumi și a-l liniști. Rapid, îi povesti ce se întâmplase pe aeroport. Bătrânul pederast era gata să se răstoarne de pe taburet.

— Dar e oribil, spuse el. Lisabona a devenit abominabilă.

Malko îl părăsi, însoțit de Ibrahim și de Krisantem. Carlos conducea o mașină Seat spaniolă, de culoare neagră. Coborâră din nou spre centru, evitând piața Rossio și ajunseră

pe Avenida da Libertade. La stânga sa, se zărea enormul cortegiu cu drapele roșii. Trupe COPCON păzeau *Diario do Noticias*, din prudență. În spatele lor, „gorilele" îi urmau, în mașina „504" a lui Malko. Ajunseră cu toții pe o stradă micuță, lângă arene. Acolo, în umbră, așteptau trei mașini și două camioane mari pline cu militanți, care coborâră imediat ce-l văzură pe Carlos. Acesta din urmă se întoarse și spuse:

— Noi vă urmăm.

— Intrarea în subteran se află în spatele treptelelor, explică agentul și ajunge sub garajul imobilului Partidului Comunist.

— La ora asta nu e nimeni în arene, zise Carlos. Vom trece prin poarte mare.

Înaintară în grupuri mici, de câte patru-cinci oameni, lăsându-i în urmă pe Chris și pe Milton, care nu trebuiau să participe direct la operațiune. După treizeci de secunde, un militant deschise grilajul arenelor și toată lumea intră. Mașinile erau repartizate, rămâneau doar camioanele. Malko găsi cu ușurință deschizătura și trapa. Militanții îl urmau în tăcere, cu mitralierele și pistoalele lor.

* * *

— E încuiat cu cheia, șopti Malko. E un zăvor de partea cealaltă.

O ușă de fier se deschidea în perete în fața canalului dezafectat, ducând direct la rezervoarele stației-service, ce se afla la parterul clădirii Partidului. Umezeala se scurgea pe pereți, aerul era cald și atmosfera apăsătoare. Merseră cinci sute de metri prin canalul îngust de sub Avenida Sirp.

Carlos își lipi urechea de panoul metalic ruginit timp de un minut, apoi făcu semn unuia dintre oamenii săi. Acesta, cu o rangă în mână, începu să o vâre între beton și ușa se întredeschise cu un scârțâit groaznic.

— Mai repede! ordonă Carlos.

Smulse ranga și cu o apăsare puternică desprinse toată partea de jos a ușii care se strâmbă cu un zgomot asurzitor, ce se auzise probabil până la Taho!

Poarta continua însă să reziste. În sfârșit, unul dintre militanți reuși s-o deschidă și ei pătrunseră într-un fel de pivniță cimentată, ocupată de două imense butoaie de metal cu combustibil. Un puternic miros de benzină le umplu nările.

— Unde sunt armele?

— De cealaltă parte, răspunse Malko.

Între cele două beciuri exista o altă ușă de metal care comunica cu pivnița propriu-zisă și nu una de lemn, așa cum afirmase Miguel Ribeiro, ex-polițistul PIDE. Dar și aceasta era blocată. Unul dintre militanți începu să umble la broască cu un set de chiei false, înconjurat de Ibrahim, Malko și Carlos. După cinci minute nu reușiseră nimic. Deodată, un vacarm teribil le sparse timpanele. Malko, îngrozit, văzu cum ușa metalică se umplea de găuri. Se auziră țipete. Oamenii din jurul lui se retraseră în dezordine iar el se simți tras de umăr și lipit de unul dintre butoaie. Îl văzu atunci pe Ibrahim întins pe ciment, cu o gaură sângerândă în mijlocul frunții, cu ochii ficși, omorât pe loc.

Tirul se opri brusc. Imediat, Carlos, cu o sclipire de nebunie în ochi, fără să-i pese de nimic, se aruncă înainte, apăsă țeava Thomson-ului său pe broască și trase o rafală lungă. Sub impactul gloanțelor de calibru 45, ușa se făcu țăndări. Cu o lovitură de picior el deschise ușa, trase o altă rafală și, urmat de Malko, se năpusti în pivnița Partidului Comunist.

În penumbră zăriră mai multe siluete și din nou răsunară detunături. Un bărbat căzu, alți doi năvăliră spre scară. Magalina privi lăzile aliniate până-n tavan, care ocupau peste jumătate din beci Mai multe erau desfăcute, descoperindu-și conținutul: pistoale-mitralieră cehe tip „Scorpion", puști de asediu sovietice tip „Kalachnikof", lansatoare de rachete antitanc B.40, grenade... Să tot echipezi o grămadă de „comandouri". Marcajul lăzilor demonstra proveniența cehoslovacă și sovietică. Militanții puseseră deja străpânire pe câteva lăzi.

— Repede, repede, strigă Magalina.

Anarhistul nu-și pierduse calmul. Un foc violent de arme automate izbucni pe scară. Comuniștii se repliaseră. Carlos, îngrijorat, se apropie de Malko.

— Precis că vor chema pe cei din COPCON. Nu vom avea timp să luăm totul...Va deveni foarte periculos și n-aș vea să-mi văd camarazii masacrați.

Se auzi o nouă rafală, venind tot dinspre scară. Câteva gloanțe ricoșară în fața lor, pe ciment. Deja primii militanți care transportaseră armele și corpul lui Ibrahim, reveneau. Luară alte lăzi, în timp ce Malko, Carlos și Krisantem păzeau scara.

O grenadă se rostogoli la picioarele lor. Într-o clipă, Krisantem o prinse din zbor și o trimise înapoi. Se auzi o explozie surdă și strigăte de durere. Asta le dădu câteva clipe de răgaz. Urechile lui Malko zvâcneau și el se simțea teribil de vinovat. Toată operațiunea lua aspect de masacru. Cei care se întorseseră îi luară pe cei doi răniți, unul deja pe moarte.

— Nu vom putea rezista, zise Carlos. Ei cunosc subteranul și vor încerca să ne prindă.

— Aveți dreptate, spuse Malko.

Tirul de pe scară reîncepu. Malko privea lăzile cu arme. Era furios la gândul că ar putea eșua, fiind totuși atât de aproape de reușită. Brusc, îi veni o idee.

— Butoaiele, strigă el. Să le aruncăm în aer cu o grenadă! Asta va distruge restul arsenalului. Nici clădirea veche nu va rezista și nici comuniștii nu-și vor mai avea sediul.

— E o idee excelentă, spuse Carlos. Atenție!

Țeava unei arme tocmai apăruse pe scară. Gloanțele șuierară pe lângă ei, unul pătrunzând prin pernuța de sub umărul hainei agentului, care se învârti sub șoc. Era cu neputință să mai rămână acolo. Comuniștii au cerut ajutor, în mod cert, celor din COPCON.

Cei trei bărbați se retraseră spre beciul în care se aflau butoaiele cu benzină. Krisantem trăgea după el o ladă cu grenade din care Malko luă una și-i trase piedica.

— Plecați, vă ajung eu, zise el.

Krisantem începu să tragă cu mitraliera în direcția scării. Malko așteptă până ce Carlos se depărtă și lăsă grenada să cadă în lada deschisă, năpustindu-se spre canal, urmat de turc. Aveau opt secunde pentru a ieși. Fugeau amândoi, cât îi țineau

picioarele. Parcurseseră aproape jumătate din canal, când o deflagrație îngrozitoare, urmată de un suflu arzător, îi trânti la pământ. Simți solul cutremurându-se, văzu pietre căzând peste tot și se întrebă dacă nu va fi îngropat de viu. Butoaiele explodaseră!

Se ridică, privi în jurul său, dar un nor cenușiu îl împiedica să vadă mai departe de douăzeci de centimetri. Îl auzi pe Krisantem care înjura în mijlocul dărâmăturilor. În spatele lor se mai auzi o nouă bubuitură: vechiul canal se prăbușea sub unda de șoc. Pe pipăite, agentul continuă să înainteze și se lovi pieptiș de cineva.

— Am crezut că ați murit, auzi el vocea lui Carlos. Veniți repede.

Krisantem ajunsese și el. Alți militanți îi ajutară și îi împinseră pe scara ce ducea afară. Ajunseră la arene câteva minute mai târziu. Cerul era roșu deasupra Avenidei Sirp. Auziră sirene de pompieri. În câteva clipe, cartierul avea să fie în revoluție... Alergară cu toții spre locul unde-și lăsaseră mașinile. Cadavrul lui Ibrahim Salvador fusese încărcat în camionul cu arme care plecase deja. Carlos îi strigă lui Malko:

--*Adios* !

Militanții L.U.A.R. se dispersau în toate direcțiile pe jos sau în mașini. Malko se trezi singur, numai cu Krisantem, Chris și Milton, înconjurat de sunetul sirenelor de pompieri și de poliția care se apropia. Era doar o chestiune de minute înainte ca tot cartierul să fie în stare de asediu. Malko le spuse „gorilelor":

— Ștergeți-o! Duceți-vă la Lapa și calmați-o pe Amalia.

— Și dumneavoastră?

— Eu vin mai târziu, promise Malko.

Se urcă în Taunus-ul lui Ibrahim însoțit de Krisantem. După ce se îndepărtară de zona periculoasă, încetini. Doar atunci își dădu seama că tremura și-i curgea sânge din mâna stângă. Avea fața înnegrită, cămașa ruptă și haina plină de praf.

În Lisabona, focurile pentru Saint-Jean ardeau peste tot. Mirosul sardelelor la grătar era omniprezent. Trecu prin fața sediului Diviziei V: toate ferestrele erau luminate. De aici fusese

probabil coordonată insurecția montată de K.G.B. Dar acum , visele lor se vor transforma în praf și pulbere.

— Unde mergem? întrebă Krisantem.

— Vă las la *Altis*, răspunse Malko. Mâine luați primul avion și vă întoarceți la Liezen.

— Și Alteța Voastră? întrebă turcul.

Emoția îl făcea ceremonios...

— Eu nu pot lua avionul. Voi utiliza alte mijloace de transport, spuse Malko.

Krisantem nu insistă. Coborî și închise cu grijă portiera. Agentul viră în jurul pieței Rossio și urcă spre labirintul din Alfama, ajunse în fața restaurantului *Quese y Vino*, tot plin de lume și cu același miros de pește la grătar. Guadaloupe se repezi spre el.

— Doamne, Dumnezeule, ce ați pățit? Noi am auzit o explozie...

— Partidul Comunist a sărit în aer, anunță Malko și era să sărim și noi împreună cu el...

Un astfel de „accident" nu putea să nu declanșeze reacțiile celor de la COPCON...Malko simțea că nu trebuie să întindă coarda prea mult.

— Julio de Carvalho este aici? întrebă el.

— Da, vă așteptă.

Austriacul coborî cele trei trepte și fu izbit de un miros pătrunzător de brânză. Bătrânul miliardar era singur la o masă, cu un pahar de porto în față. Ridică spre Malko o privire îngrijorată:

— Așezați-vă, dragul meu. Mi-a fost teamă că n-am să vă mai revăd. COPCON vă caută. Au fost la hotel și supraveghează Ambasada S.U.A., reședința ambasadorului și casa lui Steve Thomas. Trebuie să părăsiți imediat Lisabona. Încercați să ajungeți la Sesimbra. Vasul meu, „Serafino", e în port, cu re-zervoarele pline. Cheia e ascunsă sub scaun, în sala de comenzi.

— Și dumneavoastră?

— Eu?!

Don Julio făcu o mutră caraghioasă.

— Eu nu voi pleca. Am obiceiurile mele aici, prietenii mei... Sunt și prea bătrân...Acum plecați, repede!

Timp de o fracțiune de secundă își puse mâna ca pergamentul pe cea a lui Malko.

— Noroc, dragul meu!

Agentul se sculă fără un cuvânt. Nu-i plăceau despărțirile lungi. Privirea sa spunea totul, fără a mai fi nevoie de cuvinte. Traversă barul, ieși și se opri brusc. Patru soldați, cu arme B.3 în mână, înconjurau Taunus-ul. Reintră în grabă în restaurant și-i spuse lui don Julio:

— Îmi supraveghează mașina...

Julio de Carvalho reacționă instantaneu. Se sculă și spuse:

— Veniți, vom încerca să plecăm cu a mea.

Ieșiră din resturant pe cealaltă ușă. În Rolls, lui Malko îi făcu bine mirosul de piele veche și confortul liniștit. Portughezul conducea precaut.

— Vom încerca să ajungem la podul „25 aprilie", spuse el.

Pentru a ajunge la Sesimbra, trebuia să treacă peste podul de deasupra fluviului Taho. Brusc, Malko se gândi la Amalia, care probabil îl aștepta. Malko îi promisese tinerei femei că o va scoate din Portugalia, ca preț pentru ajutorul ei. Odată plecat, nimeni nu se va mai gândi la promisiunile lui.

În plus, și ea era căutată de COPCON.

— Trebuie să facem un ocol prin Lapa, spuse Malko. Vreau să mai iau pe cineva.

Don Julio era gata să intre într-un zid.

— Este o imprudență teribilă, spuse el.

— Nu, răspunse Malko. Este o promisiune.

Îi explică ce făcuse Amalia pentru el. Bătrânul dădu din cap.

— Sunteți nebun! Nici o femeie nu merită să-ți riști viața pentru ea.

— Eu o risc pentru mine!

— Vor bloca ieșirile din oraș. Fiecare minut contează.

— Don Julio, dacă nu doriți, eu am să iau un taxi.

Mormăind, bătrânul o luă spre Lapa. După zece minute erau în fața casei brazilianului.

— Vin imediat, spuse Malko.

Sună de mai multe ori. Era probabil așteptat, căci ușa se deschise imediat și apăru silueta lui Chris Jones.

— Spuneți-i Amaliei să vină, strigă Malko. Repede!

Dar tânăra portugheză apăruse deja și sări de gâtul lui.

— Plecăm, zise el. Vino!

Agentul îi spuse lui Chris să-l prevină pe Steve Thomas. Tocmai se îndreptau spre Rolls, când auzi un zgomot de portiere trântite. La lumina unui felinar, avu timp să vadă două siluete, recunoscând profilul fleșcăit al lui *Niekoultourny* și mustața lui Feitor. Apoi, nu mai văzu decât flăcările roșii ale focurilor de armă. Amalia scoase un țipăt. Malko își scoase pistolul și trase în direcția adversarilor săi. În fața sa, Chris Jones se repezi pe trotuar și detunăturile armei sale „357 Magnum" izbucniră. Cele două siluete căzură. Americanul se întoarse spre Malko și urlă:

— *Go on*!

Amalia se clătina, cu o spumă sângerândă pe buze. Malko o susținu până la Rolls, o lungi pe bancheta din spate și urcă lângă ea.

— Repede, demarați, îi strigă el lui Julio.

Palid, bătrânul accelerа și spuse:

— Doamne, e rănită...

— Un spital, spuse Malko, repede, ne trebuie un spital.

— Este unul în apropiere, *Egas Moniz*, zise Julio, dar...

Malko o privi pe Amalia. Ea nici nu mai gemea măcar. Zări o gaură la baza gâtului, prin care sângele țâșnea în stropi mari. În disperare, Malko apăsă puțin cu degetul, căutând artera. Tresări. Simțea cum viața se scurge prin această rană.

În timp ce coborau pe *Marginale*, Malko încetă să mai simtă pulsul sacadat al arterei. Amalia murea în brațele lui, fără să-și fi recăpătat cunoștința.

— Pe dracu'! Pe dracu'! Pe dracu'! urlă Malko disperat. Nu mai e nevoie să mergem la spital.

Rolls-ul făcu brusc cale-ntoarsă. Câteva clipe mai târziu, Julio de Carvalho se angaja, cu toată viteza, spre podul „25

aprilie". Malko trecuse în față lângă el și își încărca pistoletul. De ce trebuia să aducă întotdeauna moartea ?

Probabil că gloanțele lui și ale lui Chris îi omorâseră pe *Niekoultourny* și pe Feitor. Dar aceasta n-o readucea la viață pe tânăra femeie din spatele lui...

Ajunseră pe podul de deasupra fluviului Taho și scrâșnetul pneurilor pe solul metalic era asurzitor. Don Julio scoase brusc o exclamație și frână atât de neașteptat, încât mașina se întoarse de-a curmezișul. În fața lor, un filtru al armatei portugheze bara drumul, în mijlocul podului. Mai mulți sodați, liniștiți și deconectați, se rezemau de vehiculul militar ce bloca aproape tot drumul. Don Julio trecu în marșarier și începu să dea înapoi. Malko spuse:

— Am să trec eu. Coborâți și spuneți că v-am obligat să mă însoțiți.

— Nu veți trece niciodată!

— Ba da! spuse Malko.

Aurul din pupilele sale părea umbrit de o peliculă de gheață.

— Ar fi mai bine să conduceți dumneavoastră, spuse don Julio.

Malko se strecură peste portughez și se așeză pe locul șoferului. Lângă el, în aparență impasibil, Julio de Carvalho se ghemuise în scaunul adânc de piele. Malko puse pistoletul pe scaun, convins că nu va avea nevoie de el. Mașina înainta cu treizeci de kilometri la oră. Făcu semn cu farurile pentru a-i lumina pe soldați. Aceștia, mirați, le făcură semn să oprească. Probabil, nu mai văzuseră un Rolls.

Piciorul lui Malko se înfundă până la podea, dezlănțuind cei două sute șaizeci de cai putere. Mașina făcu un salt înainte. Filtrul se apropia, văzând cu ochii. Soldații se depărtară rapid, apucând armele. Malko vină puțin la stânga, astfel ca partea din față a Rolls-ului să lovească spatele camionului, agățându-se cu toată forța de volan. Avu loc un șoc îngrozitor, o clătinătură și mașina se legănă, cu pneurile scrâșnind. Malko redresă automobilul, frecându-se de parapet și reintră în viteză.

Trecură mai mult de zece secunde până se auziră primele focuri de armă. Din cauza înclinării podului, mașina ajunse într-o zonă în care sodații nu mai puteau trage.

— Am trecut! strigă Malko.

Întoarse capul spre Julio de Carvalho. Bătrânul miliardar era încă ghemuit în scaun. Malko îl strigă, îl zgâlțâi. Se uită în retrovizor, dar nimeni nu-i urmărea. Opri pentru câteva clipe și se aplecă peste bătrân. Acesta avea gura deschisă și nu mai respira. Mâna sa dreaptă era crispată încă pe mânerul ușii. Era mort. Nu avea nici o rană: emoția îl dăduse gata.

Malko demară din nou, cu un nod în gât, fără măcar să se mai grăbească. Știa că nimic nu i se mai putea întâmpla, că-și plătise tributul.

Lăsă în jos geamul și parfumul eucaliptilor care mărgineau autostrada intră în mașină. Continuă să ruleze, privind din când în când în retrovizor, să vadă dacă Amalia nu-și ridica spre el capul, cu toate că știa că asta era imposibil.

Redactor: ***Ani Sângeorzan***
Redactor tehnic: ***Ioana Sandu***
Tehnoredactare computerizată: ***Ani Sângeorzan***
Foto copertă: ***Ioan Mihăică***

Tiparul executat sub comanda nr. 178

Compania Naţională a Imprimeriilor
„CORESI" S.A. Bucureşti
România